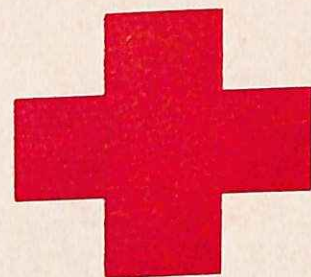
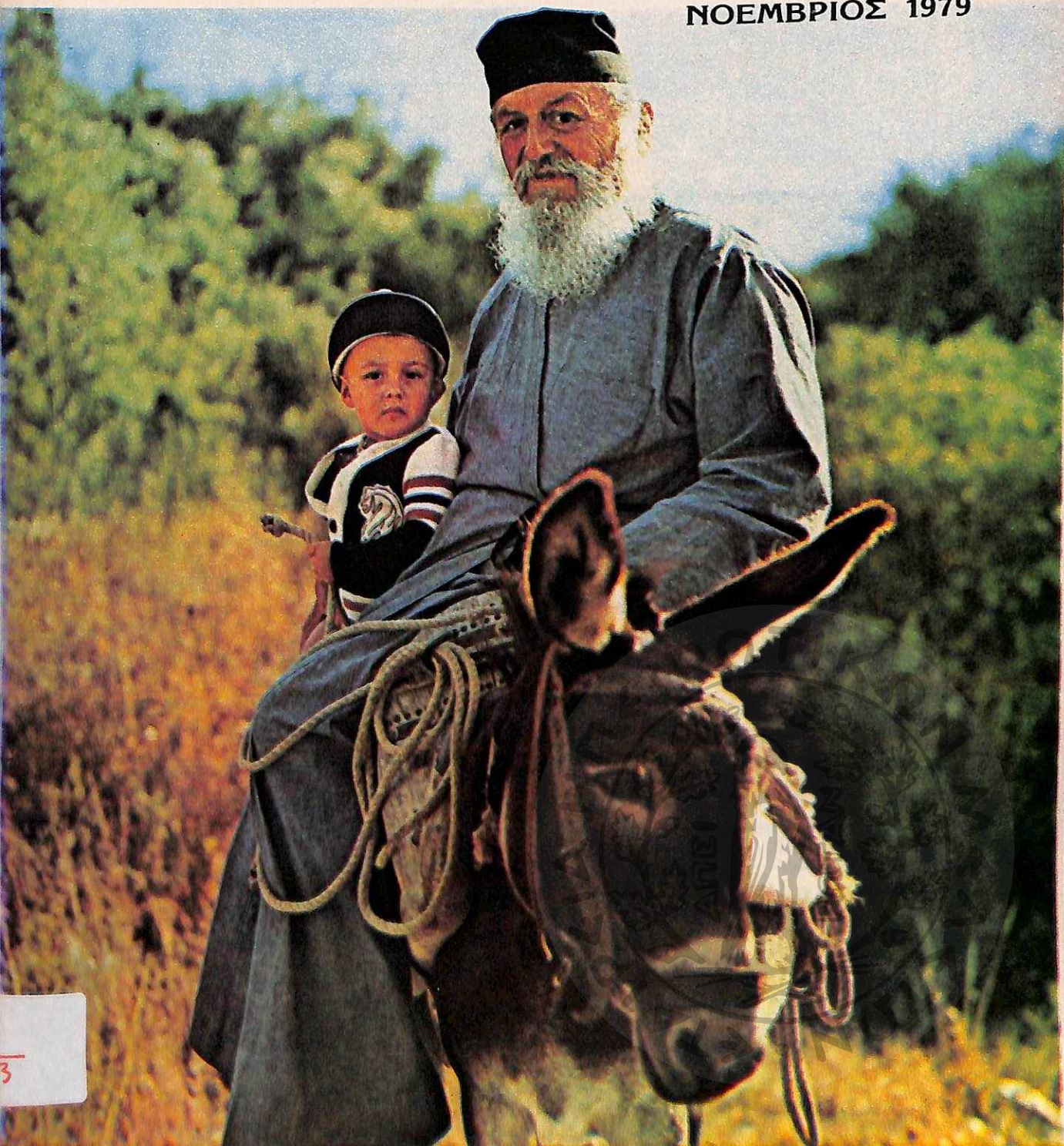

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

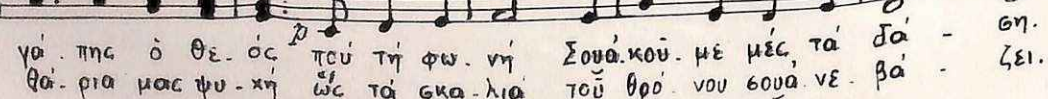
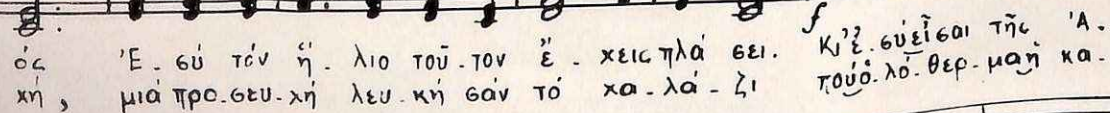
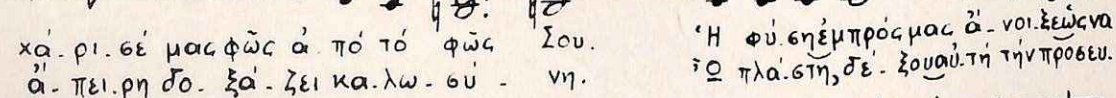
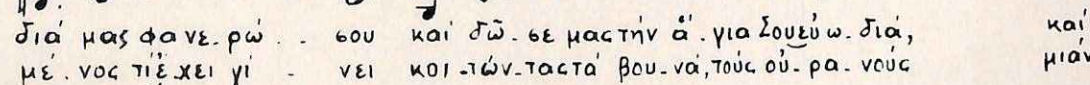
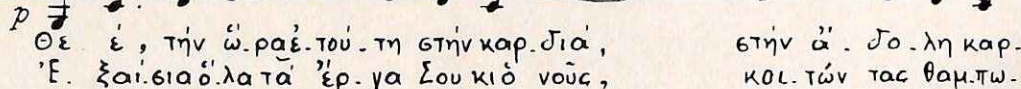

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1979

(ΠΡΟΣΕΥΧΗ)

Στίχοι : ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕ.ΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΕΤΣΑΛΗ - ΔΙΟΜΗΝΗ
ΩΡΕΑ 1.75
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85 Ακαδημαϊκή
ΡΙΘ. 36199

βράδυ. Ἄστατες, φτωχές φωνοῦ-
λες, λέγανε:

Φεγγαράκι μου λαμπρό
φέγγε μου νά περπατῶ

Τρακόσα χρόνια τραγουδάνε
τούτες οι φωνούλες. Κ' είναι ο ίδιος
εκείνος ο φόβος, πού τ'ά κάνει νά
τραγουδάνε τούτο τό σκοπό, γιά ν'
ανάθαρρψουνε πεζοπορώντας,
ο φόβος τού σκοταδιού κι ο φόβος
τού τούρκου. Κ' είναι τ'ά ίδια τ'ά παι-
διά, θαρρείς, τ'ά χριστιανόπουλα, τ'ά
ρωμιόπουλα, ἐδῶ καί τρακόσα χρό-
νια, μέ τ'ά χλωμά τ'ά μάγουλα καί μέ
τ'ά κοκαλιάρικα τ'ά χέρια καί μέ τ'ά
χτυπημένα νόντα.

Μά δὲν ἔχει φεγγαράκι ἀπόψε.
Μόνο τ' ἀστέρια λάμπουνε ἀμέ-
τρητα στὸν οὐρανό, κ' εἶναι κι αὐτά
ἀρκετά γιὰ νά φωτίζουνε τὰ μονο-
πάτια. Ὁ παπα - Χρῦσανθος δὲν τὰ
ἔδε ἀκόμα τὰ παιδιά, μόνο ἀκουσε
τὶς φωνούλες καὶ τὰ πατήματά
τους, κ' ὅπως γίνεσαι κάθε φορά, ἡ
καρδιά του χτύπησε μέσ στὸ δασύ
του στέρνο, λές κι ἀκαρτεράει δικό
του σπλάγχο ξενητεμένο.

Κι ως πρόσμενε ασάλευτος, καθισμένος στην πεζούλα της εκκλησιᾶς, αναρρωτήθηκε, ἂν εἶναι καὶ σήμερα ἀκόμα ἀνάγκη νὰ ῥχοντα τὰ παιδιά τόσο ἀργὰ τὸ βράδυ.

βράδυ ή πριν νά φέξει τήν αύγή. Τάχα ό τούρκος θά τά μπόδιζε; Μή δέν τό ξέρει ό τούρκος; Πριν σαράντα χρόνια ήταν ένα φανερό σχολειό έδώ στό Βασιλοχώρι. Ύστερα άγρίεψε ό τούρκος μονομιάς και τούς τά χάλασε όλα. Κρυφά και μυστικά και φοβισμένα ξανάρχισαν λίγο - λίγο νά μαζεύονται τά παιδιά στίς εκκλησιές - έδώ στόν Άγιο Νικόλα του Βουνού και στήν Άγία - Βαρβάρα κάτω - νά συνάζονται τά παιδιά και νά μαθαίνουν γράμματα. Κρυφά, σαράντα χρόνια τώρα. Άλλά σαράντα χρόνια ζωή γεννάει συνήθειες βαθύριζες, στήνει κατάστασες σάν πέτρινους τοίχους δυσκολογκρέμιστους. Και σήμερα, πού σίγουρα ό τούρκος δέ θά τά πείραζε τά παιδιά, μηδέ και θά τά μπόδιζε νά 'ρθούνε, σήμερα ακόμα βράδυ ή αύγουλα έρχονται, νύχτα ή αύγή γυρνάνε σπίτι.

- Ίσως και νά 'ναι πιό σωστό έτσι, στοχάζεται ό παπάς. Ποιός τήν όρίζει τή ζήση του, σάν είναι δούλος;... Κι όμως, όχι. Τή ζήση του δέν τή γνιιάζεται ό άντρας! Μά θά μου πείς, ποιός όρίζει τίς πράξεις του, τή θέλησή του, σάν είσαι δούλος; Αύριο θ' άνοίξει έπίσημα και φανερά τό καινούριο σχολειό στό Βασιλοχώρι, μά ποιός τό ξέρει, άν ως μεθαύριο θά νά δουλεύει ακόμα;... Καλώστα τά παιδιά, τά παιδάκια μου! Λέει συνέχεια ό παπα - Χρύσανθος και χαϊδεύει στά μαλλιά τό πρώτο πού ήρθε και στάθηκε κοντά του.

Ήταν ό Μηνάς, ό γιός τής κυρα-Διαμάντως, πού χήρεψε πριν ακόμα κλείσει τούς δυό χρόνους νύφη. Τόν αγαπάει τό Μηνά σά δικό του παιδί: ό παπα - Χρύσανθος, κι όλο λέει νά χωρίσει τά μαθητούδια του σέ δυό τάξεις, νά τότε θάλει εκείνον πρωτόσχολο στά μικρά, τήν ώρα πού αυτός θά μαθαίνει τά μεγάλα.

Όσοσο φτάσαν κι άλλα δυό παιδιά, κ' ύστερα άλλα τρία. Τά 'βλεπες πού έρχονταν φοβισμένα, κι αναθαρρύνανε μόλις ξεχώριζαν μέσ στό θαμπό σκοτάδι τό λίγο φώς πού φέγγιζε άπ' τόν Άι - Νικόλα. Ζύγωναν θαρρετά τόν παπά και του φιλούσανε τό χέρι.

Ξαφνικά, ήρθε τρέχοντας κ' ένα άλλο παιδί, ό Νικολάκης του Γιαθή,

ένα φτωχαδάκι, πού κάτι άκουσε, λέει, και μούγγριζε πίσω του, καθώς περνούσε μέσ στόν ίσκιο του Κεφαλαριού. Και τό 'βαλε στά πόδια, λέει. Άκόμα σπαρταράει τό φυλλοκάρδι του κ' ή λαλιά του κόπηκε από τό κοντανάσμα.

Έπειτα ήρθαν άλλα δυό ξεπεταρούδια, τό 'να μεγάλο, τ' άλλο τόσο δά μικρό. Δυό αδερφάκια είναι πιασμένα από τό χέρι, ό Γιαννούλης κι ό Θανασέκος, ξανθά και τά δυό, μέ μαύρα μάτια πού σαλεύουνε πέρα - δώθε άνήσυχα. Είναι τά παιδιά του Παντελή του Ψάλτη, πού έχει τό μεγάλο τ' άργαστήρι γιά τά χαλιά. Άλλά ό πατέρας τους λείπει τώρα στήν ξενιτιά, στή Λειψία, και τά παιδιά τά φυλάει ή μάνα κι ό παππούς, ό Δημητρός ό Ψάλτης.

Έτσι ήρθαν ανάκατα, νοικοκυρόπαιδα και φτωχαδάκια, όλα τους τρομαγμένα, λαχανιασμένα. Ήρθαν έντεκα παιδιά. Και τότες τά ρώτησε ό παπα - Χρύσανθος:

- Πού είναι ό Φάνης, παιδιά; Τόν είδε κανένας σας τό Φάνη;

Πετάχτηκε ένα παιδί:

- Έγώ τόν είδα, παπα - Χρύσανθε. Δέ θά 'ρθει απόψε. Δέν μπορεί...

Μπερδεύεται...

- Ή μάνα του δέν μπορεί... δέν μπορεί νά 'ρθει ό Φάνης...

Λείπει κι ό Δημητράκης του Λουκά, αλλά αυτός έχει μία βδομάδα νά 'ρθει. Έχει πάει στού πατέρα του τό καμίνι, έξω στό δάσος, νά βοηθήσει. Κι ακόμα λείπει απόψε ό Νίκος του Πελη, αλλά κανένας δέν ξέρει γιατί δέν ήρθε.

Έντεκα κουρεμένα κεφαλάκια μπήκανε σκυφτά στήν εκκλησιά, και πρώτα - πρώτα σταυροκοπηθήκαν. Έπειτα ξεκρεμάσανε από τόν ώμο τους τόν «φύλακα», όπου βάζουνε τήν πλάκα, τό σφουγγάρι και τό κοντύλι. Στο άναμεταξύ, ό Βαγγέλης κι ό Θανασέκος - τήν κάθε φορά έχουνε σειρά από δυό παιδιά - ξεδιπλώνανε χάμω, άπάνω στό πλακόστρωτο, κάτι ψάθες, γύρω - γύρω. Στή μέση στήσανε ένα στασίδι γιά τόν παπά, έδρα νά πούμε του δασκάλου.

Κι άφου πήγε τό κάθε παιδί και στάθηκε στή θέση του, άρχισαν άργά - άργά νά λένε όλα μαζί τήν προσευχή:

Θεέ μου παντοδύναμε και ποιητά και πλάστη, βοήθησε τόν δούλο σου, έμένα τό παιδάκι, νά μοιάσω σ' όσους αγαπώ, τό θέλει ή καρδιά μου, νά μάθω έδώ, εις τά χαρτιά, τήν φωω-νή της Έλλάδος...

Κάθισε ό παπάς, καθίσανε και τά παιδιά χάμω στίς ψάθες σταυροπόδι. Πήρανε τήν πλάκα στό άριστερό τό χέρι κι άρχισαν όλα μαζί νά διαβάζουνε καπακιστά (συλλαβιστά). Μέ τό δεξί χέρι δείχνουνε τήν κάθε λέξη πού διαβάζουν. Άπό τή μία μεριά στήν πλάκα είναι γραμμένα ή άλφαβήτα και οι άριθμοί. Άπάνω - άπάνω είναι ό σταυρός και τουτά τά λόγια: «σταυρέ βοήθει μοι». Άπό τήν άλλη μεριά τής πλάκας τά παιδιά έχουνε γράψει, μέ τό κοντύλι του τό καθένα, τήν ύπαγόρευση του παπα - Χρύσανθου, ένα κομμάτι από τό Ψαλτήρι. Κι αυτό διαβάζουνε τώρα όλοι μαζί, τόσο δυνατά, πού βούιξε ό κουμπές του Άι - Νικόλα. Αξαφνα θύμωσε ό παπάς. Πήρε από δίπλα ένα μακρύ καλάμι και σήκωσε και τή φωνή του:

- Όρθιος ό Γιαννούλης! Πετάξου άπάνω, Γιαννούλη! Στή γωνιά! Παλιόπαιδο!

Ό Γιαννούλης τώρα στέκει στή γωνιά, δίπλα στό δάσκαλο, μέ τό πρόσωπο γυρισμένο κατά τόν τοίχο. Δίπλα του είναι ό φάλαγγας, άκουμπισμένος χάμω. Μέ τό πόδι του ό Γιαννούλης τότε σπρώχνει λίγο - λίγο παραπέρα. Ό παπα - Χρύσανθος ύπαγορεύει σ' άλλα τά παιδιά:

- Ό μη δαρείς ου παιδεύεται», λέει ό παπάς. «Ό φειδόμενος ράβδου τόν έαυτού υιόν άπώλεσεν!» Διαβάζουνε τά παιδιά συλλαβιστά, και δύσκολα ξεχωρίζει τό τί λένε. «Όν-τρό-πον-έ-πι-πο-θει-ή-έ-λα-φος-έ-πί-τάς-πη-γάς-τών-ύ-δά-των-ού-τως-έ-πι-πο-θει-ή-ψυ-χή-μου-πρός-σε-ό-θε-ός».

«Εύ-λό-γει-ή-ψυ-χή-μου-τόν-Κύ-ρι-ον-και-πάν-τα-τά-έν-τός-μου-τό-δ-νο-μα-τό-ά-γι-ον-αύ-τού».

Κι άφου τέλεψε ή άνάγνωση και ή έξήγηση, ήρθε ή σειρά τής όρθογραφίας. «Ό μικρον-νί: όν, ταυ-ρό-γραφίας. «Ό μικρον-νί: όν, πον, δμικρον: τρο, πί - δμικρον - νί: πον, όν τρόπον, ήτα ή, έψιλον - λάμδα - όν τρόπον, ήτα ή, έψιλον - σίγμα: φος, άλφα: έλα, φί - δμικρον - σίγμα: φος, ή έλαφος... όν τρόπον ή έλαφος, έψιλον - πί...

Μέ τό δεξί τό χέρι δείχνουν τά παιδιά τό κάθε γράμμα πού διαβάζουν. Κι άφου τέλεψε κι ή όρθογραφία, σήσανε μέ τό σφουγγάρι τά όσα διάβασαν, αυτά πού είχανε γράψει στό περασμένο μάθημα, κι ό παπα - Χρύσανθος άρχισε γράμμα τό γράμμα νά ύπαγορεύει καινούριες λέξεις:

- Κάπα - ύψιλον - ρό - γιώτα - έψιλον: Κύριε...

«Κύριε, ό Κύριος ήμών, ως θαυμαστόν τό όνομά σου έν πάση τη γή...»

- Γράφε! φωνάζει ό παπάς. Τι κάνεις αυτού!... Έσύ, Μηνά! γιά ιδές! Τι γράφει ό Γιαννούλης;...

Έσκυψε ό Μηνάς νά δει. Ό Γιαννούλης, πού δέ θέλει νά 'χει τό Μηνά πάνω άπ' τό κεφάλι του - όλο Μηνά!... κοιτά, Μηνά! φέρε, Μηνά! γράφε, Μηνά! - του 'δωσε στά κρυφά μία σκουντιά μέ τόν άγκώνα. Ό Μηνάς δέ μαρτυράει στό δάσκαλο. Άλλά κάτι είδε ό παπα - Χρύσανθος και σήκωσε τό μακρύ καλάμι και σήκωσε και τή φωνή του:

- Όρθιος ό Γιαννούλης! Πετάξου άπάνω, Γιαννούλη! Στή γωνιά! Παλιόπαιδο!

Ό Γιαννούλης τώρα στέκει στή γωνιά, δίπλα στό δάσκαλο, μέ τό πρόσωπο γυρισμένο κατά τόν τοίχο. Δίπλα του είναι ό φάλαγγας, άκουμπισμένος χάμω. Μέ τό πόδι του ό Γιαννούλης τότε σπρώχνει λίγο - λίγο παραπέρα. Ό παπα - Χρύσανθος ύπαγορεύει σ' άλλα τά παιδιά:

- Όητα - άλφα - ύψιλον: θαυ, μί - άλφα: μα, σίγμα - ταυ - δμικρον - νί: στόν, θαυμαστόν, ταυ - δμικρον...

Ό Γιαννούλης θά ξανάρθει αύριο πρωί - πρωί μονάχος του, νά τ' αντιγράψει. Κι άν δέν τό ξέρει καλά μεθαύριο τό μάθημα, θά τό ξανα-τιγράψει πέντε φορές. Κι άν πάλι κάνει νάζια κι άταξίες, τότε θά δουλέψει ό φάλαγγας.

- «Όπου δέν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος», λέει ό παπάς.

Και τώρα άρχίζει ή άριθμητική.

- Έμπρός, παιδιά... όλοι μαζί!

- Ένα: ένας ό Θεός. Δύο: δυό τά ματάκια. Τρία: ή Άγία Τριάς. Τέσσερα: τέσσερα τά καντήλια του Άι - Νικόλα. Πέντε: πέντε τά δαχτύλια μου.

Στό βάθος, μπρός στό τέμπλο, τό φυτίλι του καντηλιού βάλθηκε νά τσιρίζει.

- Τρέχα, Μηνά, λέει ό παπάς.

Σταμάτησε τό μάθημα. Ό Μηνάς πήγε κι άλλαξε τό φυτίλι. Ξανάναψε ή καντήλα μπρός στήν εικόνα του Άι - Νικόλα του Βουνού, και τ' άσπρα γένεια του Άγιου, καθώς σαλεύει ή φλόγα, σαλέψανε κι αυτά σάν άνεμοδαρμένα. Γρήγορα ό Μηνάς ξαναγυρνάει κοντά στους άλλους.

Τώρα θά κάνουμε μία πρόσθεση: Δυό κότες έχει ή κυρα - Βασιλική, έννιά κοτόπουλα ό γερο - Μόσχος. Πόσα κάνουνε; Μιάν άφαίρεση ύστερα. Δέ φτάσανε ακόμα στόν πολλαπλασιασμό. Τό μάθημα κοντεύει νά πάρει τέλος. Τά παιδιά κουρασθήκανε πιά, μουδιάσανε, σαλεύουν πάνω στίς ψάθες. Ένας άπλώνει τό γυμνό ποδάρι του, καποιανού του ξεφυγε ένα φύσημα σά στεναγμός. Τ' αντίθετο, ό παπα - Χρύσανθος γίνθηκε τώρα στό τέλος πιό αύστηρός.

- Άσε τό «φύλακά» σου χάμω! φωνάζει του Νικολάκη του Γιαθή.

Μέ τό μακρύ καλάμι του τόν χτύπησε στόν ώμο.

- Τελειώσαμε γιά σήμερα παιδιά! Σηκώθηκε ό παπάς. Κι όλα μεμιάς τά παιδιά πεταχτήκανε άπάνω.

Τεντώνονται, τινάζονται και στέκουν προσοχή.

- Πάτερ ήμών ό έν τοίς ούρα-νοίς...» λένε.

- Άγιος ό Θεός, άγιος Ίσχυρός, άγιος Άθάνατος, έλέησον ήμäs...

Πάνε κ' έρχονται τά χέρια. Βιαστικά σταυροκοπιούνται, βιαστικά σκύβουν και μαζεύουνε από χάμω τίς πλάκες και τά σφουγγάρια, και τά χώνουνε μέσα στούς «φύλακες» βιαστικά, σπρώχνοντας τό 'να τ' άλλο, φιλάνε τό χέρι του παπά, και βιαστικά, σάν νά τά κυνηγούσανε, θγαίνουν έξω στό φεγγαρόφωτο. Κ' είναι, σ' αλήθεια, νά γελαστείς, πώς ξύπνησαν νύχτα τά πουλιά κι άρχίνισαν νά κελαϊδούνε. Ένα λειψό φεγγάρι έξεμύτισε πίσω άπ' τό διάσελο, και καθώς χύνεται μία άσπρη κεφαλή και τήνε στόλισε μ' ένα χρυσάργυρο φεγγίτο.

Λοδιάβατη γιά τά παιδάκια. Στό διάσελο ξεχώρισαν, γραμμένα στόν φωτισμένο ουρανό, τά πεύκα του βουνού άπάνω - άπάνω.

Έδώ στό ξέφωτο, μπροστά στόν Άι - Νικόλα, στρώθηκε χάμω, σάν τόν άμμο ξανθό, τό φώς του φεγγαριού, και τά παιδιά κυνηγιόνται, ξεφωνίζοντας. Βγήκε ό παπάς στό κατώφλι τής εκκλησιάς και χτύπησε τά παλαμάκια.

- Φτάνει, παιδιά!... είναι άργά! Στά σπίτια σας!... Ήσυχα! Ήσυχα! Φτάνει! Άκούτε; Είπα: φτάνει!

Σταμάτησαν οι τρεχάλες, κοπήκανε οι φωνές, και τά παιδιά πήρανε τό δρόμο του σπιτιού, λέγοντας:

- Καληνύχτα, παπα - Χρύσανθε, καληνύχτα! καληνύχτα!

Μόνο δυό παιδιά κυνηγιόνται ακόμα σά σκιές, και δίχως ν' άκούσουνε τόν παπά, πήραν τόν κατήφορο τό 'να ξεοπίσω άπ' τ' άλλο.

Λίγο - λίγο καταλάγιασε ό άχός, έσθησε ό αντίλαλος, μήτε φωνή, μήτε ποδοβολητό, μηδέ τίποτα. Στήν άρχή φάνηκε άπόλυτη, άπεραντη ή σιγαλιά, ύστερα από τίς τόσες κραυγές και τά τρεχάματα. Όμως τώρα τό άφτί ξεχωρίζει κάτι σαλέματα, κάτι βουίσματα, κάτι μурμουρητά, πού ζωντανέψανε μέσ στήν καλοκαιριάτικη τή νύχτα.

Ό παπα - Χρύσανθος κάθεται ολόμονος στό πεζούλι, μπρός στήν εκκλησιά. Δίπλα του όρθώνεται σύρριζα στόν τοίχο, άντίς γιά κυπαρίσσι, ένα καθάκι μ' άσημνία φυλλωσιά, και λίγο παρακεί ή άσπρη ταφόπετρα είναι στρωμένη χάμω σά σεντόνι.

Κάθεται ό παπα - Χρύσανθος ξεσκούφωτος, κ' έχει τό κομπολόι στό χέρι. Κομματάκι νά ξεκουραστεί, προτού νά πάει νά πλαγιάσει. Κάθε τόσο πέφτει ένα κουκί, ένα κουκί από τό κομπολόι. Όπου ό ύπνος τόν ένίκησε ξαφνικά. Τό κεφάλι του έγειρε, θούλιαξε μέσα στούς ώμους, και τό φώς του φεγγαριού, πού προχωράει τ' άνάποδα, άνέθηκε σιγά - σιγά από τά πόδια του στά γόνατα, κι από τά γόνατα στούς ώμους, και τέλος στάθηκε στήν άσπρη κεφαλή και τήνε στόλισε μ' ένα χρυσάργυρο φεγγίτο.

(Άπό τούς «Μαυρόλукους»)

Μαδουρή

Του 'Ακαδημαϊκού ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ

Ήταν απομεσήμερο όταν τό καίκι μας άραξε στή Μαδουρή. Μαδουρή είναι ένα μικρό νησί στο στενό ανάμεσα Λευκάδα και 'Ακαρνανία, πού τό έκαμε δόξα ή ποίηση. Όμως δέν είναι μοναχά αυτό. Μαδουρή είναι ένας θράχος, άπ' τούτο πιό όμορφους του κόσμου, μιά λουρίδα γής καταπράσινη, τριγυρισμένη άπ' τή ματιά θάλασσα, όραμα θαμπωτικό. Ό 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, ό από τή Λευκάδα, ήταν του κόσμου τούτου - γι' αυτό έζησε τή Μαδουρή, τό χώμα της, τήν ύλη της. Ό 'Αγγελος Σικελιανός, ό άλλος ό από Λευκάδα, γύρεψε νά φύγει στο ταξίδι τό πέρα άπ' τό χώμα, τό πέρα άπ' τήν ύλη. Αυτός έκαμε Μαδουρή άλλη - τή γύρεψε στους Δελφούς, στο πνεύμα του 'Ασκληπιού, στους θεούς και στα θαύματα. Έτσι ή αύθεντική Μαδουρή, πού ήταν πλάι του, έμεινε προνόμιο του προγόνου του.

Έκει πού άράζει τό καίκι, στή Μαδουρή, λίγα πόδια πιό ψηλά άπ' τό άραξοβόλι, είναι ό πύργος του Βαλαωρίτη. Ό πύργος είναι κατάκλειστος, έρημος σά νά'ναι στοιχειωμένος. Πράσινο χρώμα έχουν τά παραθύρια του, ή σιωπή γύρω είναι πολλή, κεί μέσα λές πώς ζει ό θάνατος. Μεγάλα πεύκα, πυκνά ζώνουν μέ τή σκιά τους τόν πύργο, όλο τό νησάκι. Τά είχε φυτέψει ό ποιητής. Ένα μονοπάτι στενό φέρνει θόλτα τό νησί.

Κάνουμε τό γύρο της Μαδουρής ακολουθώντας αυτό τό μονοπάτι. Παχύ στρώμα πεσμένα φύλλα άπ' τά δέντρα, άπ' τά πεύκα, σιωπή ρημονησιού - ψυχή ανθρώπου! Τά τζιτζικια χαλάνε τόν κόσμο πάνω στα δέντρα - και είναι άνάσα της ψυχής ή φωνή τους, γιατί είναι ή μόνη ζωντανή φωνή στο ρημονησί της ποίησης.

Τί δόξα και τί πάθος και τί λύπη πέρασε, κάποτε, πάνω άπ' τή Μαδουρή! Γαληνεύει ό άνθρωπος καθώς συλλογίζεται πόσα είχαν μαζευτεί κάποτε, σέ τόσο λίγον τόπο,

πόσο πολλά, δύναμη, και όμορφιά και πένθος, και πώς όλα σέ τόσο λίγον καιρό γινήκαν τίποτα - έρημιά και πεσμένα φύλλα.

Τό νησάκι αυτό πέρασε από πολλά χέρια. Γύρω στα 1740 τό όριζε ένας Κάρλο Μπόν. 'Απ' αυτόν πέρασε στα χέρια της οικογένειας Βρεττού, της λευκαδίτικης. Τόν 19ον αιώνα πέρασε στήν οικογένεια Σεττίνη. Κι άπ' τήν οικογένεια Σεττίνη στους Βαλαωρίτηδες. Στα 1860 ήταν κτήμα των δυό αδελφών: του Ευσταθίου Βαλαωρίτη και του πατέρα του ποιητή, του 'Ιωάννου Βαλαωρίτη. Κείνη τή χρονιά οι δυό οικογένειες μοίρασαν τήν περιουσία τους και κάμανε τό συμβόλαιο διανομής πού θρίσκεται στο 'Αρχαιοφυλακείο της Λευκάδας με άριθμό 5224. 'Η διανομή έγινε άνάμεσα στα τέσσερα ξαδέρφια: τούς: Σπυρίδωνα και Δημοσθένη Βαλαωρίτη, ποτέ Ευσταθίου ιππότου, και 'Αριστοτέλη και Ξενοφώντα Βαλαωρίτη, ποτέ 'Ιωάννου ιππότου. 'Η Μαδουρή έπεσε στον 'Αριστοτέλη και στον Ξενοφώντα Βαλαωρίτη: «Τό νησίδιον όνομαζόμενον Μαδουρή, μέ τό πρόσ χρήσιν κατοικούντων έν αυτό πλοϊον, λαχαίνει εις τούς δυό αδελφούς κύρ 'Αριστοτέλη και Ξενοφώντα, ιππότας».

Από τότε ή Μαδουρή θά γίνει τό καταφύγιο του ποιητή της Λευκάδας. Έδώ, ξεκομμένος άπ' τόν κόσμο, θ' άναζητά τή γαλήνη, ξεφεύγοντας τήν πολιτική ζωή, τήν κοινωνική, τήν πίκρα, τήν αηδία. Έδώ θά γράψει τόν 'Αστραπόγιαννο. Έδώ έρχεται ύστερα άπ' τήν καρδιακή προσβολή πού έπαθε μπροστά στον άνδριάντα του Πατριάρχη. Σάν ήθελε, θρισκόμενος στή Μαδουρή, ν' άκούσει φωνή ανθρώπου νά του μιλά γιά χαρά και γιά λύπη, έπαιρνε τή θάρκα, κι έθβαινε στήν αντικρινή στεριά της Λευκάδας, στα χωριά, έκανε παρέα τούς χωριάτες, τίς κυρούλες, άκουε τούς καημούς τους, μάθαινε τή γλώσσα τους, τά παραμύθια τους.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΛΟΓΡΙΑ

Σάν δέν είχε τί νά φάει
μι' άλεπού πονηρεμένη,
άποφάσισε νά πάει
και καλόγρια νά γενέι.

Τρείς κοκόροι, πού δέν έχουν
στο κεφάλι λίγη γνώση,
τήν πιστεύουνε και τρέχουν
τήν εύχή της νά τούς δώσει.

Μπαίνουν μέσα στο κελλί της,
τούς ξεμολογά εκείνη
και κουνά τήν κεφαλή της
και συχώρεση τούς δίνει.

Και χωρίς νά χάσει ώρα,
καθώς ήταν πεινασμένη,
τούς άρπάζει κ' είναι ώρα
και οι τρείς συχωρεμένοι.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ
'Ακαδημαϊκός

ΕΥΘΥΝΗ

'Αρχαία χαλάσματα έδώ χάμου!
Πρέπει νά κάνω προσευχή.
Αιώνια άπλώνεται μπροστά μου
των περασμένων ή ψυχή.

Πατρίδα, Δόξα, ή 'Ιστορία
ώρα κατάματα κοιτώ,
και πρόσ τά 'μπρός τή νέα πορεία
έγώ στα χέρια μου κρατώ.

ΤΑΚΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΑΖΙΑ

Λάμπουνε στον ήλιο μέσα
της γαζίας τά κλαριά,
φορτωμένα μέ σμαράγδι,
φορτωμένα μέ φλωριά.
Τρέχουν πάνω τους μελίσσια,
πεταλούδες μέ χορό
'Αποξάνθουναν τά κλώνια.
'Ασπρο γέμισαν φτερό.
Ξελογιάστηκε τ' άγέρι.
Στή γαζία πάνω όρμά
τ' άνθισμένα της φεγγάρια
νά χαϊδέψει αποθυμά.
Κ' ένα σύννεφο σηκώνει
άπό τ' άνθια χρυσάφι
και στον ήλιο ζωγραφίζει
μιάς νεράιδας τή μορφή.

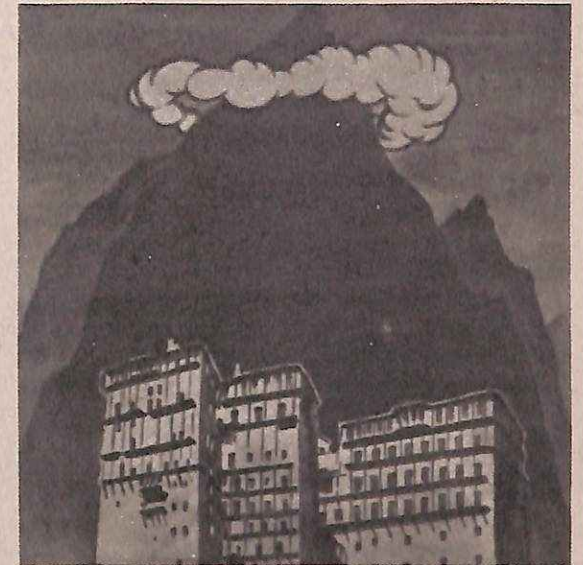
ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΡΟΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Του ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Έκει, κατά τό τέλος του καλοκαιριού, ό κύριος Φιντέλης, πού ήταν ένας πολύ θρησκός άνθρωπος, πριν γυρίσουν από τήν έξοχή τους στήν 'Αθήνα αποφάσισε νά πάρει τήν οικογένειά του και νά πάνε στή Χαλκιδική της Μακεδονίας, εκεί πού στήν τελευταία της χερσόνησο ύψώνεται προς τόν ουρανό, καταπράσινο τό 'Αγιον Όρος, ό 'Αθωνας, τό βουνό μέ τό πλήθος των μεγάλων και μικρών μοναστηριών, των χτισμένων σέ άπότομες πλαγιές, επάνω από λαγκαδιές πού βγαίνουν προς τή θάλασσα. Πολλές φορές ό Κωστάκης είχε άκούσει τόν πατέρα του νά μιλάει μέ ένθουσιασμό γιά τόν 'Αθωνα και τά μοναστήρια του και γιά τίς σκήτες πού μέσα τους περνούσαν όλη τους τή ζωή, μακριά από τίς κακιές και τίς ματαιότητες του κόσμου, άνθρωποι ένάρετοι, άφοσιωμένοι στον ουράνιο κόσμο. Οι καλόγεροι. Οι άσκητές. Ζούσαν απλά και ταπεινά μέ τή νηστεία, τήν προσευχή, τήν εύλάβεια και τή μελέτη των θρησκευτικών βιβλίων: 'Άλλοι ζωγράφιζαν στο σανίδι μορφές 'Αγίων, τήν Παναγιά, τόν Χριστό τόν Παντοκράτορα, άλλοι έγραφαν, άλλοι καλλιεργούσαν τή γή γιά νά τούς δώσει μόνο τά όσα χρειάζονταν γιά νά ζήσουν άυστηρά και λιτά ως τή στιγμή πού ό Κύριος θά τούς καλούσε κοντά του, στήν αιώνια ζωή του παραδείσου. Αυτά και άλλα παρόμοια τούς έλεγε ό κύριος Φιντέλης. Κι ό Κωστάκης, μέσα στή φαντασία του, έβλεπε τό 'Αγιον Όρος όπως εκείνες τίς φανταχτερές εικόνες στα βιβλία μέ τά παραμύθια...

Και νά πού τώρα, μαζί μέ τόν πατέρα του, τή μητέρα του, τά δυό του αδελφία και τήν αδελφή του, βρίσκεται σ' ένα πλοiάριο, ένα βενζινάκι άργοκίνητο, πού πλέει γιαλό - γιαλό, περνώντας έναν - έναν τούς κάβους και τά μικρά λιμανάκια του 'Αθωνα. Φυσάει κρύος άέρας, είναι φθινόπωρο, ή θάλασσα σηκώνει μικρά γκριζα κύματα, μά όλοι από τό πλοiάριο έχουν καρφώσει τά μάτια τους στο 'Αγιον Όρος. Ένα - ένα τούς φανερώνει τά πελώρια μοναστήρια χτισμένα πάνω σέ γκρεμούς, πού κάποτε ήταν γεμάτα από μοναχούς. Πώς μπόρεσε ό άνθρωπος κ' έχτισε τόσο μεγάλα κτίρια μέ δυό και τρία πατώματα, μέ αύλές, μέ εκκλησιές μέσα στή μέση, πού οι θόλοι τους ύψώνονται μεγαλόπρεποι και πολύχρωμοι επάνω από τά πεύκα, τίς λεύκες, τίς καστανιές, τίς καρυδιές! Βλέπει, βλέπει ό Κωστάκης και δέν χορταίνει και δέν ξέρει τί νά πρωτοθαυμάσει, καθώς άκούει τόν καπετάνιο του πλοiάρου νά όνοματίζει ένα - ένα τά παράξενα αυτά παλάτια της θρησκείας μας, αυτά τά σπίτια πού κατοικεί πάντα μέσα τους ό Θεός.

- Νά τό πρώτο μοναστήρι πού βλέπουμε άπ' αυτή τή μεριά, τούς πληροφορεί ό καπετάνιος, πού μέ τό νά έχει κάνει άπειρες φορές αυτή τή διαδρομή - αυτό είναι τό επάγγελμά του - έχει μάθει αρκετά από τή μεγάλη ιστορία του 'Αγίου Όρους. Πού λέτε κύριοι, αυτό τό μοναστήρι, λέγεται μονή Δοχειαρίου. Στα μεγάλα χρόνια, τότε πού ή Πόλη ήταν ή καρδιά του κόσμου, τό 'Αγιον Όρος είχε εκατόν όγδόντα μοναστήρια, ελληνικά, σέρβικα, ρούσικα. Τώρα τά πιό πολλά γκρεμίσανε, μά λειτουργούν ακόμα καμιά εικοσαριά, τά κυριότερα! Είναι αυτό πού βλέπετε, καθώς είπαμε, δηλαδή ή μονή Δοχειαρίου! Νά τώρα, προβάλλει ή μονή Ξενοφώντος! Και μετά, νά ή Μονή του 'Αγίου Παντελεήμονα, μιά από τίς πιό μεγάλες. Τήν έχτισαν Ρώσοι, γι' αυτό μοιάζει μέ τσαρικό παλάτι! Βλέπετε, τό 'Αγιον Όρος, αποτελούσε ένα μικρό βασίλειο, άφιερωμένο στον Χριστό! Κάθε χριστιανός, άσχετο άν ήταν 'Ελληνας ή από άλλο μέρος, φτάνει νά ήταν 'Ορθόδοξος, μπορούσε νά έρθει έδώ, νά γίνει καλόγερος ή άσκητής. Γιά κοιτάξτε, κοιτάξτε καλά όλο αυτό τό βουνό του Θεού! Είναι σωστός παράδεισος! 'Αξίζει νά τόν γυρίσετε όλον μέ τά πόδια, νά πάτε και νά μείνετε μερικές βραδιές στα μοναστήρια, νά άς πούμε σ' αυτή τή μονή πού είναι του Σταυρονικήτα ή σ' εκείνην πού τή λένε «Σίμωνος Πέτρας».

Πέντε ώρες κράτησε μέ τό μεγάλο γύρο και τήν επιστροφή στο λιμανάκι της Ουρανούπολης, αυτό τό ταξίδάκι. Μά ό Κωστάκης νόμιζε πώς ταξίδευε σ' όλη του τή ζωή. Τά μάτια του είχαν θαμπώσει και από τήν όμορφιά της φύσης και από τή μεγαλοπρέπεια των μοναστηριών. Τά κιάλια, πού είχε πάρει μαζί του ό πατέρας του, τόν βοηθούσαν νά φέρνει πολύ κοντά στα μάτια του αυτά τά μοναστήρια, μέ τά πολλά παράθυρα, τά χαγιάτια, τίς ξύλινες στέγες,

Ο ΕΝΤΥΠΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Ο Ε.Ε.Σ.

Καθηγ. ΟΡΕΣΤΗ ΛΟΥΡΙΔΗ 'Αντι-
προέδρου της Έφορείας Δημοσίων
Σχέσεων και Τύπου του Ε.Ε.Σ.

Οι σχέσεις κράτους και πολιτών, που απορρέουν απ' την οργάνωση και τη δραστηριότητά τους, ονομάζονται δημόσιες σχέσεις. Τις εξετάζει το Δημόσιο Δίκαιο (δημόσιες σχέσεις των πολιτών) και η 'Αριστοτέλειος όντολογική μέθοδος έρευνας, που στηρίζεται στην πραγματικότητα. Σήμερα, οι δημόσιες σχέσεις αποτελούν σημαντικό κεφάλαιο της Πολιτειακής 'Επιστήμης, όπου εξετάζονται με λεπτομέρεια οι ιδιότητες και οι μορφές κάτω απ' τις οποίες ενεργεί κάθε πολίτης.

Οι Δημοσιές Σχέσεις, σάν ιδιαίτερος τεχνικός κλάδος μά και σάν πολυσήμαντη σήμερα επαγγελματική ένασχόληση, είναι νεοπαγής θεσμός.

Στά πρώτα χρόνια του αιώνα μας, τό επιχειρηματικό πνεύμα των «οικονομικών έγκειμένων» των Η.Π.Α. εδραίωνε την αποδοχή, την καλή φήμη και την εκτίμηση των επιχειρήσεων απ' τό κοινωνικό σύνολο με την εγκαθίδρυση του νεοσύστατου τότε, μά τόσο γνωστού και απαραίτητου σήμερα, θεσμού των Δημοσίων Σχέσεων*.

Στην αρχή, λοιπόν, οι Δημοσιές Σχέσεις, είχαν σάν μοναδικούς

σκοπούς την έννημέρωση του κοινού, ως προς τις οικονομολογικές δραστηριότητες των επιχειρήσεων, γιά την αναγνώριση και την αποδοχή απ' αυτό της επιτυχημένης λειτουργίας τους και της συμφέρουσας προσφοράς τους σ' αυτό, ως και γιά την τελική ανάπτυξη, πρόοδο, επιβολή και οικονομική ανθηρότητά τους. Σήμερα όμως, μετά πάροδο, περίπου, τριών τετάρτων του αιώνα, οι Δημοσιές Σχέσεις ακολούθησαν την εξελικτική πορεία και ανέλιξη όλων των σύγχρονων κοινωνικών θεσμών, εύρυναν και επεξέτειναν τό τεχνικό και επιστημονικό περιεχόμενό τους, εδραίωσαν την κοινωνική αναγνώρισή τους μέσα στα πλαίσια της κοινότητας και επέβαλαν την ανάγκη της πάνδημης αποδοχής των κοινωνικών υπηρεσιών τους και την αθύρμητη πιά σήμερα προσφυγή σ' αυτές κάθε ομάδας και κάθε ανθρώπου, που δρᾷ και ζει μέσα σέ πολιτισμένο κοινωνικό σύνολο.

Πώς, όμως, αλλιώς – και όσο τό δυνατό πιο ολιγόλογα θέβαια, μά περιεκτικά –, θά μπορούσε κανείς νά όρίσει αυτές τις σύγχρονες Δη-

μόσιες Σχέσεις; Πρέπει νά ειπούμε, ότι είναι: 'Η προγραμματισμένη και βασισμένη στον ειλικρινή διάλογο δημιουργία, ή αμφοτεροβαρής και κοινωνικά αποδεκτή διατήρηση και ή, «κοινή δουλήσει και συναινέσει» συνεχής και ελεγχόμενη θελτίωση των ζωτικών σχέσεων αμοιβαίας κατανόησης, καλής θελήσεως, άνεπιφύλακτης έμπιστοσύνης και καλής συνεργασίας μεταξύ ατόμων ή οργανωμένων ομάδων μιᾶς κοινωνίας και του Κοινού τους ή, γενικότερα, της Δημόσιας Γνώμης* της Πολιτείας στό σύνολό της.

Έτσι, οι Δημοσιές Σχέσεις, δίνουν στίς ένασχολήσεις και στά σκοπούμενα των ατόμων και των οργανωμένων ομάδων την «κοινωνική διάσταση» τους, την κοινωνικά αποδεκτή «καλή συμπεριφορά» τους και, μέ μιᾶ λέξη, εξασφαλίζουν την κοινωνικότητά τους.

Οι Δημοσιές Σχέσεις, όπως τις όρίσαμε, δέν πρέπει, θέβαια, νά έχουν άμεση συσχέτιση μέ «έκ πρώτης όψεως» συγγενείς προς αυτές κλάδους, όπως είναι, π.χ. ή προπαγάνδα, ή διαφήμιση, ή προώθηση των πωλήσεων και τό πολυσυ-

τς έκκλησιές μέ τά ψηλά καμπαναριά τους, τούς παμπαλαιούς πύργους που ήταν ίδιοι μ' εκείνους των παραμυθιών που διάβαζε! Κάθε μοναστήρι είχε και τό μικρό του λιμανάκι. Μάλιστα, είδε και μερικούς καλόγερους που περίμεναν στην προβλήτα νά πάρουν τό βαποράκι της γραμμής. Χωμένοι στα μαύρα τους ράσα, ασάλευτοι εκεί στην παραλία, έμοιαζαν μέ παράξενα πλάσματα, μέ όντα θεικά που δέν είχαν καμιά όμοιότητα μέ τούς άλλους ανθρώπους...

Όλ' αυτά τά θυμάται τώρα ό Κωστάκης, καθώς τριγυρίζει στην αύλή του σχολείου και περιμένει ν' άκούσει τό κουδούνι γιά νά μπούνε στην τάξη. Σήμερα, είναι ή πρώτη μέρα του σχολείου, μετά τό τέλος των διακοπών. «Α, συλλογίζεται ό Κωστάκης, άμα μεγα-

λώσω θά πάω μόνος μου νά τριγυρίσω σέ όλες τις μονές του Άγίου Όρους. Μά πρέπει πρώτα νά μάθω καλά την ιστορία του. Άκόμα είμαι μικρός, τό καταλαβαίνω, πρέπει πρώτα νά μάθω άλλα πράγματα! Μά σάν θά μπώ στό Γυμνάσιο θά ζητήσω από τόν καθηγητή των θρησκευτικών νά μου πει τί πρέπει νά διαβάσω γιά νά είμαι άξιος νά έπισκεφτώ τό Άγιον Όρος. Δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτά που είδα στό πρώτο μου ταξίδι». Καί καθώς ό Κωστάκης έμπαινε στην τάξη του μέ τούς άλλους συμμαθητές του, έφερε στό νου του την πιο ψηλή κορφή του Άθωνά, που την είχε δει από τό πλοιάριο. Έμοιαζε μ' ένα τεράστιο κώνο. Καί ένα μεγάλο άσπρο σύννεφο που την τύλιγε, την έκανε νά μοιάζει μ' έναν γιγαντιαίο άσπρογόνο καλόγερο που τέντωνε τό ανάστημά του γιά νά φτάσει στον ούρανό και νά μιλήσει μέ τό Θεό...

ζητημένο «μάρκετινγκ» γιά τό έμποριο, άν και, πολλές φορές, οι κλάδοι αυτοί, που έξυπηρετούν την κοινωνική, κοινοτική, οικονομική, πολιτική και επαγγελματική δραστηριότητα του σύγχρονου κοινωνικού ανθρώπου, συνυπάρχουν και συνεργάζονται – έστω και επιφανειακά – μέ τις δημόσιες σχέσεις, που, πάντως, κρατούν την έπικουριαρχία επάνω στους υπόλοιπους κλάδους, γιατί απευθύνονται στή συνείδηση, στή λογική, στην έξυπνάδα και στην κριτική ικανότητα του κοινωνικού ανθρώπου.

Γιά την επιτυχία της «κοινωνικής παρουσίας» των σκοπούμενων τους, οι Δημοσιές Σχέσεις, χρησιμοποιούν συνεχώς τις πολύτιμες προσωπικές επαφές των φορέων τους, συνεργάζονται άδόμευτα, ελεύθερα και ειλικρινά μέ τόν Τύπο και, γενικότερα, μέ τά μέσα μαζικής επικοινωνίας και ενημερώσεως και εκδίδουν κατάλληλα έντυπα.

Και αυτά, διότι:

– Ό Τύπος, σάν άπήχηση και σάν έκφραση της κοινής και της δημόσιας γνώμης*, σάν δύναμη μορφωτική του λαού, σάν όργανο έξυπηρετήσεως των κοινών συμφερόντων, σάν φωταυγής φάρος – που φωτίζει έξ ίσου την καλύβα του φτωχού και τό μέγαρο του πλούσιου –, σάν πνευματική τροφός των μαζών, σάν παιδαγωγός του κοινού και ήθικοδιδάσκαλός του, είναι εκείνος που αντικατοπτρίζει τις πνευματικές τάσεις και τό πνευματικό επίπεδό του και καθορίζει γενικότερα, τό βαθμό του πολιτισμού του. Γι' αυτό, οι Δημοσιές Σχέσεις, επιζητούν τη συνεργασία του Τύπου και έχουν άπόλυτη ανάγκη των πολύτιμων υπηρεσιών του.

– Τό κατάλληλο έντυπο αποτελεί τό απαραίτητο συμπλήρωμα των άναντικατάστατων προσωπικών επαφών των φορέων των Δημοσίων Σχέσεων, της διαφωτίσεως της δημόσιας γνώμης και της προπαγανδίσσεως των σκοπούμενων τους. Οι λόγοι και οι ιδέες που δέν τυπώνονται, όση άξια και άν εκπροσωπούν, χάνονται με την άπληρο του χρόνου. Ό τυπωμένος λόγος ίσοδυναμεί μέ πράξη και ό χρόνος, όχι μόνο δέν τόν φθείρει, μά προσθέτει σ' αυτόν άξία. Τά

όποιασδήποτε μορφής και σπουδαιότητας έργα συγκεκριμένο-ποιούνται, φωτίζονται και καταξιώνονται ολοκληρωτικά μέ τόν γραπτό λόγο. Πρόκειται γιά μιᾶ αλήθεια, που την έχει ήδη καθιερώσει ή 'Ιστορία των Έθνών και που την έχει επαναβεβαιώσει ή σύγχρονη πραγματικότητα.

Τις άνάγκες αυτές της επικοινωνίας, της κατανόησης, της καλής θελήσεως και της σωστής «άπεικονίσσεως» του Ε.Ε.Σ., γιά την πάνδημη συνειδητοποίηση και την επιβαλλόμενη αναγνώριση των πολλαπλών και πολύτιμων εθνικών και κοινωνικών υπηρεσιών του στή θεοστήρικτη ελληνική πατρίδα και στον άξιο ελληνικό λαό, γιά την πλατεία εξέλιξη της ύψηλης και μεγάλης 'Ιδέας του και γιά την έξεύρεση πόρων προς επιτέλεση των κοινωφελών σκοπών του, έχει ήδη συνειδητοποιήσει ή Κεντρική Διοίκηση.

Γι' αυτό, και τά εμπειρα και κοινωνικά άναγνωρισμένα νέα μέλη της Έφορείας Δημοσίων Σχέσεων και Τύπου, μέ την όμόφωνη άπόφαση του Κ.Δ.Σ. του Ε.Ε.Σ., μέ την άρμονική συνεργασία τους, μέ τη σύμπωση γνώμων, μέ τόν κατάλληλο προγραμματισμό και συντονισμό των ενεργειών τους, μέ την κατασφαλιστική άγαθών κοινωνικών σχέσεων και την άναντικατάστατη προσωπική επαφή τους, ως και μέ τόν έντυπο λόγο τους, υπεύθυνα πιά και έγκυρα θά μπορούν νά εκπράξουν και νά μεταλαμπαδεύσουν στους πανέλληνες την ύψηλη συμβολή της Μεγάλης Φιλανθρωπικής 'Οργανώσεώς μας, σ' όλους τούς τομείς της εθνικής και κοινωνικής δραστηριότητάς της.

* Πατέρας του θεσμού, που ίδρυσε στίς Η.Π.Α. τό πρώτο Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων, είναι ό Juy Lee και θεωρητικός εκπρόσωπος, που συνέγραψε τό 1923 τό πρώτο βιβλίο «Crystallizing the Public Opinion», είναι ό Άμερικανός επίσης Edward Bernays.

* Όρος καθιερωμένος απ' τόν Νικολό Μακιαβέλλι, συνιστά στον συνετό άρχοντα νά μίν άγνοεί τη δημόσια γνώμη, όταν πρόκειται νά αποφασίζει γιά συγκεκριμένα θέματα.

* Η κοινή γνώμη είναι ή γνώμη μιᾶς ομάδας – μικρής ή μεγάλης –, ενώ ή δημόσια γνώμη είναι ή γνώμη του κοινωνικού συνόλου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ
ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ ΟΤΙ:

Πρέπει νά συμπληρωθούν και νά μᾶς ταχυδρομηθούν τό συντομότερο:

1) Τό Γενικό Δελτίο έγγραφής του Σχολείου στον Ε.Ε.Σ.Ν. κ' οι καταστάσεις έγγραφής Έρυθροσταυριτών.

2) Έπιστροφές τευχών Περιοδικού γίνονται δεκτές μόνον ως τό τέλος του κατοπινού μηνός, δηλ. τεύχη Νοεμβρίου θά γίνονται δεκτά ως τό τέλος Δεκεμβρίου.

3) Τα έμβάσματα γιά τό Περιοδικό νά στέλνονται άπόρροωπα: Έλληνικών Έρυθρό Σταυρό Νεότητας, όδός Λυκαβηττού 1.

4) Πρέπει νά στέλνεται στα γραφεία μας σύντομη περίληψη σχετική με την Έρυθροσταυρική δράση των μαθητών, γιά νά δημοσιεύουμε στό Περιοδικό και νά ενημερώνουμε τη Γενεύη.

5) Οι φωτογραφίες που μᾶς στέλνονται γιά δημοσίευση πρέπει ν' άπεικονίζουν άποκλειστικά Έρυθροσταυρική δράση, νά είναι καθαρές, όχι έγχρωμες, κι όσο γίνεται ζωντανές και παραστατικές, ώστε νά είναι περιττή σχεδόν κάθε επεξήγηση.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ

Πολλά είναι τά θύματα, κυρίως μεταξύ των παιδιών, τά όποια, από άγνοια του σοβαρότατου κινδύνου, περιεργάζονται εγκαταλελειμένα πολεμοφόδια (χειροβομβίδες, νάρκες, κλπ.). Γι' αυτό τονίζουμε και πάλι, ότι δέν πρέπει νά περιεργάζονται τέτοια αντικείμενα, ούτε ν' αφήνουν άλλους νά τά πλησιάζουν, αλλά μόλις τά αντικρύζουν νά είδοποιούν άμέσως την πλησιέστερη αστυνομική ή στρατιωτική Αρχή.

ΑΝΑΔΑΣΩΣΗ

Έμπρός παιδιά νά κάνουμε πιο πράσινη την Πατρίδα μας. Φυτέψτε όσα μπορείτε περισσότερα δέντρα. Βοηθείστε μ' όλες σας τις δυνάμεις νά γίνουν καταπράσινα τά βουνά μας.

Τό μυστικό

του Δία

της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΒΑΡΕΛΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Ὡς τή μέρα πού γνώρισα τόν Νεφεληγερέτη Δία δέν μ' ἐνδιέφεραν καθόλου τά νομίσματα. Ἐπαιρνα τά χρήματα πού μοῦ 'δινε ὁ πατέρας μου, ἀγόραζα τά πράγματα πού ἤθελα κι αὐτό ἦταν ὅλο. Δέν μέ ἀπασχολοῦσε καθόλου ἡ σκέψη πῶς ἦταν τά πρῶτα νομίσματα, ποιός λαός τά ἀνακάλυψε καί πότε ἐγίνε αὐτό. Δέν νοιαζόμουν δηλαδή γιά τήν ἱστορία τῶν νομισμάτων, γιατί δέν ὑποπτευόμουν πῶς ὑπάρχει μιά τέτοια ἱστορία.

Ἀπό τή μέρα ὅμως πού ὁ παράξενος γείτονάς μας μοῦ μίλησε γιά τήν Ἀρέθουσα στή μικρή μας αὐλή, τό πάθος καί ἡ λάμψη τῶν ματιῶν του μοῦ κέντρισαν τήν περιέργεια. Κατέβασα τήν ἐγκυκλοπαίδεια. Διάβασα μέ ἀπληστία τή λέξη: Ἀρέθουσα. Ὑστερα πῆρα τό γράμμα Ν καί βρήκα τό ἄρθρο γιά τά νομίσματα. Εἶδα μέ περιέργεια τίς εἰκόνες. Καί μετά, ὅταν λειτούργησε τό ἀστυνομικό μου δαιμόνιο, κατέβασα καί τό γράμμα Π. Γιά νά λέει Πεπάρηθο τόν παπαγάλο, κάποια σχέση θά ἔχει τό ὄνομα αὐτό μέ τά νομίσματα.

Δέν ἔπρεα ἔξω. Πεπάρηθος λεγόταν στήν ἀρχαία ἐποχή ἡ σημερινή Σκόπελος, τό νησί τῶν Βόρειων Σποράδων. Δίπλα στή λέξη ἦταν ἡ εἰκόνα ἐνός παλιοῦ νομίσματος μέ τήν ἐπεξήγηση: «Προσωποποίησης τοῦ πνέοντος κατά τό θέρος εἰς τό Αἰγαῖον Πέλαγος βορείου ἀνέμου (τό γνωστόν «μελτέμι») ἐπὶ τετραδράχμου τῆς νήσου Πεπαρήθου. Ἐξοχον δαίγμα τέχνης, περί τά τέλη τοῦ βου αἰῶνος π.ζ.»

Στό νόμισμα ἀπεικονίζονταν ἕνας δρομέας μέ φτερά στά πόδια καί στούς ὤμους. Στά χέρια του κρατοῦσε δυό στεφάνια κι ὅλο τό κορμί του εἶχε μιάν ἐνταση καί μιά δύναμη στήν προσπάθεια νά τρέξει. Ἡ τέχνη ἦταν πραγματική ἀρχαϊκή, μέ τά μάτια ἐξογκωμένα, τά μαλλιά τυπικά καί τή μύτη μεγάλη. Δέν μπορῶ νά πῶ πῶς τό νόμισμα πού ἔβλεπα μέ ἐνθουσίασε, ἀλλά ἀφοῦ ἐκεῖνοι πού ἤξεραν τό ἔλεγον «ἐξοχον δαίγμα ἀρχαϊκῆς τέχνης», ἐμένα δέν μοῦ ἔπεφτε λόγος.

Ἐκεῖνο πού μέ προβλημάτισε ἀπό τήν ἀρχή ἦταν ἡ σχέση πού μποροῦσε νά ὑπάρχει ἀνάμεσα στόν παπαγάλο τοῦ γείτονα καί στό μελτέμι τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἀλλά πού θά μοῦ πῆγαινε; Θά ἔβρισκα τήν ἀκρῆ.

Τελικά εἶχα προσέξει ὅτι τά πάντα μέ τό γείτονά μας εἶχαν μυστήριο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τί εἶχε ἔρθει νά κάνει σ' ἐκεῖνο τό ἐρειπωμένο σπιτί; Τί ρόλο ἔπαιζε ὁ παπαγάλος; Τί εἶχε μέσα ἐκεῖνο τό μαῦρο βαλιτσάκι πού κρατοῦσε μέ τόσο μεγάλη προσοχή; Κ' ὕστερα γιατί ὁ γείτονάς μας ἐξαφανίστηκε ἔτσι ξαφνικά;

Μετά ἀπό τήν πρώτη ἐκείνη μέρα πού μετακόμισε, τόν χάσαμε σάν νά τόν κατάπιε ἡ γῆ. Μόνο κάτι παράδοξους θορύβους ἀκούγαμε ἀπό τό ὑπόγειο καί ἀπό τόν παπαγάλο του.

Ὁ Πεπάρηθος φλυαροῦσε σάν ἄνθρωπος. Ὁρες ὥρες φώναζε σάν νά καθγάδιζε μέ κάποιον κι ἄλλοτε ἔκανε νούμερα σάν νά θρῖσκόταν σέ τσίρκο. Ἐλεγε ὁλόκληρες φράσεις καί γουργούριζε μ' ἕνα ἄστειο τρόπο πού μᾶς ἔκανε νά ξεκαρδιζόμαστε στά γέλια οἱ ἀδερφές μου κι ἐγώ.

Ὁ Νεφεληγερέτης ἦταν ὁ μέγας «ἀπών».

Θά 'χε περάσει μιά βδομάδα, ὅταν ἐντελῶς ξαφνικά ξανάκανε τήν ἐμφάνισή του. Ὅταν τόν εἶδα στό ἀνοιγμα τῆς πόρτας σχεδόν δέν τόν γνώρισα. Ὁ νοικιαστής τοῦ διπλανοῦ ἐρειπίου ἦταν τρομερά ἀνῆσυχος καί ἀναστατωμένος.

Μοῦ κλέψανε τόν παπαγάλο μου, εἶπε λαχανιαστά κοιτάζοντας ὁλόγυρα σάν νά ὑποψιαζόταν κ' ἐμᾶς. Ποιός νά μοῦ πῆρε τόν παπαγάλο μου;

Ἡ Θέτις ἔτρεξε.

Κύρ Γιάννη μου, ἔχασες τόν Πεπάρηθό σου; ρώτησε μέ ἀγωνία. Μπαμπά, εἶπε μετά στόν πατέρα μου, ὁ κύρ Γιάννης ἔχασε τόν παπαγάλο πού γουργούριζε.

Περάστε μέσα, εἶπε εὐγενικά ὁ πατέρας μου. Μή στέκεστε στήν πόρτα. Καθηστε. Φαίνεστε ἀναστατωμένος.

Πράγματι ὁ Νεφεληγερέτης ἦταν ἐξαντλημένος. Τά μάτια του δέν σπίθιζαν. Τό πρόσωπό του φαινόταν χλωμό. Εἶχε ἀνάγκη ἀπό ξεκούραση. Δέχτηκε μέ εὐχαρίστηση τήν πρόσκληση καί σωριάστηκε σέ μιά πολυθρόνα.

Δέν ξέρετε τί σημαίνει γιά μένα αὐτός ὁ παπαγάλος, εἶπε ξεψυχισμένα, κ' ἡ φωνή του δέν ἔμοιαζε καθόλου μέ φθινοπωρινό κεραυνό.

Μά πότε ἐγίνε αὐτό; ρώτησε ἡ μητέρα μου. Ἐμεῖς μέχρι χτές τόν ἀκούγαμε νά λέει ἕνα σωρό ἱστορίες.

Σήμερα τό ἀπόγευμα. Κάποιος μοῦ τόν ἄρπαξε μαζί μέ τό κλουβί.

Ἡ μητέρα μου ἔτρεξε νά τοῦ φέρει νερό καί τό κλασικό της θύσιστο. «Θά σᾶς ἐτοιμάσω κ' ἕνα καφεδάκι νά συνέλθετε», πρόσθεσε.

Ὁ πατέρας μου προχώρησε στίς συστάσεις μέ πολύ χιούμορ.

Ἐγώ, κύριε, εἶπε, εἶμαι ὁ πάτερ φαμίλιας. Λέγομαι Ἀριστείδης Πλακίωτης. Εἶμαι καθηγητής, ἀλλά προσέξτε, καθηγητής σέ γυμνάσιο ἀρρένων. Ἐπρεπε νά θῶ μιά ἰσορροπία στή ζωή μου μέ τίς γυναῖκες πού μοῦ χάρισε ὁ Θεός.

Τόνισε χαρακτηριστικά τή λέξη «χάρισε», καί συνέχισε:

— Θέλοντας νά ἀποκτήσω γιό, ἀπόκτησα ἑξι κόρες. Ἐξί λοιπόν οἱ κόρες καί μία ἡ γυναῖκα μου, σύνολον ἑφτά.

— Τά ἑφτά θαύματα τοῦ κόσμου, εἶπε ἡ Ἀφροδίτη μέ ἔμφαση.

— Χρειάζεται μέγας ἥρωισμός γιά νά τά θγάλει κανένας πέρα καθημερινά μέ τά ἑφτά θαύματα τοῦ κόσμου, εἶπε σ' ἀπάντησιν ὁ πατέρας μου.

Ὁ Νεφεληγερέτης εἶχε ἀνασηκωθεί στό κάθισμά του σάν νά καθόταν σέ καρφιά. Φαίνεται ὅτι μόλις ἐκείνη τή στιγμή πρόσεξε πῶς ἦταν κυκλωμένος ἀπό ἑξι κορίτσια.

— Ἐξί κόρες; ψιθύρισε σάν νά μήν πίστευε σ' ἀφτιά του.

Ὁ πατέρας γλεντοῦσε πολύ ὅλη τή σκηνή.

— Τήν Ἀρτέμιδα καί τή Θέτιδα τίς γνωρίζετε κιόλας στήν αὐλή, συνέχισε ἀπτόητος. Ἀπό δῶ νά σᾶς συστήσω τίς ἄλλες τέσσερες: Ἡ Ἀθηνᾶ... Ἡ Δήμητρα... Ἡ Ἀφροδίτη... καί ἡ Νίκη. Ἀπό δῶ ἡ γυναῖκα μου, ἡ κ. Ἀλκμήνη. Κάνει περίφημο καφέ. Μά τί πάθατε; Εἰστε καλά;

— Ἐξί κόρες; ἔλεγε καί ξανάλεγε ὁ γείτονας πού τά εἶχε ἐντελῶς χαμένα.

— Μάλιστα ἑξι κόρες ἢ ἄν προτιμάτε ἑξι θεές. Σ' ὅλες ἔδωσα θεϊκά ὀνόματα.

— Μπαμπά, πέστου γιά τόν καφετζή πού μᾶς λέει ἑξάρες, εἶπε ἡ Θέτις.

Ὁ πατέρας γέλασε γέλιο πλατύ.

— Ἀ, βέβαια. Ἐχουμε καί τόν γείτονα τόν καφετζή πού ὄντας ἐπηρεασμένος ἀπό τό τάβλι, σάν βλέπει τίς κόρες μου νά περνοῦν, λέει: «Νά οἱ ἑξάρες τοῦ κυρίου καθηγητή».

— Ἄν μοῦ ἐπιτρέπατε, ἐγώ θά τίς ἔλεγα ἑξι Ἀρέθουσες, εἶπε ὁ Δίας.

Εἶχε φάει τό θύσιστο τῆς μάνας μου, εἶχε πιεῖ καί τό κρύο νερό κ' εἶχε ξεχάσει λίγο τήν ἀγωνία του γιά τόν Πεπάρηθο. Ἄλλωστε ὅλα αὐτά πού ξετυλίγονταν μπροστά του δέν ἦταν λιγότερο ἐντυπωσιακά.

— Ξέρετε, κύριε καθηγητά, στά νομίσματα τῶν Συρακουσῶν, στή μιά ὀψη, ὑπάρχει ἡ μορφή τῆς νύμφης Ἀρέθουσας.

— Ναί, ξέρω, ἔκανε ὁ πατέρας μου.

— Τά νομίσματα αὐτά εἶναι ὑπέροχα. Κάθε σφραγιστογράφο ἔβαζε τά δυνατά του νά φτιάξει τό καλύτερο νόμισμα. Φυσικά σχεδίαζε τή μορφή πού ἤθελε ἐκεῖνος, ἀλλά ἦταν πάντα μιά μορφή νεανική: γλυκιά, χαμογελαστή καί χαριτωμένη. Καί κάθε μιά εἶχε τό δικό της παράξενο χτένισμα. Μελετώντας τά νομίσματα τῶν Συρακουσῶν μπορεῖ κανεὶς νά μάθει τά μυστικά τῆς κομμωτικῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μᾶς κοίταξε μέ περιέργεια μιά μία. Κοίταξε τόν κότσο τῆς Ἀθηνᾶς, τά χυτά μαλλιά τῆς Δήμητρας, τήν ἀλογοουρά τῆς Ἀφροδίτης, τό κορδόνι πού εἶχε πλέξει στίς κοτσίδες τῆς Ἡλίας, τήν πλατιά κορδέλα τῆς Θέτιδας καί τό μαντήλι τό δικό μου.

— Πρέπει νά σᾶς τίς δείξω αὐτές τίς Ἀρέθουσες. Ἐχω τό βιβλίό στοῦ σπιτί. Νά πεταχτῶ νά τό φέρω;

Πετάχτηκε καί τό 'φερε. Θά 'σκαζε ἄν δέν μᾶς ἔδειχνε τίς Ἀρέθουσες. Ὁ πατέρας μου τόν πρόσεχε πολύ καθῶς μιλοῦσε. Τόν ἀκούγε μέ ἑκατό ἀφτιά πού λένε. Στό βλέμμα του διάκρινα ζωηρό ἐνδιαφέρον ἀλλά καί κάποια δυσπιστία.

— Εἰδικά στίς Συρακοῦσες, εἶπε κάποια στιγμή ὁ Δίας, δούλεψαν οἱ μεγαλύτεροι καί σπουδαιότεροι καλλιτέχνες νομισμάτων πού γεννήθηκαν ποτέ.

— Πιό σπουδαῖοι κι ἀπ' τούς Ἀθηναίους; ρώτησε ἡ μητέρα μου.

Ὁ Νεφεληγερέτης ἔκανε ἕνα μορφασμό πού ἔλεγε: «Μά τί λέτε τώρα; Τί σχέση ἔχει ὁ φάνης μέ τό ρετσινόλαδο;»

— Οἱ Ἀθηναῖοι ἀποδείχτηκαν ἀφθαστοι στή γλυπτική, ἀλλά στά νομίσματα δέν ἔδωσαν μεγάλη σημασία. Πρόσεχαν περισσότερο τήν οὐσία. Τούς ἐνδιέφερε δηλαδή ἡ σταθερή ἀξία τοῦ νομίσματος, ἡ ἐμπι-

στοσύνη πού τοῦ εἶχε ὁ κόσμος, ἀλλά ἡ καλλιτεχνική του παρουσίαση δέν τοῦς ἀπασχόλησε καί πολύ. Ἐνῶ οἱ Συρακοῦσιοι ἔκαναν ἀριστουργήματα. Ἐκάναν τέχνη. Γύρω στόν 4ο αἰῶνα ἡ νομισματοκοπία στή Σικελία ἀνθίσσε τρομερά. Τό ἕνα νόμισμα εἶναι ὁμορφότερο ἀπό τ' ἄλλο. Ἀξίζει νά σᾶς πῶ, ὅτι γιά ν' ἀποκτήσει κανεὶς σήμερα ἕνα ἀπ' αὐτά τά σικελικά νομίσματα τοῦ 4ου αἰῶνα δέν τόν φτάνουν οὔτε πέντε χιλιάδες χρυσές λίρες Ἀγγλίας.

Ὅταν μιλοῦσε γιά τήν ἀξία τῶν νομισμάτων τό βλέμμα τοῦ Δία ἔβγαζε φωτιά. Πῶς δέν καήκαμε ὅλοι μέσα στοῦ σαλόνι! Ὁ πατέρας μου δέν μιλοῦσε κ' ἐξακολουθοῦσε νά τόν παρατηρεῖ προσεκτικά.

— Ἀλήθεια, πῶς ἐκτιμᾶται ἡ ἀξία ἐνός νομίσματος; ξαναρώτησε ἡ μητέρα μου.

— Μά ἀπό τή σπανιότητά τους, ἀπάντησε ἀμέσως. Ὅσο πιό σπάνια εἶναι τόσο μεγαλύτερη ἀξία ἔχουν. Τά δεκάδραχμα, ἄς πούμε, ἦταν πολύ σπάνια νομίσματα. Τά ἔκοθαν συνήθως γιά νά γιορτάσουν κάποιο μεγάλο ἱστορικό γεγονός, ἦταν δηλαδή ἀναμνηστικά. Αὐτά τά ἀναμνηστικά δεκάδραχμα ἔχουν σήμερα ἐμπορική ἀξία πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν.

— Ἐχετε νά μᾶς δείξετε μέσα στοῦ βιβλίου σας ἕνα τέτοιο δεκάδραχμο; ἔκανε μέ περιέργεια ἡ Δήμητρα. Θά ἤθελα νά δῶ ἕνα τέτοιο νόμισμα.

Ὁ Νεφεληγερέτης ἤξερε ἀπέξω τή σελίδα.

— Ίδού, είπε. Σελίς 153. Ἀττικά νομίσματα.

Αὐτό πού βλέπαμε ἦταν ἓνα μεγάλο νόμισμα μέ τίς δυό του ὄψεις. Ἀπό τή μιὰ ὄψη εἰκονιζόταν μιὰ με- γάλη κουκουβάγια μέ ἀνοιχτά φτερά κ' ἓνα κλαδί ἐλιάς δίπλα της. Ἀπό τήν ἄλλη ἡ θεά Ἀθηνᾶ μέ τό κράνος της.

Ἔσκυφα πάνω ἀπό τόν ὦμο του καί διάβασα «ΔΕ- ΚΑΔΡΑΧΜΟ». Ἦταν σάν νά λέμε ἓνα σημερινό δεκά- ρικο.

— Στ' ἀθηναϊκά νομίσματα ἡ κουκουβάγια ἔχει πάντα διπλωμένα τά φτερά της, μάς ἐξήγησε ὁ Νεφε- ληγερῆτης. Σ' αὐτό τό νόμισμα τά ἔχει ἀνοιγμένα διά- πλατα. Πρόκειται ὅπως καταλαβαίνετε γιά κάτι ἐξαι- ρετικό. Συμβολίζει κάτι πού οἱ Ἀθηναῖοι ἠθελαν νά τό θυμοῦνται.

— Δηλαδή; ρώτησε ἡ Δήμητρα.

— Στή μάχη τοῦ Μαραθῶνα κάποιοι στρατιώτες εἶδε πάνω ἀπό τό πεδίο τῆς μάχης μιὰ κουκουβάγια νά πετᾷ μέρα μεσημέρι. Ἀπό στόμα σέ στόμα μαθεύτηκε τό νέο! Οἱ Ἀθηναῖοι τό πῆραν γιά καλό σημάδι! Ἦταν ὁπωσδήποτε μήνυμα τῆς Ἀθηνᾶς, πού ἔστειλε τό ἱερό της πουλί στή μάχη γιά νά τοὺς ἐνθαρρύνει καί νά τοὺς ἐμψυχώσει. Θά ξέρετε φυσικά ἀπό τήν ἱστορία πῶς οἱ Ἀθηναῖοι νίκησαν τοὺς Πέρσες ἢ μάλλον τοὺς κατατρόπωσαν.

— Μετά τή μάχη ἔκοψαν τό δεκάδραχμο;

— Naί καί μάλιστα ὄχι ἀπό τό ἀσπὶ τῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρίου, ὅπως γινόταν μέχρι τότε, ἀλλά ἀπό τά περσικά λάφυρα.

Ἡ Ἀθηνᾶ, πού ὡς ἐκείνη τή στιγμή φαινόταν νά βαριέται θανάσιμα, μόλις εἶδε τό δεκάδραχμο ἔστρωσε μηχανικά τόν κότσο της.

— Μιά στιγμή, εἶπε ὅσο πιό ἥρεμα μπορούσε, θέ- λετε νά πείτε ὅτι ἂν σ' ἓνα ἀθηναϊκό νόμισμα ὑπάρχει μιὰ κουκουβάγια μ' ἀνοιχτά φτερά, αὐτό σημαίνει πῶς πρόκειται γιά σπάνιο νόμισμα;

— Naί! ἀπάντησε μέ στόμφο ὁ Νεφεληγερῆτης. Νά φανταστεῖτε, ὅτι τό δικό μας Νομισματικό Μουσεῖο στήν Ἀθήνα δέν ἔχει τέτοιο κομμάτι. Σ' ὅλο τόν κόσμο ὑπάρχουν ἢ δύο ἢ τρία καί τό καθένα στοιχίζει μιὰ ὀλόκληρη περιουσία.

Ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε σηκωθεί ὀρθια. Εἶχε ἰδρώσει.

Ὁ Νεφεληγερῆτης πάλι εἶχε συνεπαρθεῖ ἀπό τά ἴδια του τά λόγια καί δέν τήν πρόσεχε.

— Μιά στιγμή, μιὰ στιγμή, εἶπε καί πάλι ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐγὼ ἔχω ἓνα τέτοιο νόμισμα στό συρτάρι μου. Τό βρήκα πρὶν ἓνα μήνα περίπου, ἐντελῶς τυχαῖα, στά χῶματα τῆς οἰκοδομῆς πού χτίζεται δίπλα στό καφε- νεῖο. Εἶδα κάτι πράσινο, ἔσκυφα, τό πῆρα. Ἦταν ἓνα νόμισμα. Τό καθάρισα καί εἶδα μιὰ κουκουβάγια μ' ἀνοιχτά φτερά ἀπό τή μιὰ μεριά καί μιὰ Ἀθηνᾶ μέ κράνος ἀπό τήν ἄλλη.

Εἶχαμε μείνει ἀλαοί. Ἐτρεξε στό δωμάτιό της καί μάς ἔφερε τό νόμισμα πού εἶχε φανερά ἐπάνω του τά ἴχνη τοῦ χρόνου.

— Νάτο, μάς εἶπε ἀπλά.

Τό ἴδιο ἀπλά, καί πρὶν προλάβουμε νά τόν συγκρα- τήσουμε, ὁ Νεφεληγερῆτης εἶχε σωριαστεῖ λιπόθυμος στό πάτωμα.

(Συνεχίζεται)

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΛΥΡΙΣΜΟΣ

«Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι!»

Τοὺς σπόρους του ἔσπειρε ὁ σπορεύς, πού λόγοι Θεοῦ ἐρμηνεύονται, κι ἄλλοι τους πέφτουν εἰς τὴν ὁδόν — καρδιά σκληρή, πού κλέφτουν οἱ δαίμονες καί τό κοράκι τρώγει.

Ἄλλοι εἰς «πετρώδη» ἀνθρώπους εὐχολόγι, ψηλά θωρώντας, πού φλυαροῦν καί γνέφουν ὅλοι νά ἀκοῦν, μά εἰς πρώτη θλίψη στρέφουν χόρτου τόν θρουῖν σέ ξέρας μοιρολόγι.

Ἄλλοι σ' ἀγρούς γιομάτους σπόρο ἀγκάθι, κι ὡς τούτους πνίγει πρὶν νά βγάλουν τά ἀνθη ἴδιο τό λόγο πνίγει κόσμου ἡ ἀπάτη.

Μά ἂν σέ καλὴ θά πέσει γῆ, μοσχάτη καρδιά κι ἀκύμαντη σέ γῆινα πάθι, πλοῦσιο ἔργο δίνει, ἀσκήκωτο δεμάτι.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἐπιμέλεια Μιχ. Παπαβασιλείου
Ἀντιπρ. Ἐφορείας Νεότητος

Τό παιδί εἶναι τό κύτταρο τῆς Ἀνθρωπότητος
(Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κύ- ριος Δημήτριος)

Τό παιδί εἶναι ἡ καρδιά καί τό αἷμα τοῦ ἔθνους
(Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ)

Τό παιδί εἶναι ἡ χρυσή ἐλπίς καί τό ἀτίμητο στο- λίδι τοῦ ἔθνους καί τῆς κοινωνίας.

Παρηγορεῖστε τό δίκαιο παράπονο τοῦ παιδιοῦ, γιά νά μή τροφοδοτηθεῖ αὐριο τό δέντρο τῆς κα- κίας καί τοῦ μίσους.

(Ὁρέστης Λουρίδης, Καθηγητής Πανεπιστημίου - Ἀντιπρόεδρος Ε.Ε.Σ.)

Ἡ διακώνιση τῆς ζωῆς εἶναι τό παιδί· φροντίστε το, ὄχι μονάχα τὴ χρονιά αὐτή πού εἶναι ἀφιερω- μένη σ' αὐτό, ἀλλά καί πάντοτε.

Τό παιδί εἶναι ἡ πεμπουσία τῆς ὑπαρξῆς μας· ἀναλογισθήκαμε ποτέ σέ τί ἀπέραντο γηροκο- μεῖο θά βρισκόμαστε δίχως αὐτό;

(Μιχάλης Παπαβασιλείου - Ἐκπαιδευτικός)

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΙΔΕΑ, ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ

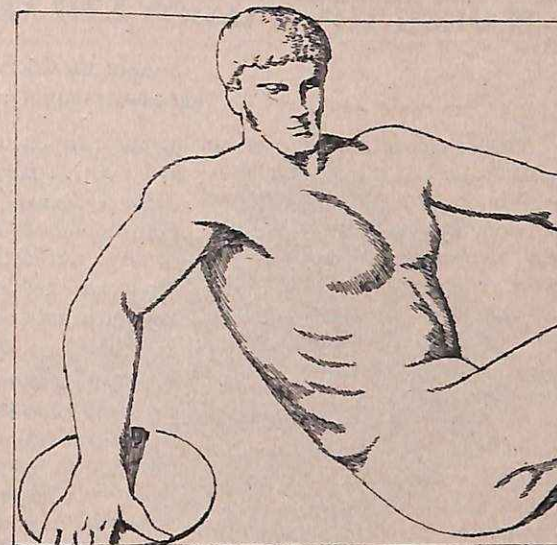
Τοῦ ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Συχνά ἀκούγεται ἡ φράση «Ἀθλητική Ἰδέα» ὅμως σπάνια ἐξηγεῖται ἡ σημασία της, ἡ βαθύτερη ἐννοία της. Καρδιές ἐλεύθερες καί πνεύματα ἀνεξουσίαστα οἱ Ἕλληνες, θέλησαν μ' αὐτὴν νά ἐκφράσουν τὴ διαι- ὄνεια ἠθική ἀνωτερότητα καί ὁμορφιά τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου. Νοῦς ὑγιῆς σέ σῶμα ὑγιές. Προσδιόρισαν ἔτσι τὴν πνευματικὴ ἀκεραιότητα μέ τὴ σωματικὴ ὑγεία ὡς τὰ πρωταρχικά στοιχεῖα τῆς ἀνθρώπινης μο- νάδας καί σέ προέκταση τῆς κοινωνικῆς ὁλότητας. Ὑψωσαν στοὺς χώρους τοῦ ἱδανικοῦ τὴν ἠθική καί σωματικὴ ὑγεία τοῦ λαοῦ κι ὁραματίστηκαν τόν Ἀθλη- τισμό ὡς τὴν ὑπέρτατη ἐκφρασὴ της. Γι' αὐτό καί στίς ἀγωνιστικὲς του ἐκφράσεις ἀπέκλεισαν κάθε ὕλικό ἀντάλλαγμα. Ἐνα κλωνάρι ἀγριελιάς, ὁ κότινος, τό ἔπαθλο. Σύμβολο βαρύτιμο αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Ἀθλητικῆς ἰδέας, πού πρέπει πάντα νά βρίσκεται ἔξω ἀπὸ κάθε ὕλική συναλλαγή καί συμφεροντολογικὴ δο- κίμασία.

Τό Ἀθλητικὸ ἱδανικὸ ὑπῆρξε ἀπὸ τά πανάρχαια χρόνια ριζωμένο στοὺς Ἕλληνες, ἀποκλειστικὰ σ' αὐ- τοὺς. Σέ κανέναν ἄλλο λαὸ δὲ διαπιστώθηκε, τόσο στόν ἀρχαῖο ὅσο καί στό νεώτερο κόσμο, παρόμοια ἐκδήλωση. Ὅλες οἱ ἐλληνικὲς πόλεις διέθεταν γυ- μναστήρια καί ἀθλητικά στάδια καί σέ πολλές ἐλληνι- κὲς περιοχὲς γίνινταν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, σέ διάφορες χρονικὲς περιόδους καί μέ διάφορες ἀφορμὲς. Τό ὑψηλὸ αὐτό ἰδεῶδες ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ περι- νοῦστατος αὐτὸς δορυκτῆτορας τῆς ἱστορίας καί οἰ- κουμένης, τό ταξίδεψε ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Σέ κάθε τόπο πού κατακοῦσε μετέφερε τό ἐλληνικὸ πνεῦμα καί ὡς πρωταρχικὴ του ἐκφραση τὴν ἀθλητικὴ ἰδέα καί συνειδηση. Τελοῦσε γυμνικοὺς ἀγῶνες, ἴδρυε ἀθλητικά στάδια καί παρακινούσε στήν ἀγνή ἀμιλλα τοὺς νέους καί τῶν θαρβάρων ἀκόμα λαῶν, χαρίζον- τὰς τους μέ τόν τρόπο αὐτό καί τὴν ἐλεύθερη συνεί- δηση τῶν Ἑλλήνων. Τό μεθύσι τοῦ εἰρηνικοῦ ἀγῶνα, τὴν χαρὰ τῆς τίμιας νίκης, τὴν περηφάνια τῆς ἀνδρείο- σῆνης. Κι ὅλα στό πρότυπο τῆς Ὀλυμπίας, πού ὁ Ἀλέ- ξανδρος θεωροῦσε πρωτεύουσα ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Ὡς τόν καιρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου οἱ Ὀλυμ- πιακοὶ ἀγῶνες εἶχαν ἀποκτήσει τεράστια δόξα στό γνωστὸ τότε κόσμο καί εἶχαν λάβει τὴν ὀριστικὴ τους μορφή. Ἀξίζει νά ἀναφερθοῦν μερικὲς λεπτομέρειες σχετικὲς μέ τὴ μορφή καί τὴν ὁργάνωσή τους. Ἡ τε- λευταία αὐτὴ εἶχε μιὰ τρομερὴ τελετουργικὴ ἐμφά- σιση. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες γινόντουσαν κάθε τέσ- σερα χρόνια τὴν πρώτη Πανσέληνο μετὰ τό θερινὸ ἡλιοστάσιο, πού ἐπεφτε στά σημερινὰ μέσα Ἰουλίου περίπου. Πρὶν ἀπ' αὐτοὺς εἰρηνοφόροι κήρυκες γύρι- ζαν ὀλόκληρη τὴν ἐλληνικὴ γῆ καί διαλαλοῦσαν τὴν «ἱερὴ Ὀλυμπιακὴ ἐκεχειρία», τὴν εἰρήνην πού ἀποτε- λεῖ μιὰ βασικὴ προϋπόθεση τοῦ ἀθλητισμοῦ. Καί μέ εὐλαβικὴ προσήλωση στό ἱδανικὸ της τὴν σεβόντου- σαν ὅλοι. Ἐτοί 40 μέρες πρὶν καί 40 μέρες μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες δὲ γινόνταν καμιά ἐχθροπραξία, καμιά ἐπιθετικὴ ἐνέργεια, ἀλλά καί μέσα στίς ἐλληνι- κὲς πόλεις - κράτη δὲ γινόνταν καμιά δίωξη πολίτη, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἀδικήματα κακουργίας.

Ἀπὸ τίς παραμονὲς τῶν ἀγῶνων ἀρχίζε μιὰ τερά-

στια κίνηση στοὺς μεγάλους ἐλληνικοὺς δρόμους. Καί παντοῦ ξεγνοιασιά, ἀγωνιστικὸ ἐνδιαφέρον, χαρὰ καί ἐλευθερία. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρεται ὅτι καί αὐτοὶ οἱ ληστές ἀκόμα σταματοῦσαν τὴ δρᾶση τους, ἀπὸ σεβασμὸ στήν ἱερότητα τοῦ καιροῦ. Πλήθος κόσμου συγκεντρώνονταν στήν Ὀλυμπία. Οἱ πῶ εὐποροὶ ἔμε- ναν σέ πρόχειρες σκηνές, οἱ ἄλλοι ἀπάνω στίς δροσε- ρὲς χλωρασιὲς δίπλα στά τρεχούμενα κρυστάλλινα νερά ἀπὸ τίς δροσοπηγὲς τῆς ἱερῆς Ἀλφειας. Οἱ ἐπίση- μοι θεωροὶ καί οἱ ἀθλητὲς φιλοξενιόντουσαν στό Πρυ- τανεῖο γιά νά τρῶνε καί στό Λεωνίδιο γιά νά κοιμοῦν- ται.

Πρὶν ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνες οἱ ἀθλητὲς ὀρκιζόντουσαν γιά τὴν τίμια διακδίκηση τῆς νίκης στόν Ὀρκιο Δία, πού βρισκότανε στό Ὀλυμπιακὸ Βουλευτήριο σέ πε- λώριο μαρμάρينو ἀγαλμα, κρατώντας τόν κεραυνὸ στά χέρια. Ὑστερα πλενόντουσαν στήν ἱερὴ πηγή. Τὴν Ὀλυμπιάδα ὀρίζαν καί διηύθυναν δυὸ σῶματα: ἡ Ὀλυμπιακὴ Βουλὴ καί οἱ Ἑλλανοδίκες, πού ἦταν καί ἀγωνοθέτες καί ἀγωνοκρίτες. Τό σῶμα συγκροτοῦσαν τρεῖς ὁμάδες ἀπὸ τρεῖς Ἑλλανοδίκες ἡ καθεμιά. Καί ἐπόπτευαν, ἡ πρώτη τίς ἀρματοδρομίες, ἡ δευτέρη τό πένταθλο καί ἡ τρίτη τά ἄλλα ἀγωνίσματα. Ἡ Βουλὴ ἀποτελοῦσε τό Διευθυντήριο καί ἀνώτατο Δικαστήριο γιά ὅσους θεωροῦσαν ὅτι ἀδικήθηκαν ἀπ' τοὺς Ἑλ- λανοδίκες.

Ὅταν ἔφτανε ἡ ὥρα νά ἀρχίσουν οἱ ἀγῶνες ἐμπα- ναν στό Ὀλυμπιακὸ στάδιο οἱ Ἑλλανοδίκες ἀπὸ τὴν ἱερὴ κρύπτη, τά ἀποδυτήρια, ἐπικεφαλῆς ἐξαιρε- τικά λαμπρῆς πομπῆς πού τὴν ἀποτελοῦσαν γυμνα- στὲς, θεωροὶ καί ἀθλητὲς. Γινόταν μιὰ μεγαλόπρεπη παρέλαση καί θυσία στόν Ὀλυμπιακὸ Δία, τόν Ἀπόλ- λωνα καί τοὺς ἄλλους θεοὺς μέ τὴν εὐλαβικὴ προ- σευχὴ καί ἐπὶ κλησὴ νά βοηθήσουν τὴν ἀγωνιστικὴ τάξη καί νά δώσουν τὴν νίκη τίμια καί στοὺς ἀξιότε- ρους. Μετὰ ἀπὸ τὴν τελετὴ αὐτὴ οἱ Ἑλλανοδίκες πρόσταζαν τοὺς κήρυκες νά διαλαλήσουν τὴν πρόσ- κληση. Κι αὐτοὶ θροντοφωνοῦσαν: «Παρελθέτω ὅστις θούλεται ἀγωνίζεσθαι» καί ἀρχίζαν τ' ἀθλήματα.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Δρος ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΧΑΣΑΠΗ
Παιδοψυχίατρου, καθηγ. του Μ.Δ.Δ.Ε.

Ο 20ός αιώνας ονομάστηκε, και πολύ δίκαια, «αίώνας του παιδιού», γιατί σ' αυτόν καρποφόρησαν όλοι οι προηγούμενοι αγώνες φωτισμένων ανθρώπων, φιλοσόφων, ιατρών, παιδαγωγών για το παιδί, κατανοήθηκαν και θεσμοθετήθηκαν τα δικαιώματα του παιδιού, καθώς και η ανάγκη προστασίας του από την κοινωνία.

Η προστασία των δικαιωμάτων του παιδιού αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής νομοθεσίας στα πολιτισμένα κράτη. Ο Οργανισμός των Ενωμένων Εθνών διακήρυξε αυτά τα δικαιώματα σ' ολόκληρο τον σύγχρονο κόσμο. Επιτελέστηκε μεγάλη και αναμφισβήτητη πρόοδος. Παρά ταύτα όμως, εκατομμύρια παιδιά σ' ολόκληρο τον κόσμο δεν απολαμβάνουν αυτά τα δικαιώματα, συνολικά ή μερικά, για διάφορους λόγους. Η αδικία σέ θάρος των παιδιών συνεχίζεται σε πολλά μέρη του κόσμου. Γι' αυτό ακριβώς τα Ένωμένα Έθνη καθώρισαν το 1979 σαν έτος του παιδιού, ώστε να γίνει πεποίθηση σ' όλα τα μέρη του κόσμου, ότι πρέπει να προστατεύσουμε το παιδί και να το βοηθήσουμε να αναπτυχθεί ψυχικά και σωματικά αρμονικά, ώστε μεγαλώνοντας να αποτελέσει ευτυχισμένο μέλος μιας καλύτερης κοινωνίας.

Δέν θα ασχοληθούμε βέβαια στο άρθρο μας αυτό με τα προβλήματα των παιδιών όλου του κόσμου, αλλά θα περιοριστούμε, μιά που απευθυνόμαστε στους Έλληνες γονείς, στο να εκφράσουμε μερικές απόψεις στα όσα επιτεύχθηκαν και στα όσα υπολείπονται να γίνουν για το παιδί στη χώρα μας.

Γιά να διευκολύνουμε τη συζήτηση θα μιλήσουμε σε όρους αναγκών των παιδιών μας, αντί του θεωρητικού όρου δικαιώματα. Τις ανάγκες των παιδιών μας μπορούμε να τις διακρίνουμε σε 4 κατηγορίες: (α) υλικές ανάγκες (διατροφή, ένδυμασία, σωματική υγεία), (β) παιδαγωγικές ανάγκες (μόρφωση, εκπολιτισμός, επαγγελματική κατάρτιση), (γ) ψυχολογικές ανάγκες

(θερμότητα σχέσεων, ψυχολογική ανάπτυξη, ψυχική υγεία) και (δ) ανάγκες νομικής προστασίας. Ας συζητήσουμε λοιπόν ποιές από τις ανάγκες αυτές των παιδιών ικανοποιούνται και ποιές δέν ικανοποιούνται και σε ποιο βαθμό.

Στόν τομέα της ικανοποίησης των υλικών αναγκών του παιδιού έχει στη χώρα μας επιτευχθεί ένα θαύμα στα τελευταία 35 μεταπολεμικά χρόνια, χάρη στην οικονομική άνοδο της χώρας και την ύπαρξη πολλαπλών κοινωνικών οργανώσεων που φροντίζουν για τα παιδιά των πολύ χαμηλών κοινωνικοοικονομικών τάξεων, καθώς και για τα παιδιά που εγκαταλείπονται από τους γονείς τους. Όλα τα παιδιά μας ντύνονται πολύ καλά.

Ερχόμαστε τώρα στις παιδαγωγικές ανάγκες. Αναμφισβήτητα υπάρχει μιά στοιχειώδης κάλυψη στην βασική εκπαίδευση των παιδιών μας. Η εκπαίδευση του παιδιού δίνεται δωρεάν από το Κράτος και το δικαίωμα της εκπαιδευσεως είναι κατοχυρωμένο από το δημοκρατικό μας σύστημα. Και είναι μέν αληθές, ότι έγιναν μερικές προσπάθειες για την ανανέωση της παιδείας μας, αλλά είναι βέβαιο, ότι χρειάζεται μιά βαθύτερη μεταβολή στόν τομέα αυτό. Η παιδεία μας πρέπει να γίνει πιο πρακτική, πιο ζωντανή και αποδοτική. Στόν τομέα της τέχνης και των πολιτιστικών αξιών, αξιών που μεγαλούργησαν σ' αυτόν το χώρο, ύστερούμε σημαντικά στην παιδεία μας. Τό σχολείο πρέπει να καταστεί ο φορέας για τό πολιτιστικό ανέκδοτο και την καλλιέργεια των καλών τεχνών.

Ερχόμαστε τώρα στόν τομέα των ψυχολογικών αναγκών των παιδιών μας. Ο Έλληνας γονιός, ενώ φροντίζει τρομερά για την ικανοποίηση των υλικών αναγκών του παιδιού, ελάχιστα ενδιαφέρεται και ελάχιστα γνωρίζει για τις ψυχολογικές του ανάγκες. Από την άλλη μεριά τό κράτος και ή κοινωνία δέν έχει δημιουργήσει πλαίσια για την

ψυχολογική βοήθεια των παιδιών. Μαζί μέ την άγνοια, ή προκατάληψη του λαού μας προς ό,τι αφορά την ψυχική υγεία του παιδιού και τούς φορείς της είναι οι δύο παράγοντες που οδηγούν στην τύφλωση σχετικά μέ τις ψυχολογικές ανάγκες του. Οι εργαζόμενες γυναίκες αφήνουν τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους σέ άνεύθυνα χέρια και οι παιδικοί μας σταθμοί, ιδιωτικοί ή κρατικοί, ικανοποιούν μονάχα ένα μικρό μέρος των αναγκών μας. Χιλιάδες έργατες ξενητεύονται και αφήνουν τά παιδιά τους σέ άνεύθυνα χέρια. Οι ιατροπαιδαγωγικοί σταθμοί είναι άγνωστοι για τις περισσότερες πόλεις μας. Η ειδική παιδεία βρίσκεται ακόμα στα σπάργανα. Οι συνθήκες διαβίωσης των παιδιών μας σέ τεράστιες πόλεις και μέσα στό διαμέρισμα, χωρίς πράσινο, χωρίς χώρο κινήσεως για τό παιδί συντείνει στην μεγάλη έξ-άπλωση των ψυχικών διαταραχών και νόσων στα παιδιά, που συνεχίζουν τη ζωή τους χωρίς καμία βοήθεια. Τά πράγματα είναι πολύ δύσκολα στό τομέα αυτόν των αναγκών.

Ερχόμαστε τέλος στην ανάγκη των παιδιών για νομική προστασία. Παρόλο ότι στα τελευταία χρόνια επιτεύχθηκαν μερικές πρόοδοι στόν τομέα αυτό, στη χώρα μας οι ενήλικες εξακολουθούν να είναι πανίσχυροι απέναντι στό παιδί.

Πολλά έχουμε πετύχει, αλλά και πολλά έχουμε να κάνουμε σάν άτομα, σάν γονείς, σάν κράτος, σάν εκκλησία και σάν κοινωνικές οργανώσεις για να φθάσουμε στό σημείο να πούμε ότι έχουμε κάνει τό στοιχειώδες καθήκον μας απέναντι στό παιδί. Τό 1979 άς μάς οδηγήσει στό δρόμο για την πραγματοποίηση όλων των μέτρων, που θά καταστήσουν τά παιδιά μας ευτυχισμένα, υγιή ψυχικά και σωματικά.

Βιβλιογραφία:

- (1) Ι. Χασάπης: Προβλήματα γύρω από θέματα της Δημοτικής Παιδείας, Έπιθμ. Έπετ. Μ.Δ.Δ.Ε., 1978.
- (2) Ι. Χασάπης: Ψυχολογικά προβλήματα επί 793 μαθητών της δημοτικής εκπαίδευσεως, Χρον. Παιδ. Κλιν. Παν/μίου Θεσ/νίκης, 1973.
- (3) Ι. Χασάπης: Παράγοντες σχετιζόμενοι προς την αντιδραστική καταθλιψία των παιδιών, Άρχεία Έλλ. Παιδ. Έταιρείας, 1971.

Μιά

σταλαγματιά

νερού

ΧΑΝΣ ΚΡ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Ξέρετε όλοι σας, βέβαια, τό μικροσκόπιο, τό εργαλείο που μάς δείχνει τά πράγματα χίλιες φορές μεγαλύτερα από ό,τι είναι. Άμα παρατηρήσει κανείς μ' αυτό μιά σταλαγματιά νερού λίμνης, θ' ανακαλύψει πάμπολλα ζώα που είναι αδύνατο νά τά ιδεί μέ τό μάτι. Αύτή ή σταλαγματιά μοιάζει μέ πιάτο γεμάτο μικρές καραβίδες, που τρέχουν επάνω κάτω μέ μιά γρηγοράδα άπίστευτη. Και πόσο άχόρταγα είναι αυτά τά πλάσματα, και πόσο επιδέξια άρπάζουν και τρώνε τό πόδι και τό κεφάλι τό ένα τ' άλλουνού!

Μιά φορά ήταν ένας γέρος ιδιόρρυθμος που όλοι τον έλεγαν Κρίβελ - Κράβελ. Ήθελε και καλά νάχει τά σπανιότερα πράγματα, κι άμα δέ μπορούσε νά τ' αποκτήσει διαφορετικά, μεταχειριζότανε μαγικά. Κάποια μέρα καθότανε σ' ένα σκαμνί έξω από τό σπίτι του και μέ τό μικροσκόπιο του παρατηρούσε μιά σταλαγματιά νερού, που είχε πάρει από τό βούρκο. Τί κόσμο έβλεπε, τί ανακατωσούρα! Ζώα απειράριθμα χτυπιόνταν εκεί, σκοτώνονταν αναμεταξύ τους!

- Τί άηδία, είπε μέσα του. Δέν υπάρχει τρόπος νά κάνει κανείς αυτό τό λυσσασμένο πλήθος νά ζει μέ αγάπη, νά τό έμποδίσει τουλάχιστον ν' άλληλοτρώνε-ται;

Σκέφτηκε γι' αυτό πολύν καιρό. Μ' όλες όμως τις γνώσεις του δέν κατόρθωσε νά βρεί γιατρεία του κακού.

- Καιρός είναι νά βάλω μπροστά τά μαγικά μου, είπε αποφασιστικά.

Σάν τί νομίζετε έκανε; Πρώτ' από όλα ανακάτεψε τη σταλαγματιά του νερού μέ κάτι που έμοιαζε σά μαύρο κρασί. Ήταν αίμα θαλμένο από τ' άφτι μιάς μάγισσας, ένα ροσόλι πρώτης γραμμής, πανάκριθο.

Άφού τ' ανακάτεψε καλά, όλα εκείνα τά περίεργα ζωάκια γίνανε κοκκινωπά, έτσι που ή σταλαγματιά του νερού κατάντησε νά μοιάζει μέ πολιτεία όπου κατοικούσαν γυμνοί άγριοι άνθρωποι.

- Τί κάνεις εκεί; τον ρώτησε, περαστικός, ένας άλ-

λος μάγος που δέν είχε όνομα - κι αυτό ίσια - ίσια ήτανε τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του.

- Άμα μπορέσεις νά νιώσεις τί είναι, σου τό χαρίζω, άποκρίθηκε ο Κρίβελ - Κρόβελ. Μά πιστεύω πώς τέτοιος κίνδυνος δέν ύπάρχει...

Ο δίχως όνομα μάγος πήρε τό μικροσκόπιο κι άρχισε νά κοιτάζει μέ προσοχή. Είδε την πόλη γεμάτη από άσχημα άνθρωπάκια όλόγυμνα κι ανατρίχιασε. Πώς σκουντούσε τό ένα τό άλλο, πώς δαγκώνονταν μεταξύ τους και ξεσχίζονταν! Όσα βρισκόνταν ψηλά γκρεμίζονταν στό θάθος, έπειτα εκείνα που ήτανε βαθιά, ξανανέβαιναν ψηλά. Τό ένα είχε πόδια μακριά, τό άλλο όρμούσε νά του τά κόψει. Κάποιο πληγωμένο τ' άρπαζαν δυό - τρία και τό κομματιάζανε. Άμα τύχαινε νά είναι κανένα φρόνιμο σάν καλό κοριτσάκι, τρέχανε νά καυγαδίσουν μαζί του μερικά. Κάποια θέλανε νά γίνουν άρχηγοί και κανένα δέν ύποχωρούσε. Ένα ανακάτωμα φοβερό.

- Τί άπαίσιο θέαμα, είπε ο άνώνυμος μάγος.

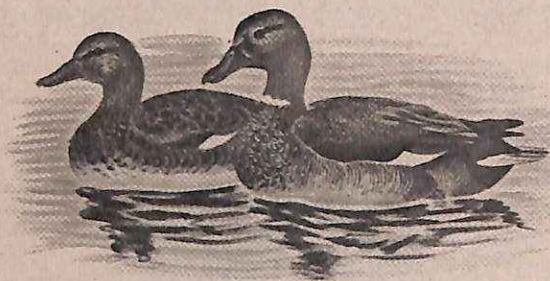
- Άπαίσιο, σύμφωνοι. Πες μου όμως τί νομίζεις πώς είναι.

- Μά, πρέπει νά είναι τό Παρίσι ή κάποια άλλη μεγάλη πολιτεία...

- Κάνεις λάθος. Μιά σταλαγματιά νερού είναι, φίλε μου.

- Άλήθεια; άποκρίθηκε ο άλλος. Δέν είναι δά τόσο σπουδαίο τό λάθος μου. Πρόκειται μονάχα για τη διαφορά που ύπάρχει ανάμεσα στό μεγάλο και στό μικρό!

Διασκευή ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τά κατοικίδια πουλιά

ΝΙΚ. Γ. ΔΗΜΟΤΡΟΚΑΛΛΗΣ

Όπως από τα άγρια ζώα ο άνθρωπος εξημέρωσε και έκαμε κατοικίδια εκείνα που έκρινε ότι μπορούσαν να του είναι χρήσιμα, κατά έτσι εξημέρωσε τα λεγόμενα κατοικίδια ζώα, κατά τόν ίδιον τρόπο και γιά τόν ίδιο λόγο εξημέρωσε, από τα πανάρχαια χρόνια, και εξημέρωσε από τα άγρια πουλιά, εκείνα που όνομάζουμε σήμερα κατοικίδια.

Όπως προκύπτει από τή μελέτη τής ζωής τών αρχαιότερων λαών, τά περισσότερα είχαν γίνει κατοικίδια στην αρχαία Αίγυπτο, 3.000 χρόνια πρό Χριστού. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι μάλιστα δέν τά χρησιμοποιούσαν μονάχα ως τροφή αλλά και ως αγγελιαφόρους, γιά τή μεταφορά μηνυμάτων από τή μία περιοχή τής χώρας των στην άλλη. Κάτι ανάλογο έγινε και μέ τίς κότες. 1.500 χρόνια π.Χ. τόσο οι Κινέζοι και οι Αιγύπτιοι, όσο και οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι εξέτρεφαν κότες. Όσο πιά γιά τήν εποχή μας, όλοι ξέρουμε ότι σήμερα, σ' όλο τόν κόσμο, γίνεται έκτροφή τών κατοικίδιων πουλιών σέ εξαιρετικά μεγάλη κλίμακα, και ιδίως τής κότας τής οποίας τό κρέας αποτελεί εξαιρετικής ποιότητας τροφή γιά τόν άνθρωπο.

Οι κότες που έκτρέφονται σήμερα σ' όλο τόν κόσμο προέρχονται από ένα είδος άγριας κότας, που ζει ακόμη στην Ίνδια, τήν Ίνδοκίνα και τή Μαλαισία. Από τό άγριο αυτό είδος ο άνθρωπος, μέ διάφορες ζωοτεχνικές μεθόδους, μέ τίς φροντίδες δηλαδή και τίς περιποιήσεις του έχει δημιουργήσει περί τίς 70 ξεχωριστές ποικιλίες - ή ράτσες, όπως τίς λένε άλλως -, οι οποίες παρουσιάζουν μεγάλες διαφορές από τήν άγρια πρόγονό τους. Έτσι, π.χ., ενώ ή άγρια κότα μόλις φτάνει σέ βάρος τό ένα κιλό περίπου, υπάρχουν ποικιλίες ήμερης κότας, που φτάνουν και πολλές φορές ξεπερνούν τά έφτά κιλά! Όσο γιά τά αυγά, ενώ ή άγρια γεννά 6 - 8, τό πολύ 10 τό χρόνο, υπάρχουν ποικιλίες ήμερης κότας, που γεννούν 250 - 300 αυγά τό χρόνο. Οι κότες μάλιστα τής ποικιλίας λεγκόρν ξεπερνούν και τά 300.

Οι 70 διάφορες ποικιλίες κότας, που έκτρέφονται σήμερα σέ όλα τά μέρη τής γής, μπορούν νά καταταχτούν σέ τρεις κατηγορίες: Στίς κότες που έκτρέφονται γιά νά δίνουν κρέας καλής ποιότητας, τρυφερό και χωρίς λίπη. Σ' εκείνες που έκτρέφονται γιά νά γεννούν πολλά αυγά. Τό κρέας των όμως είναι λιγότερο από των πρώτων και όχι τόσο καλής ποιότητας. Καί σ'

εκείνες που έκτρέφονται και γιά τό κρέας και γιά τά αυγά τους.

Θά πρέπει νά αναφέρουμε εδώ πώς υπάρχουν ήμερες κότες τόσο μικρές ή ακόμη και μικρότερες από τίς άγριες. Καί αυτές τίς δημιουργήσαν οι ζωότεχνες όχι θέβαια γιά οικονομικό όφελος, αλλά μάλλον γιά στολισμό και επίδειξη. Όπως έχουν δημιουργήσει και άλλες ποικιλίες, τών οποίων οι πετεινοί έχουν σώμα λεπτό, αλλά ράμφος και νύχια πολύ δυνατά, ώστε νά είναι κατάλληλοι γιά κοκορομαχίες.

Έκτός από τίς κότες, στά κατοικίδια πουλιά περιλαμβάνονται οι χήνες και οι πάπιες, οι φραγκόκοτες, τά παγώνια και άλλα. Καί αυτά τά πουλιά προέρχονται από είδη που ζουν ακόμη και σήμερα σέ άγρια κατάσταση. Μέ διάφορες ζωοτεχνικές μεθόδους όμως ο άνθρωπος κατόρθωσε νά δημιουργήσει διάφορες ποικιλίες, που παράγουν περισσότερο και καλύτερο κρέας και γεννούν περισσότερα αυγά. Έτσι, ενώ π.χ. μία άγρια χήνα δέν ζυγίζει παραπάνω από 3 τό πολύ 4 κιλά, οι κατοικίδιες χήνες τής ράτσας τής Τουλούζης (πόλη τής Γαλλίας) φτάνουν μέχρι 15 κιλά. Τό ίδιο έχει γίνει και μέ τίς πάπιες. Όρισμένες ποικιλίες μάλιστα από αυτές γεννούν αρκετά αυγά - και μέχρι 200 τό χρόνο - που θεωρούνται καλύτερα από τής κότας, γιατί είναι μεγαλύτερα και κυρίως γιατί περιέχουν περισσότερο λεύκωμα. Όσο γιά τίς φραγκόκοτες και τά παγώνια, ή έκτροφή τους είναι περιορισμένη, γιατί ή οικονομική τους ωφέλεια δέν είναι ικανοποιητική. Ίδιως τά παγώνια έκτρέφονται μονάχα γιά στολισμό εξ αιτίας τής πολύχρωμης ούρας που έχει τό άρσενικό, που όταν τήν ανοίγει μοιάζει σάν βεντάλια. Θά πρέπει όμως νά αναφέρουμε εδώ ότι οι αρχαίοι Ρωμαίοι είχαν ιδιαίτερη προτίμηση στό κρέας του παγωνιού, που τό θεωρούσαν σάν τό καλύτερο πιάτο στά συμπόσιά τους.

Στά κατοικίδια πουλιά ανήκουν θέβαια και οι γάλοι ή διάνοι. Τό πουλί αυτό έγινε γνωστό στην Εύρώπη μετά τήν ανακάλυψη τής Αμερικής, δηλαδή μετά τό 1500 μ.Χ., γιατί τό άγριο είδος υπάρχει μόνο στην Αμερική. Ο γάλος είναι ένα από τά πιο ωφέλιμα κατοικίδια πουλιά, γιατί σέ σύγκριση μέ τίς κότες, τίς χήνες, τίς πάπιες, μέ τήν ίδια ποσότητα τροφής παράγει περισσότερο κρέας από τά άλλα. Η έκτροφή του όμως είναι δύσκολη, γιατί οι νεοσσοί, τά μικρά γαλοπουλάκια, είναι πολύ εύαίσθητα και άρρωσταίνουν και ψοφούν πολύ εύκολα. Μόλις κατά τά τελευταία χρόνια οι ζωότεχνες, κατόρθωσαν νά βρουν τρόπους γιά τήν καταπολέμηση τών ασθενειών των νεοσσών των γάλων, ώστε νά συμφέρει πιά ή έκτροφή τους σέ μεγάλη κλίμακα.

Κατοικίδια πουλιά θεωρούνται και όσα έκτρέφονται συστηματικά και διατηρούνται σέ κλουβιά, όπως τά καναρίνια, οι παπαγάλοι και άλλα πουλιά, που όνομάζουμε συνήθως εξωτικά, επειδή προέρχονται από εξωτικές, μακρινές χώρες. Αυτά όμως διατηρούνται μόνο γιά στολισμό και γιά συντροφιά του ανθρώπου, γιά τόν όποιον αποτελούν εύχαρίστηση είτε μέ τά ωραία χρώματα των πτερών τους είτε μέ τό κελάδημά τους.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΑΣΕ ΕΤΣΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ. ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΗΓΕ ΣΤΟ ΦΤΩΧΟΣΠΙΤΟ ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.

Κύριε, σου φέρνω καλά νέα. Ένα από τά καράβια σου, που τό είχαμε γιά χαμένο στην περσινή μεγάλη φουρτούνα, έφτασε στό λιμάνι. Γίνηκες πάλι πλούσιος.

Τί έχεις, Πανώρια; Δέν φαίνεσαι και πολύ εύχαριστημένη μέ τήν καλοτυχιά μου!

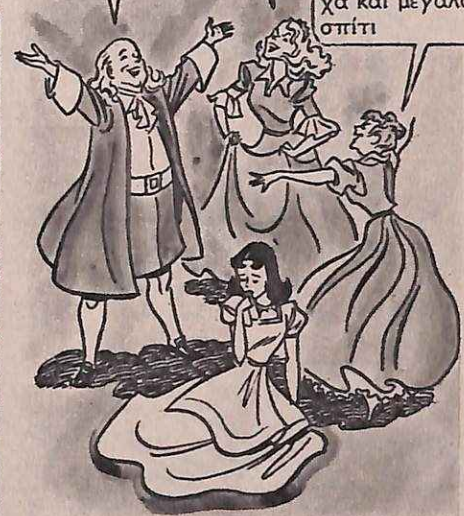

Είμαι εύχαριστημένη, πατέρα. Στενοχωριέμαι όμως που θά φύγουμε από δω.

Τ' ακούσατε κόρες μου; Γίναμε πάλι πλούσιοι! Αύριο τό πρωί θά πάω στό λιμάνι νά βρώ ένα από τά καράβια μου που δέ ναυάγησε πέρυσι.

Τώρα θά έχουμε όμορφα χρυσαφικά!

Κι όμορφα ρούχα και μεγάλο σπίτι

Αχ, Πανώρια μου, θά είσαι πιο εύτυχισμένη μέσα σ' ένα όμορφο σπίτι μέ υπηρέτες και όμορφα στολίδια. Πέστε μου τώρα, κορούλες μου, τί δώρα θέλετε νά σάς φέρω στό γυρισμό;

Νά μου φέρεις ένα διαμαντένιο ρολόι, βραχιόλια με τὰ πιὸ πολύτιμα πετράδια καὶ μία ρουμπινένια κορώνα. Νά μου φέρεις καί...

Κ' ἐσύ, Πανώρια μου, τί θές;

Περίμενε, ἀδερφή μου. Θὰ καταστρέψεις τὸν πατέρα μας πρὶν ἔρθῃ ἡ σειρά μου. Ἐγὼ θέλω μονάχα τὰ πιὸ ὠραία περσικά τουρμπάνια, λίγα φουστάνια ἀπὸ τὴν ἀκριβότερη δαντέλλα καὶ δύο τρία μαντήλια τῆς πλάτης ἀπὸ τὸ πιὸ φίνο μαλλί.

Δὲ θέλω τίποτα, μονάχα νὰ γυρίσεις γερός, πατέρα.

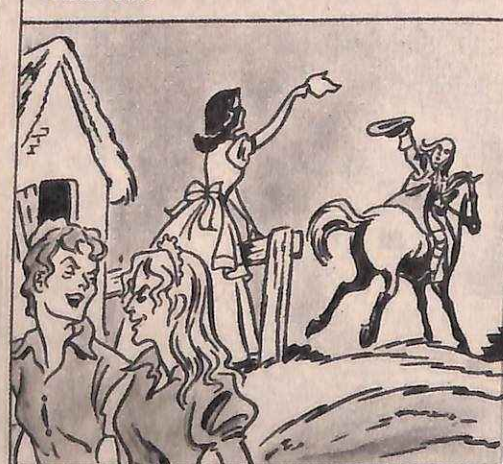

Ὁχι, παιδί μου. Κάτι πρέπει νὰ ζητήσεις.

Τότε, μὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ βγάλω τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸ περιβόλι, νὰ μου φέρεις ἓνα.

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΪ, Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΙΝΗΣΕ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ.

ΑΦΟΥ ΤΑΧΤΟΠΟΙΗΣΕ Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ, ΨΩΝΙΣΕ ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΟΥ ΚΟΡΕΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ.

ΠΡΙΝ ΒΡΑΔΥΣΕΙ ΕΦΤΑΣΕ Σ' ΕΝΑ ΔΑΣΟΣ.

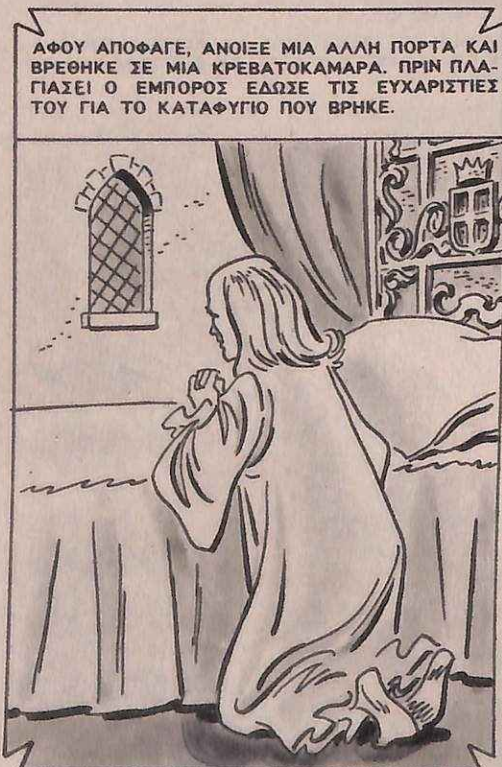
ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟ Κ' ΕΠΙΑΣΕ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΕΡΑΣ.

Εἶμαι χαμένος. Δὲν ἔχω ἀπὸ ποῦ νὰ πάω.

ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ ΣΤΑΘΗΚΕ ΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΕΙ ΑΝΟΙΞΑΝ ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΕΣ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ Κ' ΕΠΙΑΣΕ ΔΥΝΑΤΗ ΜΠΟΡΑ.

Κυκλοφορούν
την ΠΕΜΠΤΗ
6 Δεκεμβρίου
και κάθε Πέμπτη
Ζητήστε τα στα
περίπτερα

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΑ

Τα ωραιότερα
Κλασσικά
παραμύθια
απ' όλο τον
κόσμο

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑΣ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Στις 11 π.μ. της 26.7.1979, η Υφυπουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών κυρία Άννα Συνοδινού συγκέντρωσε στην Αίθουσα Διαλέξεων του Υπουργείου όλους τους φορείς - υπεύθυνους για θέματα της «τρίτης ηλικίας», σε μία συνάντηση γνωριμίας και καλής θελήσεως, όπως την ονόμασε.

Για τα θέματα αυτά μίλησαν: Η κ. Υφυπουργός, ο εκπρόσωπος της Αρχιεπισκοπής Άθηνων πρωτοπρεσβύτερος κ. Ανδρουλάκης, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαλιτίας κ.κ. Μελέτιος, η γηρίατρος Μ. Μπούκη - Κοντοπούλου, ο κ. Άντ. Πλωμαρίτης, η κ. Άννα Άμνρα, οι Καθηγητές κ.κ. Όρ. Λουρίδης και Μ. Παπαμιτιάδης, ο Α' Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Γεροντολογικής Εταιρείας Υψηγητής κ. Ίω. Ξάρρας κ.ά.

Τόν Ε.Ε.Σ. αντιπροσώπευσαν ο Αντιπρόεδρος Καθηγητής κ. Όρ. Λουρίδης, η Πρόεδρος Έφορείας Κοινωνικής Προνοίας και Σύμβουλος κ. Ν. Δημητριάδου, η Προϊσταμένη της Υπηρεσίας Κοινωνικής Προνοίας δ. Μ. Μαλλικούτη και το μέλος της Κεντρικής Έφορείας Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., Κοινωνική Λειτουργός, κ. Β. Παπαδημητρίου.

Η Προϊσταμένη της Υπηρεσίας Κοιν. Προνοίας - Τμήμα Κοιν. Έργασίας δ. Μ. Μαλλικούτη υπέβαλε την ακόλουθη έκθεση:

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός μετέχει στην Κρατική Πολιτική Προστασίας του Γήρατος με τις διάφορες Υπηρεσίες και Προγράμμάτα του.

Ειδικότερα διαθέτει:

1. Πρόγραμμα φιλικών κατ' οίκον επισκέψεων (λειτουργεί από το 1968), εφαρμόζεται από Έθελοντές Κοιν. Προνοίας, υπό την εποπτεία Κοιν. Λειτουργών σε «μεμονωμένους» υπερήλικες.

2. Πρόγραμμα απασχολήσεως υπερηλίκων, που έχει οργανωθεί

από έθελοντές Κοιν. Προνοίας για τους τροφίμους του Γηροκομείου Άθηνων Έλεήμονος Έταιρείας.

3. Ίδρυμα κλειστής περιθάλψεως για υπερήλικες (μικρός αριθμός υπερηλίκων στο Ήράκλειο Αττικής). Προοπτική αύξησεως των κρεβατιών και επεκτάσεως του πρὸς τὴν κοινότητα τοῦ Ήρακλείου.

4. Ίδρυμα «Έξοχή Αδελφών» στην Κηφισιά για συνταξιούχους διπλωματούχους και Έθελοντές Αδελφές.

5. Πρόγραμμα εκπαιδεύσεως πληθυσμού σε θέματα και ανάγκες νοσηλείας κατ' οίκον ηλικιωμένων (9.600 άτομα κάθε χρόνο).

6. Πραγματοποιούνται Σεμινάρια Έθελοντών Αδελφών και Κοινωνικής Προνοίας σε θέματα της τρίτης ηλικίας.

7. Πρόγραμμα παροχής νοσηλευτικών Υπηρεσιών από Έθελοντές Αδελφές υπό την κατεύθυνση διπλωματούχων σε υπερήλικες κατ' οίκον.

8. Γηριατρικόν εξωτερικόν Ιατρείον στο Νοσ/μειον του Ε.Ε.Σ. στους Αμπελοκήπους.

9. Είς τὰ Νοσοκομεία Ε.Ε.Σ. Αμπελοκήπων και Ασκληπιείου Βούλας προσφέρονται νοσηλευτικές Υπηρεσίες και διά των Κοινωνικών Υπηρεσιών τους, όπου υπηρετούν Κοιν. Λειτουργοί και Έθελονταί Κοινων. Προνοίας, άσκειται κατά περίπτωση Κοινωνική Έργασία με υπερήλικες (Κινητοποίηση οικογενειακού ή Κοινωνικού περιβάλλοντος, οργανώσεων, έκδοση συντάξεως, εισαγωγή σε Ίδρύματα κ.ά.).

10. Σώμα Έθελοντών Κοινων. Προνοίας όπου απασχολούνται και συνεργάτιδες άνω των 55 ετών - συνταξιούχοι κ.ά. - Έμμεσο αποτέλεσμα ή συνέχιση των ενδιαφερόντων και ή εξακολούθηση συμμετοχής σε κοινά θέματα.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σε άτμόσφαιρα συγκεντρώσεως και κατανύξεως πραγματοποιή-

θηκε, στις 26.7.1979, στον Ίερό Ναό Αγίας Αικατερίνης, τό έτήσιο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του άειμνήστου Προέδρου Κ. Γεωργακοπούλου.

Παρέστησαν ο Πρόεδρος κ. Γ. Μαρίνος, οι Άντιπρόεδροι Καθηγητής Όρ. Λουρίδης και κ. Λ. Καμπάνης, ο Γεν. Γραμματέας Ναύαρχος κ. Γκ. Πετμεζάς, πολλοί Σύμβουλοι και Διευθυντές του Νοσοκομείου, πού, μετά τή θεία λειτουργία, συλλυπήθηκαν τήν κυρία Δ. Γεωργακοπούλου στο Δρακοπούλειο και εύχρήθηκαν νά είναι «άγλης» ή μνήμη του έκλιπόντος Προέδρου.

ΔΕΞΙΩΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Μέ τήν εύκαιρία της Έθνικής Έορτης του Γαλλικού Έθνους, ο Πρεσβευτής στην Άθήνα και ή Μαρκεσία Ντέ Φολέν έδωσαν δεξίωση, στις 13.7.1979, στο Μέγαρο της Πρεσβείας, όπου παρέστη ή άφρόκρεμα της Αθηναϊκής Κοινωνίας. Μεταξύ των πολιτικών διακρίναμε τόν Πρόεδρο της Βουλής κ. Δ. Παπασπύρου, τόν Υπουργό Έξωτερικών κ. Γ. Ράλλη, Αρχηγούς Κομμάτων κ.ά.

Τόν Ε.Ε.Σ. έξεπροσώπησε ο Αντιπρόεδρος Καθηγητής κ. Όρ. Λουρίδης. Παρέστησαν επίσης ο Σύμβουλος Αντιπαραρχος κ. Δ. Θεοδοσιάδης και οι κυρίες Έλένη Ποταμιάνου και Έλλη Μαλάμου.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΗ Π. ΧΑΛΔΕΖΟ

Ο άγνός έρυθροσταυρίτης και ισχυρός συμπαραστάτης του Ε.Ε.Σ. κ. Πάνος Κ. Χαλδέζος, Πρόεδρος της «Έστίας Ν. Σμύρνης», πού πρίν δύο χρόνια τιμήθηκε με τό Χρυσό Σταυρό της Έργασίας μας και με τό Χρυσό Μετάλλιο της Έθελοντικής Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., έλαβε από τά χέρια του Δημάρχου Ν. Σμύρνης κ. Χ. Μπεχλιβανίδη τό Χρυσό Μετάλλιο του Δήμου.

Κατά τήν τελετή επίσημης έπι-

δόσεως, πού έγινε στις 11.7.79 στην μεγαλόπρεπη αίθουσα της «Έστίας Ν. Σμύρνης», προσεφώνησε τόν τιμώμενο, εκ μέρους των επιτίμων μελών της «Έστίας», εκ μέρους του Ε.Ε.Σ. και εκ μέρους των Κωνσταντινουπολιτών, ο Καθηγητής κ. Όρ. Λουρίδης.

Στήν τελετή παρέστη πλήθος εκλεκτού κόσμου, μεταξύ των οποίων διακρίναμε τόν κ. Δήμαρχο Ν. Σμύρνης, Βουλευτές, τόν Πρόεδρό μας κ. Γ. Μαρίνο, τόν Αντιπρόεδρό μας Καθηγητή κ. Όρ. Λουρίδη και τόν Αναπληρωτή Γεν. Γραμματέα μας κ. Θ. Σχίζα.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ Ε.Ρ.Υ.Ε.Α. ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Τήν 31.7.1979 πραγματοποιήθηκε ή Γεν. Συνέλευση της ΕΡΥΕΑ, στην οποία μετέχει ο Ε.Ε.Σ. διά του Αντιπροέδρου του Καθηγητού κ. Όρ. Λουρίδη, πού είναι μέλος του Διοικητικού της Συμβουλίου.

Στά μέλη παρουσιάστηκε και ο νέος τόμος του Ένημερωτικού της ΕΡΥΕΑ Δελτίου, Ιανουάριος - Δεκέμβριος 1978, πού αποτελεί ένα έπίτευγμα έκδοτικό και ένα σοβαρό βοήθημα για τούς ασχολούμενους με τήν προστασία του περιβάλλοντος, πού τούς κατατοπίζει απόλυτα στα σχετικά οικολογικά προβλήματα της χώρας μας και του έξωτερικού. Στόν τόμο αυτό και στις σσ. 142 - 144, ή Έπιτροπή Έκδόσεως της ΕΡΥΕΑ δημοσίευσε για τήν ίδρυση - υπό τήν Προεδρία του Αντιπροέδρου του Ε.Ε.Σ. Καθ. κ. Όρ. Λουρίδη και τήν Γενική Γραμματεία του Γεν. Γραμμ. της ΕΡΥΕΑ κ. Στ. Πικούλη - της Έπιτροπής Υγείας και Περιβάλλοντος» του Ε.Ε.Σ. και της ΕΡΥΕΑ.

Επίσης στις σελ. 145 - 146 δημοσιεύεται μία έκτεταμένη περίληψη της εισηγήσεως του Καθ. κ. Όρ. Λουρίδη: «Η βιομηχανία, ή υγεία, τό περιβάλλον και ο Έρυθρός Σταυρός», πού παρουσίασε, στις 5.6.1978, στο Βουκουρέστι, σάν εκπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. στο Διαβαλ-

κανικό Συμπόσιο των Έρυθρών Σταυρών και της Έρυθράς Ήμισελήνου, πού είχε για θέμα τό παραπάνω.

Τέλος, στις σελ. 146 - 149 του τόμου δημοσιεύονται αύτούσια οι «διαπιστώσεις, οι ύποδείξεις και τά

συμπεράσματα» της εισηγήσεως αύτης του κ. Καθηγητού, πού τονίζει, μεταξύ άλλων, ότι: «...και όφείλομεν νά απαιτήσωμεν όπως, εκ της αναποφεύκτου και άνελεήτου συγκρούσεως - μεταξύ των όπαδών και των προασπιστών της διαφυλάξεως

Θέλετε νά μάθετε νά σχεδιάζετε;

Νά ζωγραφίζετε τοπία, νά μεταχειρίζεστε τό κάρβουνο, τό μολύβι, τό λαβί, τή γκούαζ, τήν άκουαρέλλα; Τότε ή Μέθοδος ABC θά σάς ένθουσιάσει. Η Σχολή ABC του Παρισιού έχει έπινοήσει και τελειοποιήσει μία διδασκαλία πρακτική μέ αλληλογράφια. Καλλιτέχνες μέ διεθνές κύρος θά σάς μάθουν νά σχεδιάζετε πρόσωπα, γυμνά, λουλούδια, κ.λ.π. θά άσχολεύστε στο σπίτι σας, τίς ώρες πού θέλετε σείς σε στιγμές πού άλλως θά πήγαιναν χαμένες χωρίς νά παραμελείτε τίς άλλες σας άσχολίες. Μέσα σε λίγους μήνες θά ανακαλύψετε τίς κυριότερες τεχνικές πού εφαρμόζουν καλλιτέχνες επαγγελματίες. Έτσι, θά μπορέσετε και σείς ν' άποκτήσετε μία ειδικότητα πού θά άνοίξει καινούργιους όρίζοντες στη ζωή σας. Η Σχολή ABC (μέ κέντρο τό Παρίσι) χαρίζει σε μικρούς και μεγάλους όχι μόνο έφ' όδια πρακτικά, αλλά και ένα πολύτιμο μέσο έκφράσεως μία άισθητική καλλιέργεια άπαραίτητη σε κάθε μορφωμένο άνθρωπο.

ΤΟΤΕ αυτό τό μολύβι είναι για δας

Άφού τό Σχέδιο σας ενδιαφέρει σας προσφέρουμε αυτό τό μολύβι. Είναι μάρκας Conté-pierre poire. Η γραφή του είναι πολύ μαύρη «παχειά» και δίνει ένα άποτέλεσμα άσύγκριτα πιο ζωντανό άπ' αυτό πού δίνουν τά συνηθισμένα μολύβια σχεδίου.

Δοκιμάστε το άμέσως.

Παρακαλώ στείλτε χωρίς ύποχρέωση μου τό μολύβι - δώρο

καθώς και τό αναλυτικό τεύχος, πού θά μου έξηγήσει πώς μπορώ νά μάθω στο σπίτι μου νά σχεδιάζω και νά ζωγραφίζω χάρη στη Μέθοδο ABC του Παρισιού.

Έσώκλειώ δρχ 6 σε γραμματόσημα. Έχετε γράψει άλλη φορά στην ABC: ☐ ΝΑΙ ☐ ΟΧΙ

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΑΣΧΟΛΙΑ

ΤΗΛ. Τ.Τ.

ΣΧΟΛΗ ABC ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ: Πανεπιστημίου 10 Τ.Τ 134, Τηλ. 3617811 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Τσιμισκή 68, Τηλ. 232370

του περιβάλλοντος και των οπαδών της οικονομικής, βιομηχανικής και τεχνολογικής ανάπτυξης - προκύψει τουλάχιστον πλήρης αναδιοργάνωση του τρόπου, κατά τον οποίον χρησιμοποιούνται οι πόροι, τα εισοδήματα και η ενέργεια και όπως οι οικονομικοί - τεχνικοί πρόδοι λάβουν, έξω από, μίαν κατεύθυνση περισσότερο ανθρώπινη και περισσότερο σύμφωνον προς τα ιδανικά του αληθούς πολιτισμού. "Αν όχι, θα είμεθα οι ένοχοι μάρτυρες της όριστικής παρακμής του πολιτισμού, της οικονομίας και της καταρρέουσας του οικολογικού μας συστήματος πρό του τέλους του 21ου αιώνα. "Αναμφιβόλως, η τελευταία αυτή διαπίστωση δεν είναι παρήγορος. "Αλλ' η οικολογική κατάσταση και το κλίμα ήθικης καχεξίας εις τα οποία διαβιούμεν κατά το τέλος αυτό του 20ου αιώνα, είναι άραγε περισσότερο ένθαρρυντικά; "Η πολιτική του Έρυθρου Σταυρού, πολιτική παγκοσμίου ακτινοβολίας, απαιτεί όθεν την καθολικήν διαφύλαξιν των φυσικών, χημικών, βιολογικών και κοινωνικών συντελεστών, οι οποίοι, έν σταθερά ίσορροπία μετά της βιοσφαίρας, παρέχουν και διατηρούν την ύγειαν και την ευημερίαν του ατόμου και της Κοινότητας. Λαμβάνομεν, λοιπόν, τό θάρρος νά άπευθύνωμεν την πλέον έντυπωσιακήν, την πλέον σημαντικήν, την πλέον επείγουσαν πρόκλησιν, την όποιαν ή ανθρωπότης εκλήθη ποτέ νά αντιμετώπισει: "Σώσατε τόν πολιτισμόν και την ανθρωπίνην ζωήν, διαφυλλάσσοντας την φύσιν".

ΔΕΞΙΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Με την εύκαιρία της Έθνικής Έορτης της Έλβετίας, ό πρεσβευτής της στην Αθήνα έδωσε δεξίωση την 1.8.1979 στο ξενοδοχείο «Χίλτον».

Τόν ΕΕΣ έξεπροσώπησε ό Αντιπρόεδρος Καθηγητής κ. Λουριδής. Παρέστησαν επίσης ή κ. Έλ. Ποταμιάνου και οι τέως Σύμβουλοι κ.κ. Εύταξίας και Γερουλάνος. Ό κ. Αντιπρόεδρος συνεχάρη εκ μέρους του Ε.Ε.Σ. τόν κ. Πρόεδρο και ευχή-

θηκε κάθε προκοπή και εύημερία στο φίλο Έλβετικό Λαό, πού φιλοξενεί στη Γενεύη τη Διεθνή μας Όργάνωση και πού στάθηκε, τόσες φορές, βοηθός σε δύσκολες στιγμές του Έλληνικού λαού.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Με την εύκαιρία της Ημέρας των Ένόπλων Δυνάμεων, ό άρχηγός του Γενικού Έπιτελείου Έθνικής Άμύνης Στρατηγός και ή κυρία Ντάβου έδωσαν δεξίωση στις 29.8.1979 στο Θέρετρο Άξιωματικών Στρατού.

Τή δεξίωση έτίμησαν με την παρουσία τους ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας και ή κυρία Τσάτσου.

Τόν ΕΕΣ έξεπροσώπησαν οι Αντιπρόεδροι του Ε.Ε.Σ. Καθηγητής κ. Όρέστης Λουριδής και κ. Λεωνίδας Καμπάνης, μετά της κυρίας του, ό Γεν. Γραμματέας Ναύαρχος Γκολφίνος Πετμεζάς, ή Κυρία Λίνα Τσαλδάρη και ό Πρόεδρος της Έφορείας Προμηθειών Στρατηγός κ. Γ. Ντούρος.

ΕΘΝΙΚΟ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Ό Ε.Ε.Σ. συνεχίζει και έφέτος τό έθνικο - κοινωνικό του έργο. "Ετσι, τό Άρχηγείο Χωροφυλακής παρέκάλεσε τόν Αντιπρόεδρό μας Καθηγητή Όρέστη Λουριδή νά πραγματοποιήσει διαλέξεις με έθνικο - κοινωνικό περιεχόμενο στη Σχολή Άξιωματικών Χωροφυλακής.

Η πρώτη διάλεξη του κ. Καθηγητού πραγματοποιήθηκε την 1.9.1979 ένώπιον των Δοκίμων, Άνθυπομοιράρχων Β' και Γ' Τάξεως (προτελευταίας και τελευταίας της Άνωτάτης αυτής Σχολής), με θέμα την κοινωνική αντιμετώπιση του αλκοολισμού.

Μετά τη διάλεξη έπακολούθησε συζήτηση επί του θέματος, και ό κ. Λουριδής κατατόπισε τούς συζητητές σε πολλές άπορίες τους επάνω στο πολυαίτιο αυτό παθολογικό κοινωνικό φαινόμενο του αλκοολισμού. Στη συνέχεια είχε πλατιά συζήτηση επί πολλών έθνικο - κοινωνι-

κών θεμάτων, τά όποια ένδιαφέρουν τό λειτουργήμα των Άξιωματικών της Χωροφυλακής, με τόν Διοικητή της Σχολής, Ταξίαρχο κ. Σπυρ. Φτερνιάτη. Στη συζήτηση αυτή διαπιστώθηκε άπόλυτη σύμπτωση των άπόψεων της Διευθύνσεως της Σχολής με τά θεωρητικά «πιστεύω» και τά πρακτικά έπιτεύγματα του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΥΛΕΪΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Στις 12.9.1979 ό Πρόεδρος και ό Αντιπρόεδρος του Έρυθρού Σταυρού Φραγκφούρτης κ.κ. Κίνκελ και Στάινερ, ως και ό εκπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. στη Γερμανία κ. Σ. Ρουφογάλης, έπισκέφθηκαν τό Έρευνητικό Αίματολογικό Κέντρο και την Μονάδα Μεσογειακής Άναιμίας του Δρακοπουλείου Κέντρου Αίμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., όπου, με τη συνοδεία του Προεδρεύοντος Άντιπροέδρου και Προέδρου της Κεντρικής Έφορείας Αίμοδοσίας Καθηγητού κ. Λουριδή, της διευθύνουσας και ύποδιευθυνούσης τη Μονάδα κ.κ. Ντ. Πολίτη και Μ. Καραμέρου, παρακολούθησαν επί δίωρο την έφαρμογή της θεραπευτικής μεθόδου της άποσιδηρώσεως των εκεί μεταγγιζομένων και παρακολουθημένων, κλινικώς και εργαστηριακώς, 300 Έλληνοπαίδων, πού πάσχουν από Μεσογειακή άναιμία (είκ. 1).

Με την ένδοξήν, ένδομική ή συνηθέστερα ύποδόρια έγχυση του είδικου φαρμάκου άποσιδηρώσεως - πού δώρησε σε μεγάλες ποσότητες ό Γερμανικός Έρυθρός Σταυρός - στον άδελφό Ε.Ε.Σ. - έπιτυγχάνεται ή άποβολή από τό ούρα του σιδήρου των από τη βρεφική τους, συνήθως, ηλικία πολυμεταγγιζομένων αυτών παιδιών, πού, γι' αυτό, πάσχουν από αίμοσιδήρωση. Έπιτυγχάνεται επίσης, με τη θεραπευτική αυτή μέθοδο ή παράταση της έπιβιώσεώς τους, διά της άποτροπής ή έπιβραδύνσεως των εκδηλουμένων βαρειών έπιπλοκών, όπως είναι ή ήπατίτις, ή παγκρεατί-

Δεξίωση στην Αίθουσα Μ. Μακκά του Δρακοπουλείου Κέντρου Αίμοδοσίας του Ε.Ε.Σ. Διακρίνονται, ό κ. Στάινερ, ή κυρία Πολίτου, ό κ. Ρουφογάλης, ό Καθηγητής Λουριδής, ή κυρία Καραμέρου, ό κ. Κίνκελ και ή κ. Προϊσταμένη του Κέντρου.

Ένας από τούς θαλάμους των μεταγγιζομένων Κουλεϊκών παιδιών του Δρακοπουλείου. Διακρίνονται: μιά μητέρα, ό Καθηγητής Λουριδής, ό κ. Κίνκελ, ό κ. Ρουφογάλης, ή κυρία Πολίτου και ή κ. Καραμέρου.

τις, ό διαβήτης και στο τέλος ή καρδιακή ανεπάρκεια.

Οι Γερμανοί έπίσης, στούς όποιους έτέθησαν ύπ' όψη τά ίκανοποιητικά εργαστηριακά πορίσματα από την ύποδόρια έγχυση του φαρμάκου επί ένα χρόνο σε 100 άπ' τά 300 πάσχοντα μικρά του Δρακοπουλείου Κέντρου Αίμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., διαπίστωσαν και με την κλινική εξέταση, την αίσθητή ελάττωση του όγκου του ήπατος, την άποτροπή έμφανίσεως των μορφολογικών επί του σκελετού του προσώπου κυρίως - εκδηλώσεων της άσθένειας, όταν έγκαίρως αρχίζει ή άποσιδήρωση και ένθου-

σιάστηκαν γιά τη βελτίωση της όψεως και της «ποιότητας» της ζωής των μικρών άσθενών πού ύποβλήθηκαν σ' αυτή τη θεραπεία και κυρίως γιά την άναμενόμενη πρόληψη ή επιβράδυνση των έπιπλοκών, πού άναφέραμε παραπάνω (είκ. 2).

Ρίγη συγκινήσεως σκόρπισε ή στιγμή, κατά την όποία οι συνοδεύοντες τά άρρωστα παιδιά μητέρες, με άσυγκράτητα δάκρυα στά μάτια, καταφιλούσαν τά χέρια των δωρητών Γερμανών Έρυθροσταυριτών και εκδήλωναν με κάθε τρόπο την εύγνωμοσύνη τους. Όλοφάνερα συγκινημένοι και δακρυσμένοι και οι ξένοι, εξέφρασαν τά ειλικρινή και έγκάρδια συγχαρητήριά τους γιά τό σημαντικότατο έρευνητικό, νοσηλευτικό και κοινωνικό έργο, πού έπιτελείται στο Δρακοπουλείο Κέντρο Αίμοδοσίας του Ε.Ε.Σ. Υποσχέθηκαν, μάλιστα, νέα γενναία προσφορά του είδικου φαρμάκου και συσκευών άποσιδηρώσεως και άνέλαβαν την άμεση πληροφόρηση και διαφώτιση και την γιά τό σκοπό αυτό κινητοποίηση και δραστηριοποίηση των φιλόνητων συναισθημάτων του Γερμανικού Λαού (είκ. 3).

Φεύγοντας οι ξένοι μας, εύχαρίστησαν και πάλι θερμά τόν Προεδρεύοντα Αντιπρόεδρο Καθηγητή κ. Λουριδή, τόσο γιά τη θερμή ύποδοχή, φιλοξενία και την ξενάγηση, όσο και γιά τη συγκινητική και γεμάτη από ύψηλά νοήματα προσφώνησή του στην γερμανική γλώσσα.

Ό Πρόεδρος του Ε.Σ. Φραγκφούρτης κ. Κίνκελ και ό εκπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. στη Γερμανία κ. Ρουφογάλης μαζί με μιά ομάδα Κουλεϊκών παιδιών και τούς γονείς τους.

Αυτήν, είπε ο Πρόεδρος του Έρυθρου Σταυρού Φραγκφούρτης κ. Κίνκελ, θα την δημοσιεύσω αυτούσια στον Τύπο για παραδειγματισμό και υπόκλιση σε δράση του Γερμανικού Λαού. «Παρόμοιο μεγαλειώδες έργο, όπως αυτό που επιτελείται στο Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας και στη Μονάδα Μεσογειακής Άναιμίας του Ε.Ε.Σ., πρέπει να γίνεται παγκόσμια γνωστό και να εκτιμάται ανάλογα με τη μεγάλη εθνική και κοινωνική αξία του. Το έργο αυτό ανταποκρίνεται απόλυτα προς τα υψηλά ιδεώδη του ανθρωπισμού και της αλληλεγγύης και αντίληψης», τόνισε ο επιφανής ξένος, σφίγγοντας ακόμη μία φορά το χέρι των πρωταγωνιστών του έργου.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος του Ε.Ε.Σ. Καθηγητής Όρεστης Λουρίδης προσφωνεί τον Πρόεδρο του Έρυθρου Σταυρού Φραγκφούρτης κ. Κίνκελ. Διακρίνονται ο κ. Άγγελιδης, η δ. Δεμερτζή, ο κ. Στάινερ, ο Αντιπρόεδρος κ. Καμπάνης, ο Προεδρεύων κ. Λουρίδης, ο Πρόεδρος κ. Κίνκελ, ο εκπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. στη Γερμανία κ. Ρουφογάλης, η κυρία Πολίτου και ο Γεν. Γραμματέας Ναύαρχος κ. Πετμεζάς.

Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ. ΠΑΤΡΩΝ

Ο Ε.Ε.Σ. δεξιώθηκε στις 11.9.1979 το Προεδρείο του Έρυθρου Σταυρού Φραγκφούρτης. Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος του Ε.Ε.Σ. Καθηγητής κ. Όρεστης Λουρίδης απευθύνθηκε στη γερμανική γλώσσα στους ξένους για να εκφράσει σ' αυτούς την ευγνωμοσύνη του Ε.Ε.Σ. και των 300 Κουλεικών παιδιών - που μεταγγίζονται και παρακολουθούνται συνεχώς από ιατρικής και κοινωνικής πλευράς στο Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας μας - για τη γενναία δωρεά ειδικού φαρμάκου απαραίτητου για την αποσιδήρωση του οργανισμού τους και για την παράταση της επιβιώσεώς τους.

Καταλήγοντας ο κ. Καθηγητής είπε: «Έτσι, η θεόπεμπτη προσφορά σας, αποτελεί υψηλό δείγμα ανθρωπίνης αλληλεγγύης και χριστιανικής αγάπης και απόδειξη ανθρωπιστικής τελειώσεως. Άλλωστε, βέβαιο είναι, ότι το συναίσθημα της κοινωνικής αλληλεγγύης υπάρχει ριζωμένο στις μεγάλες μάζες του φίλου Γερμανικού Λαού και φυσικά και στους πνευματικούς και κοινωνικούς οδηγούς του λαού αυτού, όπως είστε έσείς και μάλιστα αξιόλογοι.

Από τό κρεβάτι του πόνου, τα Κουλεικά παιδιά μας θα σας ευγνωμονούν, οι Πανέλληνες θα μάθουν αύριο την ευγενική προσφορά σας και νοερά θα σας συγχαρούν και έμεις, οι Έρυθροσταυρίτες Συνάδελφοί σας της Ελλάδος, θεωρούμε τους έαυτούς μας τιμημένους που σας γνωρίσαμε και σας περιβάλαμε με την αδελφική Έρυθροσταυρική αγάπη μας. Ο Θεός μαζί σας».

Σ' άλλο σημείο του λόγου του, ο Αντιπρόεδρος Καθηγητής κ. Λουρίδης, ευχαρίστησε θερμά τους ξένους για την απόφασή τους της αδελφοποιήσεως των Έρυθρών Σταυρών Φραγκφούρτης και του Τμήματός μας Πατρών. Ο κ. Πρόεδρος Ε.Σ. Φραγκφούρτης ανταπάντησε και ευχαρίστησε για τη θερμή υποδοχή του Ε.Ε.Σ. και για τη συγκινητική προσφώνηση του Προεδρεύοντος Αντιπροέδρου. Στη δεξίωση διακρίναμε τον Πρόεδρο και Αντιπρόεδρο του Έρυθρου Σταυρού Φραγκφούρτης κ.κ. Κίνκελ και Στάινερ, τον εκπρόσωπο του Ε.Ε.Σ. στη Γερμανία κ. Σ. Ρουφογάλη, τον Αντιπρόεδρο του Ε.Ε.Σ. κ. Α. Καμπάνη και τον Γ. Γραμματέα Ναύαρχο κ. Γκ. Πετμεζά, τη διευθύντρια της Μονάδας Μεσογειακής

Άναιμίας του Δρακοπουλείου Κέντρου Αιμοδοσίας κ. Ντ. Πολίτου και άνωτατα στελέχη του Ε.Ε.Σ. (εικ. 1). - Οι λόγοι μαγνητοφωνήθηκαν από τη Ραδιοφωνία και η τηλετή προβλήθηκε από τα δίκτυα τηλεόρασεως της YENEΔ και της ΕΡΤ.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΗΣ ΕΦΥΓΕ

Κοιμάται! Θνάσκειν μή λέγε τον αγαθόν.

Η Έλλάς, ή Ήπειρος, ή Κοινωνία, ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός, ο Ιατρικός Κόσμος, έμεις οι φίλοι του και όλοι όσοι ευεργετήθηκαν απ' αυτόν - και δεν ήταν όλοι - έχασαμε στις 13.9.1979 μία πολύτιμη ύπαρξη, ένα ξεχωριστό Άνθρωπο, τον καλό κάγαθό Βασίλειο Άλεξίου Δερδεμέζη. Άνήκε στην αληθινή άριστοκρατία, που δεν όφείλεται σε όνόματα, σε τάξεις, σε πλούτο, αλλά στην ύπεροχή της ποιότητας, στην άνωτερότητα της ανθρωπιάς.

Οι χωρικοί της Ήπειρου έχασαν τον πατέρα, τον αδελφό, τον προστάτη, τον οδηγό, διότι ο ιατρός Βασίλειος Δερδεμέζης ύπήρξε και πα-

τέρας και αδελφός και προστάτης και καθοδηγητής. Χωρικοί, πτωχοί οικογενειάρχες, κατατρεγμένοι έξωμάχοι, ανήμποροι και πικραμένοι, όλοι όρκίζονταν με λατρεία στο όνομα του «Γιατρού», έτρεχαν μ' έμπιστοσύνη να τον συναντήσουν στο άρχοντικό του στα Δερβίζαινα. Κ' εκεί, μαζί με την ύλική βοήθεια, εύρισκαν τη γιατρεία, τη ζεστασιά του ανθρώπου, τη θαλπωρή της ύποδοχής, την ειλικρινή παρηγοριά, τη θετική προστασία και αντίληψη. Ο Βασίλειος Δερδεμέζης ποτέ δεν ζήτησε ιατρική άμοιβή, ποτέ δεν ύπήρξε χρησιμοθηρικός.

Όλοι όσοι τον έπλησίαζαν, από του Πρωθυπουργού μέχρι των βουλευτών, των δημοσιογράφων και των ιδιαίτερων πολιτικών φίλων του, άνομολογούσαν τον έντιμο, τον γενναίο, τον αλύγιστο, τον ανένδοτο στις πεποιθήσεις του πολιτευτή, τον έθνικόφρονα άρχηγό του λαού της Ήπειρου.

Άπλός και προσηνής, άξιοπρεπής και υπερήφανος, πάντα θετικός και πρακτικός, πολλές φορές τολμηρός και άνυπόμονος, λάτρης της άκριθείας και έχθρός της ύπερβολής, ο Βασίλειος Δερδεμέζης, έκτελούσε τις αποφάσεις του χωρίς ταλαντεύσεις και δισταγμούς και έπετύγχανε την προσέλευση των ανθρώπων κοντά του χωρίς έπιφυλάξεις, είτε στο λειτούργημα του γιατρού, είτε από την έδρα του βουλευτού, είτε από τον Ύπουργικό θώκο, είτε από πολλές και σημαίνουσες και ύπεύθυνες έρυθροσταυρικές ήγετικές θέσεις, από όπου πολλαπλά εύεργέτησε τη μεγάλη Έρυθροσταυρική Οργάνωσή μας.

Ήταν βαθιά θρησκευόμενος άνθρωπος, κι αυτό στην εποχή μας, σε μία εποχή που τόσες και τόσες... ψεύτικες μεγαλειότητες αποτομούν μία προκλητική και αυτάρεστη άναμέτρηση με τον Παντοδύναμο ή διακηρύττουν το θάνατο του Θεού.

Έμεις οι Έρυθροσταυρίτες φίλοι του, ή Κεντρική Διοίκηση, τά Νοσοκομεία μας και μάλιστα τό Άσκληπιείο μας στη Βούλα και όλα τά μέλη της μεγάλης Έρυθροσταυρικής Οικογενείας μας, κλίνουμε εύλαβικά τό γόνατο και καταθέ-

Ποιά απ' αυτές τις γλώσσες θά θέλατε νά μιλάτε;

Άγγλικά; Άραβικά; Γιατί όχι Κινεζικά;

Καμία γλώσσα δεν είναι πολύ δύσκολη για σας, χάρη στο πασίγνωστο οπτικοακουστικό Σύστημα Linguaphone. Άν σας ύποσχόμαστε κάτι τέτοιο, είναι γιατί τό Linguaphone έχει ήδη διδάξει περισσότερους από 4.000.000 σπουδαστές σ' όλο τον κόσμο μία ή περισσότερες από αυτές τις 37 γλώσσες, εύκολα, γρήγορα, στο σπίτι τους. Σπουδαστές κάθε ηλικίας, σε όλα τά γλωσσικά επίπεδα, όλων των έθνικοτήτων. Γιατί όχι λοιπόν και έσας;

Μία κασέτα ή ένας δίσκος δωρεάν

Τό Σύστημα Linguaphone έπινοημένο από 200 καθηγητές, παγκοσμίως γνωστούς, είναι τό μόνο που αναλύθηκε ηλεκτρονικά. Κάθε σύστημα περιέχει μία Σειρά πολύ μελετημένων βιβλίων, κασετών ή δίσκων -ό,τι καλύτερο μπορεί νά προσφέρει ή σύγχρονη παιδαγωγική- έτσι ώστε ν' αρχίσετε και σείς νά μιλάτε σε λίγους μήνες τη γλώσσα που χρειάζεστε.

Διαλέξτε: Σημειώστε στο παρακάτω τετραγώνάκι τη γλώσσα που προτιμάτε. Στείλτε μας τό κουπόνι και θά λάβετε δωρεάν ένα πολύχρωμο τεύχος και μία κασέτα ή ένα δίσκο για τό Σύστημα Linguaphone.

Προσέξτε τις απομιμήσεις

☐ Άγγλικά	☐ Άμερικανικά
☐ Γαλλικά	☐ Γερμανικά
☐ Ιταλικά	☐ Εβραϊκά
☐ Ιαπωνικά	☐ Ολλανδικά
☐ Ρωσικά	☐ Νορβηγικά
☐ Ινδικά	☐ Αφρικανικά
☐ Σουηδικά	☐ Περσικά
☐ Δανέζικα	☐ Πορτογαλικά
☐ Ιρλανδικά	☐ Φινλανδικά
☐ Ισλανδικά	☐ Μαλαϊκά
☐ Πολωνικά	☐ Τσέχικα
☐ Σουαχίλι	☐ Ζουλού
☐ Άραβικά (Αιγυπτιακά)	
☐ Άραβικά (Άλγερινά)	
☐ Άραβικά (κλασικά)	
☐ Ισπανικά (Καστίλλης)	
☐ Ισπανικά (Ν. Αμερικής)	
☐ Νεοελληνικά (για ξένους)	
☐ Κινεζικά (Mandarin)	
☐ Κινεζικά (Cantonese)	
☐ Σερβοκροατικά	

ΔΩΡΕΑΝ

Έξηγείστε μου πώς, χάρη στη Μέθοδο Linguaphone, θά μιλήσω σε λίγους μόνο μήνες, τη γλώσσα που διάλεξα. Χωρίς καμία ύποχρέωσή μου στείλτε μου τό αναλυτικό σας Τεύχος και:

☐ μία κασέτα) έπιδειξεως
☐ ένα δίσκο)

Έσωκλείω δηλ. 10 σε γραμματόσημα για έξοδα Έχετε γράψει άλλη φορά στο LINGUAPHONE;

☐ ΝΑΙ - ☐ ΟΧΙ

Όνομα _____

Διεύθυνση _____

Τηλ. _____ Τ.Τ. _____

Επάγγελμα _____

LINGUAPHONE

ΑΘΗΝΑ: Πανεπιστημίου 10 Τ.Τ. 134, Τηλ. 3617811

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Τσιμισκή 68, Τηλ. 232370

Στό Ίνστιτούτο Linguaphone, Πανεπιστημίου 10 Α' όροφος, λειτουργεί ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΓΛΩΣΣΩΝ για γρήγορη εκμάθηση της Άγγλικής, Γαλλικής και Γερμανικής γλώσσας. Μοναδικό στην Έλλάδα.

τομε – μαζί με τὸ δάφνινο στεφάνι
πού κατέθεσε ὁ Πρόεδρος μας κ. Γ.
Μαρίνος – δάκρυα ὀδύνης καὶ θau-
μασμοῦ καὶ θρηνοῦμε τὴ μεγάλη
ἐρυθροσταυρικὴ ἀπώλεια, καὶ μάλι-
στα σήμερα, πού ἡ ἀξιωσύνῃ, τὸ
ἀνεπιτήδευτο ἐνδιαφέρον καὶ ἡ κα-
λοπροαίρετη προσφορά ἀρχίζουν
νὰ λιγοστεύουν, ἀκόμη καὶ μεταξύ
τοῦ ἐρυθροσταυρικοῦ κόσμου, πού
πίστευε καὶ πρέπει νὰ πιστεῦει στὴν
ἀνάγκη τῆς θεοπέμπτης ἐθελοντι-
κῆς προσφοράς.

“Ας εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη σου, ἀγαθέ, ἔντιμε καὶ ἀνεπιτήδευτε Ἀνθρώπε καὶ πιστὲ Ἐρυθροσταυρίτῃ Βασιλεῖ Δεδρεμέζη. Κοιμήσου ἡσυχος, γιατί ἐπάνω στή γῆ ἀγωνίστηκες τόν ἀγώνα τόν καλὸ καὶ ἐγίνεσαι ἔτσι ἀξιὸς μέτοχος τῆς αἰωνίας ζωῆς.

Καθηγητής Ὁρέστης Λουριδής
Ἄρχων Μέγας Ρεφερενδάριος τῆς
Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης
Ἐκκλησίας

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΑΪΝΣΤΑΪΝ

Συμπληρώθηκαν έφ'ετος εκατό χρόνια από τή γέννηση του Άλθέρτου Άινστάιν, στο ULM τής Γερμανίας (14 Μαρτίου 1879).

Η επέτειος γιορτάστηκε σ' όλον τόν κόσμο. Ήνωμένες Πολιτείες, Εύρωπη, Άσία, Νότιο Άμερική κι ακόμη καί στή Σοβιετική Ένωση, όπου λίγα χρόνια πρίν οί ιδέες του χαρακτηρίζονταν αιρετικές.

Παντού τὰ Πανεπιστήμια και οι
'Ακαδημίες, συναγωνίζονται στην
απόδοση τιμής στη μνήμη του.
'Ιδιαίτερα τιμήθηκε στο 'Ινστιτούτο
Προχωρημένων Μελετών του Prin-
ceton στο New Jersey των 'Ην. Πολι-
τειών όπου ο 'Αινστάιν εργάστηκε
στά τελευταία 22 χρόνια της ζωής
του και στο Πανεπιστήμιο των 'Ιε-
ροσολύμων που τό βοήθησε στην
ίδρυσή του.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, ή 'Ομοσπονδιακή Γερμανία καί άλλες χώρες τύπωσαν ειδικά γραμματόσημα γι' αυτόν. Πλήθος βιβλία, σχετικά μέ τό έργο του, τυπώθηκαν σέ διάφορες χώρες, άκόμη καί στήν Κίνα. Ειδικές 'εκπομπές στήν τηλεόραση έγιναν γιά τό έργο του.

Ὁ Ἀιστᾶν ἦταν ἓνας μεγάλος σοφός τοῦ καιροῦ μας (τιμήθηκε μέ

τό θραβεῖο Νόμπελ τό 1922), πού ἡ σκέψη του μάς ἔδωσε καινούριες γνώσεις γιά τό Χρόνο καί τό Διάστημα, κ' ἔτσι ἄλλαξε τίς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου σχετικά μέ τό Σύμπαν καί μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του.

Είναι ο πατέρας της θεωρίας της σχετικότητας και σφράγισε την εποχή μας, την εποχή του ατόμου, με τη φημισμένη του εξίσωση $E = mc^2$ (η ενέργεια ισούται με το γινόμενο της μάζας επί το τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός), που αποτελεί τη βάση στη χρήση της ατομικής ενέργειας.

Ἡ καταπληκτική διασημότητα πού απέκτησε, δέν ἐπηρέασε καθόλου τήν ἀπλότητα καί τόν ἀνθρωπισμό πού μέν χαρακτηρίσαν. Κατηγοροῦσε μέν ἄβυσσος τήν κοινωνική ἀδικία, κ' ἦταν ἀπλός στούς τρόπους καί στό ντύσιμό του.

Ἡ βαθιά πίστη πού τόν χαρακτήριζε, φαίνεται στό παρακάτω κείμενό του:

«Καθένας πού ασχολείται σοβαρά
μέ την παρακολούθηση τῆς ἐπιστή-
μης,
πειθεται ὅτι κάποιο Πνεῦμα φανε-
ρώνεται
μέ τούς νόμους τοῦ Σύμπαντος.
Πνεῦμα κατά πολύ ὑπέρτερο
ἀπό τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε
μέ τίς μικρές μας δυνάμεις
αἰσθανόμαστε ταπεινοί ἐμπρός
Του».

Z. 5.

NEA BIBAIA

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις της Άποστολικής Διακονίας τό θιβλίο «Ὁ Ἄλκης στή χώρα τοῦ Ἥλιου». Πρόκειται γιά τό πολυδιαβασμένο στίς Εὐρωπαϊκές γλώσσες θρησκευτικό μυθιστόρημα τῶν Χρ. Ρουά - Ε. Μουαγιέ, πού κυκλοφορεῖ τώρα καί στή Ἑλληνικά στή σειρά «Παιδικοί ὀρίζοντες» σέ διασκευή καί λογοτεχνική ἀπόδοση τοῦ Λ. Β. Πηγιώτη. Ὁ πρωταγωνιστής τῆς περιπετιώδους ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ θιβλίου εἶναι ἓνα μικρό παιδί, πού μέ τήν ἥρωική δράση του καί τή φωτισμένη ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ ζωή του, ὑπόσχεται νά δώσει βαθεῖα καί εὐλικρινή συγκίνηση στούς ἀναγνώστες του.

ΑΞΙΕΠΑΙΝΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ὁ Ε.Ε.Σ. Νεότητος ἐπαινῇ καὶ συγχαίρει τοὺς παρακάτω μαθητές, οἱ ὅποιοι ὅπως μᾶς γράφουν οἱ κ.κ. Διευθυντές τῶν Σχολείων τους, παρέδωσαν στοὺς δικαιοῦχους τὰ χρήματα καὶ ἀντικείμενα πού θύγα-
ναν.

1. Γεώργιος Μοϊντίνης, 4ου Δημ. Σχ. Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀτ., 2. Ἀδὰμ. Σκούφαλος, 2ου Δημ. Σχ. Βροντάδου Χίου, 3. Παναγ. Μάλλιος, 1ου Δημ. Σχ. Ἀμφίσσης, 4. Ἀντών. Κωστογιάννης, 1ου Δημ. Σχλ. Ἀγ. Ἀναργύρων Ἀττικής, 5. Στεφανία Χλουβεράκη, 2ου Δημ. Σχ. Σητείας Κρήτης, 6. Στυλ. Θεοδοσάκης, 7. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 7. Χαρά Τσαγκάρη, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 8. Δέσποινα Χατζηνικολάκη, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 9. Μάνθος Σηφάκης, Δημ. Σχ. Ἡρ. Κρήτης, 10. Ἰωάννης Μαραριτάκης, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡράκ. Κρήτης, 11. Ἐλευθέριος Βραχνάκης, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 12. Ἰωάννης Σακελλαρίου, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 13. Ἀθηνά Πιστροπάκη, Δημ. Σχ. Πεύκου Ἡρ. Κρήτης, 14. Πολυξένη Πάνου, Δημ. Σχ. Στυλίων Κορινθίας, 15. Τριανταφυλλία Χαλκιά, Δημ. Σχ. Στυλίων Κορινθίας.

ΔΩΣΤΕ ΛΙΓΟ ΑΙΜΑ

Δίδοντας λίγο αἷμα δὲν
υποφέρουμε, οὔτε διατρέ-
χουμε κανένα κίνδυνο.

Μὲ τὴν εὐεργετικὴν αὐ-
τὴ πράξιν σώζουμε τὴ ζωὴ
ἐνὸς συνανθρώπου μας.

✱ ✱

ΦΥΛΑΞΕ
ΤΟ ΔΑΣΟΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ
Η ΖΩΗ ΣΟΥ

Μέ τήν εὐκαιρίαν τοῦ Διεθνoῦς Ἑτους τοῦ Παιδιοῦ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

ΤΟΥ ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΥ
Έπθ. Δημ.τ. Έκπ/σεως Α΄ Περιφ. Αθηνών

«Στά χέρια του παιδιού είναι η μοίρα της ανθρωπότητας. Αυτά τα χέρια πρέπει να τα κάνουμε ισχυρά, για ν' αγωνισθούν και να νικήσουν».

ΠΕΣΤΑΛΟΤΣΙ

Ἐξετάζοντας τὰ σύγχρονα φλέγοντα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει τὸ ἔθνος μας, παρατηροῦμε εἰς τὸ πῶς κρῖσμον ἀπ' ὅλα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπαρτάσῃ του εἶναι τῆ παιδεία. Τό Ἑλληνικὸ πνεῦμα, πού φωτίζεται πάντα ἀπὸ τὴ Χριστιανικὴ ἀλήθεια, ὑπηρέτησε τὰ ἀνθρώπινα ἰδανικά κ' ἔδειξε σ' ὁλόκληρὴ τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ὀρθό, ὠραίο κὶ ἀληθινὸ προορισμὸν τῆς.

Ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός, ἀποθλέποντας στὴν παιδεία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι παιδευτικός καὶ ἡ ὅλη μορφωτική ἐναρμόνισή του συντελεῖ στὴν ψυχικὴ δημιουργία καὶ τὴν ἠθικὴ τελείωση. Παιδεῖα καὶ πολιτισμός ταυτίζονται στὴν ἀντίληψη καὶ στὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων.

«Από πολλά χρόνια τώρα, απασχολεί σοβαρώτατα όλους τους παιδαγωγούς του κόσμου το ΠΑΙΔΙ, μέ τό πολλά και ποικίλα προβλήματα του κι ασφαλώς θ' απασχολεί στο μέλλον. Υπάρχει τό παιδί, γιά να υπάρχει Δάσκαλος και να δημιουργηθεί Παιδαγωγική Έπιστήμη, πού, μέ τίς συστηματικές έρευνές της προσπαθεί να μελετήσει και να εξερευνήσει τήν ιδιόμορφη και πολύμορφη παιδική ψυχή, σύμφωνα μέ τήν πρόταση του Ρουσσώ: «Σπουδάστε τά παιδιά. Τόν παιδικό κόσμο δεν υποτίμησε εύκολα να τόν γνωρίσουμε».

ο ίδιο κόσμο δεν μπορούμε εύκολα να
 Η έποχή μας ευτυχεί μέσα μας καινούργιους αντίλαλους.
 Διαποτισμένοι με την αληθινή αγάπη στο "Ελληνόπουλο.
 πρέπει να σκύψουμε εύλαβικά επάνω του, προσπαθώντας να
 διαγνώσουμε και να μελετήσουμε τον άγνωστο και ιδιαίτερο
 ψυχικό κόσμο του. Δεν είναι ένα παθητικό δεκτικό πλάσμα το
 παιδί, κάτι το άσχηματιστό. Δεν είναι ένας «μικρός ενήλι-
 κος», με ποσοτικές μόνο διαφορές στο σωματικό και στον
 ψυχικό οργανισμό του, όπως έπιστρεψε η παλιά ψυχολογία. Ή
 σύγχρονη Έπιστήμη της Άγωγής ανακάλυψε ότι το παιδί εί-
 ναι ένας ιδιαίτερος ζωντανός οργανισμός γεμάτος παλμό, με
 δικές του ανάγκες και δική του λειτουργική αρμονία. Έχει
 δική του υπόσταση, δικές του ανάγκες, δικό του προορισμό.
 Η παιδική ηλικία, η χαραυγή της νέας γενιάς, είναι το απα-
 ραίτητο στάδιο, απ' όπου πρέπει να περάσει ο άνθρωπος γιά
 να γίνει άνθρωπος πάλι - πάλι - πάλι, αλλά προοδευτικά.

να γίνει ενηλίκος, αγα - αγα, αλλά ποτέ
Είναι η ευλογημένη ευκαιρία, που δεν ξανάρχεται ποτέ
Κάθε ενέργεια του παιδιού αντανακλά σε κάποια λειτουργία
του, στην ανάπτυξη του, που ζητεί ικανοποίηση και πρόοδο
για το καλό του, να ικανοποιηθεί. Έξελίσσεται και μεγαλώνει
το παιδί από έσωτερική ανάγκη και όχι από εξωτερική πίεση
Ή αγωγή πρέπει να όπλισει το παιδί με ιδανικά, οι γνώσεις
δηλαδή και οι δεξιότητές του να μπόουν στην υπηρεσία των
άξιών της ζωής.

Δίνοντας τόπο και χρόνο για την πραγματική χρησιμοποίηση όλων των αναπτυσσόμενων δυνάμεων και ικανοτήτων που, βοηθούμε να πέσει μέσα στην ψυχή του άχτινα θερμή του, ενθαρρυντική, διεγερτική, που θ' ανάψει τη δόξα για κάτι νέο, αληθινό κι ωραίο. Μέ το έργο μας, πρόκειται ν' ανυψώσουμε τον άνθρωπο στην ανειδίκευτοτητα.

[illegible]

κός Σύμβουλος Γεώργ. Ζομπανάκης, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἀνά-
μεσα σὲ ἄλλα ἔγραφε: «Σήμερα πιστεύουμε ἀπόλυτα στὴν
ἀνθρώπινη ἀξία καὶ ἀποστολή. Πιστεύουμε, ὅτι ἡ ἀνθρωπώ-
τητα ξαναγεννιέται μαζί με κάθε παιδί, ἔτσι νά, γαλανομάτα
κι ὁμορφη, ὅπως τὴν πρώτη μέρα. Ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ
τοῦ ἀνθρώπου δὲν παρακμάζει καὶ δὲν χάνεται, ἀλλὰ κοιμά-
ται μέσα στὸ κάθε παιδί καὶ περριμένει τὸν ἄνθρωπο, ποῦ θά
τὴν ἀφύπνισι... Δίχως τὴ θαθεῖα πίστη στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸ
κράτος τῶν ἀξίων, δὲν μπορεί νά νοηθεῖ μόρφωση. Δίχως τὴν
πίστη αὐτή, δὲν μπορούμε ποτέ νά φθάσουμε στὸν ψυχικὸ
ἐκπολιτισμὸ τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀγωγή, ποῦ ἀπο-
τελεῖ τὸ μορφωτικὸ ἰδανικὸ τοῦ μεγάλου Πεισταλότου. Μόνον
μέ τὴν ἀπόλυτη πίστη στὴ μεγάλη ἀξία καὶ ἀποστολὴ τοῦ
ἀνθρώπου μπορούμε ἀφοβα καὶ μέ σταθερὸ δῆμα νά προχω-
ρήσουμε στὴ μορφωτικὴ καὶ ἐνέργεια, ἀνάμεσα ἀπὸ τίς με-
γάλες ἀντιθέσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς».

Προσκαλλημένοι στις 'Ιερὸ Βράχο μέ πάθος γιά τήν Παιδεία, μορφώνουμε τή σύγχρονη πνευματική ιστορία καί καλλιεργοῦμε τὸν πόνο τῆς νέας γενιᾶς. Ἑλληνική ζωή, ὥστε νὰ ἐπιτύχει τήν ἀποκρυστάλλωση τῶν πόθων τῆς Αἰώνιας Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Τά Ἑλληνοπούλα εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί ἱερωτέρη υπόθεση, ἀπό τὴν ὁποία ἀρχίζει καί σπῆν ὁποία τελειώνει κάθε ἐθνική ἀνάδημιουργία.

Μέ «Τά μεγάλα τους τά μάτια, πού πάντα μέσα τους πλα-
νιέται στοχαστικό ἕνα μυστικό», κατά τόν ποιητή μας, ζητοῦν
τήν ἀπέραντη στοργή μας καί τήν ἀμέριστη συμπαράστασή
μας.

Υπηρετώντας τό παιδί, τόν καρπό τῆς Μάνας, υπηρετοῦμε τό ἀληθινά ἰδανικά τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, πού εἶναι, ἰδιαίτερα, Σχολεῖο τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ. Μέσα σ' αὐτό ἔμποῦν οἱ πονεμένοι καί οἱ θλιμμένοι, γιά νά σθῆσουν τό μάχθο τοῦ κόπου μέ τά πνευματικά νάματα καί ν' ἀποπλύνουν τά δάκρυα τῶν θλιμμένων τους. Ἀπ' αὐτό θά προέλθουν οἱ ἐλευθεροί καί ἀνεξάρτητοί ἄνθρωποι, οἱ δραστήριοι καί ὑπερήφανοι Ἕλληνες, ἱκανοί νά δράσουν καί νά δημιουργήσουν τή γνήσια αὐριανή Ἑλλάδα. Ὁ τόπος μας ἔχει ἀνάγκη ἀπό παλικάρια ἀληθινά. Ἀπό ἄνθρώπους μέ πίστη καί φλόγα, γιά νά μέτριάσουν τήν ὕλη καί νά ἐμπνεύσουν τήν πανάγια παρουσία τοῦ πνεύματος.

Ὑπηρετώντας τὸ Ἑλληνόπουλο, στήριγμα τοῦ ἔθνους, ὑπηρετοῦμε ὁλόκληρὴν τὴν Πατρίδα καὶ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας. Κοντὰ στὸ Ἑλληνόπουλο αἰσθανόμαστε δυνατὰ τὴν χροιοῦν ὁ παλιὸς τῆς καρδίας μας, προσφέροντας τὴ στοργὴν μας «γὰ νὰ εὐτυχίσει καὶ νὰ μπεῖ στὴ Χανσάν τῶν πόθων μας», ὅπως τονεῖ ὁ Munch. Ἡ ἐνατένιστο τοῦ προβλήματος τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ μας κάνει νὰ αἰσθανόμαστε θαρύτερο τὸ χρέος μας πρὸς τὸ Λαὸ καὶ τὸ ἔθνος μας καὶ ν' ἀκούμε τὰ λόγια τοῦ Αυτον Heinen: «Ἄν θελετε νὰ γίνετε ἱκανοὶ ν' ἀσπηνύσετε τὸ Λαὸ καὶ τὸ ἔθνος γιὰ τὴν ὀρθὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐντατικὴ ἐκπαίδευσι τῆς ζωῆς, πρέπει νὰ ἐσπνήσετε μέσα σας τὸ πνεῦμα τῆς λαϊκότητος, τὸ πνεῦμα δηλαδὴ τῆς εὐθύνης, τοῦ πατριωτισμοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας γιὰ τὸ σύνολο.»

Τό Έλληνόπουλο άφετηρία και ιδανικό, σύμβολο και οδηγός, σέψη και κατεύθυνση, παλμός και έναντίονισή μας. Βαρεία ή εύθύνη όλων μας.

Ἀνυψώνουμε τίς καρδιές μας καί ὑμνοῦμε τὸ Θεό, πού
εὐλογεῖ τὰ θηματὰ μας κοντὰ στὰ ἀγνά παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας
καὶ τὸν ὑπέροχο Λαὸ μας, χαιρετώντας μέ τὸ μεγάλο ποιητὴ
μας:

«Χαίρετε, κλειστά λουλούδια της πρωτόγαλης αγνής!
 Ό! τό ασκόρπιστο τό μύρο μέσα τό φυλάτε έσείς.
 Μάτια έσείς πού όλο ρωτάτε, ώ άφανέρωτα φτερά,
 όνειροόθεφα κορυμνά, μεταξόμλλα παιδιά».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

H.J.R.C. GROUPS' ACTIVITIES

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΤΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
ON THE OCCASION OF THE INTERNATIONAL YEAR OF THE CHILD
Βοήθεια σε άπορους
Help to the needy

Δενδροφύτευση - σχολ. κήπος
Reforestation - School gardens

Ε.Ε.Σ.Ν. 5ου Δημ. Σχολείου Περάματος 'Αττικής με δώρα για άπορα παιδιά.
Juniors of 5th Elem. School Perama - Attikis, with gifts for needy children.

Ε.Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολείου 'Αγ. Παρασκευής 'Αττικής δενδροφυτεύουν τό πεζοδρόμιο του Σχολείου τους.
Juniors of 1st Elem. School Aghias Paraskevis - Attikis planting trees at the sidewalk of their school.

Ε.Ε.Σ.Ν. 6ου Δημ. Σχολείου Παλ. Φαλήρου με δώρα για τα παιδιά του 'Ορφανοτροφείου «'Αγ. Τριάδα» Ν. Λιοσίων.
Juniors of 6th Elem. School Paleo Faliro, with gifts for the boarders of «Holy Trinity» Orphan Asylum Neon Liossion.

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολείου Γιαννιτσούς Φθιώτιδας καλλιεργούν τό σχολ. κήπο.
Juniors of Yiannitsous Fthiotidas Elem. School cultivating their school garden.

Ε.Ε.Σ.Ν. Λυκείου Στυλίδας με δέματα τροφίμων και παιγνιδιών για τό 'Ορφανοτροφείο Θηλέων Λαμίας.
Juniors of Styliada College with provision and toys for the girls of the Orphan Asylum Lamias.

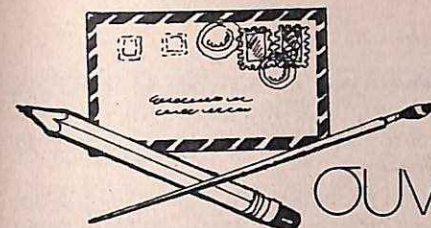
Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολείου Γαλανόβρυσης Στεφανοβουνίου Λαρίσης σε έξορμηση δενδροφύτευσης.
Juniors of Galanovrissis Stefanovouniou - Larissa, in a reforestation rush out.

Ε.Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολείου 'Αγ. Κων/νου 'Αγρινίου με δέματα βοήθειας για παιδιά ορεινών Σχολείων.
Juniors of 2nd Elem. School Saint Constantinou - Agrinion, with parcels of help for children of highland schools in Trihionida district.

Ε.Ε.Σ.Ν. 12ου Δημ. Σχολείου Κατερίνης δενδροφυτεύουν τό προαύλιο του Σχολείου.
Juniors of 12th Elem. School Caterini, planting trees in their school yard.

συνεργασία αναγνυστών

ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

"Ένα καλοκαίρι είχαμε πάει για διακοπές στη Χίο. 'Η Χίος ή η Χιό όπως τη λένε οι ντόπιοι, είναι πολύ όμορφο νησί. Οι δαντελωτές ακρογιαλιές της, είναι απέναντι από τις μικρασιατικές ακτές.

"Ένα απόγευμα βγήκα από τό ξενοδοχείο που μέναμε για μία βόλτα στην παραλία, μήπως και καταφέρω να διώξω τη φοβερή πληγή μου. Περπατούσα κάμποση ώρα κλωτώντας, ό,τι έβρισκα στο δρόμο μου κι έχοντας πίσω τά χέρια μου. Καμιά φορά σταματούσα και χαμουριόμουν. 'Από κοντά ή θάλασσα ήταν εξαίσια. Δυό τρεις ψαράδες φάνηκαν να ψαρεύουν με καλάμι κι άλλοι τόσοι νάρχουν απλώσει τά δίχτυα και νά τά μπάλωνουν.

Περπατούσα, περπατούσα ούτε κι εγώ δεν ξέρω πόση ώρα κοιτώντας συνέχεια τά πολύχρωμα βότσαλα με τί άρμονία ήταν σπαρμένα στην άμμο, όταν ξαφνικά κάπου σκόνταψα και λίγο έλειψε ν' ανοίξω τό κεφάλι μου στά δυό σαν καρπούζι. Βρέθηκα μεμιάς φαρδιά πλατιά ξαπλωμένη χάμω. 'Όταν σηκώθηκα είδα μία γκριζοπράσινη θάρκα γυρισμένη ανάποδα, όπου πάνω της ήταν γραμμένη ή λέξη «Δελφίνι». Πολλά όστρακα ήταν κολλημένα στην καρένα της, φύκια και βότσαλα την περικύκλωναν. Αύτός λοιπόν «ήταν ό δράστης;» άρχισα νά τά βάζω με τη θάρκα, λές κι αυτή έφταιγε πού εγώ βρέθηκα κάτω. 'Όταν πλησίασα πιό πολύ, πρόσεξα πώς ήτανε μία γέρικη, σάπια θάρκα. Στο κάτω μέρος είχε και πολλές τρύπες σαν από σφαίρες.

- Ποιός ήλιθιος είχε την αναίδεια νά την πετάξει στην άμμουδιά; είπα θυμωμένη, και τινάχτηκα από την άμμο πού 'χε γεμίσει τά ρούχα μου.

- Τό ρεύμα της θάλασσας, άκουσα μία βαρεία φωνή νά λέει.

Γύρισα κι αντίκρυσσα ένα γέρο ψαρά νά στέκει δίπλα μου και νά

ράβει τό δίχτυ του μ' ένα εργαλείο από ξύλο, σαν φαρδιά σακοράφα.

- Τό ρεύμα της θάλασσας, είπε ξανά ό ψαράς. Αυτό παρέσυρε, πριν από πολλά χρόνια, αυτό τό ναυάγιο στην άμμουδιά, παιδί μου.

- Δεν φαίνεσαι για ντόπια. 'Από πού μάς ήρθες;

- 'Από την 'Αθήνα για διακοπές, αποκρίθηκα.

- Θέλεις νά σου διηγηθώ την ιστορία της; έκανε σκουπίζοντας ένα του δάκρυ.

- Ναί, πολύ θά τόθελα αν δεν σάς βάζω σε κόπο.

'Ηταν φανερό πώς ό γέρος είχε διάθεση νά διηγηθεί θαλασσινές περιπέτειες. 'Αλλά κι εγώ δεν είχα κατά νου τίποτε καλύτερο. 'Έτσι κρεμόμουν από τά χείλη του.

Κάθισε σε μία πέτρα, άναψε τό τσιμπούκι του κι άρχισε την ιστορία.

- 'Ηταν ξαστεριά, θυμάμαι, ό ήλιος μόλις είχε πέσει, και τό φεγγάρι πρόβαλε δειλά. 'Η θάλασσα ήταν λάδι. Τρεις ντόπιοι βγήκαμε για βραδινή ψαριά. 'Ο Μιχαλιός 16 χρονών άμούστακο κοπέλι, ό θεός του ό μπάμπας - Σίμος, κι εγώ. Τραβήξαμε κουπί, βγήκαμε στ' ανοιχτά, ρίξαμε δίχτυ και περιμέναμε. Στο μεταξύ είχε βραδιάσει. 'Η σημαδούρα πώς φώταγε ίσα - ίσα πού βλέπαμε τη μύτη μας. 'Ο Μιχαλιός έσήκωσε τά δίχτυα, γιομάτα ψάρια. Ξανοιχτήκαμε κι άλλο και κοντεύσαμε νά φτάσουμε τις ακτές της Μικρασίας. Ξαφνικά πέσανε σφαίρες πολλές.

- Παναγιά μου! είπα τρομαγμένη και πετάχτηκα όρθια. 'Ο γέρος συνέχισε.

- Σηκώσαμε τά δίχτυα στά γρήγορα και τραβήξαμε κουπί. Μές τό πηχτό σκοτάδι δεν ξέραμε για πού τραβούσαμε, ώσπου μία σφαίρα ήρθε και ρίχθηκε στο λαμό του Μπαμπά - Σίμου. 'Ο Μιχαλιός με δύναμη τράβηξε κουπί, αλλά οι έχθροι συνέχισαν νά μάς πυροβολούν. Μας τορπιλλισαν τη θάρκα και ναυαγήσαμε. 'Ο Μιχαλιός χτυπή-

θηκε ό άμοιρος στο πόδι κι όπως ήταν άνήμπορος νά παλαίψει, τόν κατάπιε κι αυτόν ή θάλασσα. 'Εμεινα μόνος μέσ στη θάλασσα δίχως συντρόφους, δίχως ψάρια, δίχως θάρκα. Τό κακό τρίτωσε: Σηκώθηκε μεγάλη φουρτούνα. Τρεις φορές μέ πλάκωσε τό κύμα. 'Η θάλασσα δεν είχε χορτάσει μέ τούς συντρόφους μου. 'Ηθελε και μένα! Τόσα χρόνια κάναμε παρέα. 'Από παιδί στά καράβια, τώρα μέ ήθελε στο θυθό της. Τό χάραμα μέ βρήκε ένας Μυτιλινιός ψαράς. Μέ γνώρισε και μ' έφερε στη Χιό, θρεγμένον ως τό κόκκαλο. Δυό μέρες άργότερα, βρήκα και τη θάρκα μου, τό «Δελφίνι», πεταμένη έδώ 'πά.

- Πόσα χρόνια είν' έδώ αυτή ή θάρκα, παππού;

- Περπατάω στά έβδομήντα τώρα και τότες ήμουνα εικοσιάχρονο παλικάρι, κόρη μου, είπε ό ναυτικός, κι απομακρύνθηκε από την παραλία. Οι τόσες πικρές αναμνήσεις τόν είχαν άναστατώσει.

- Για φαντάσου, πενήντα χρόνια, είπα μέσα μου, όταν έμεινα μόνη. Τί τρομερή ιστορία, Θεέ μου.

'Από τότε κάθε φορά πού βρισκόμουν στην παραλία στεκόμουν μπροστά στη θάρκα κι ένα δάκρυ κυλούσε από τά μάτια μου «εις μνήμην» των άδικοχαμένων συντρόφων του γέρου - ψαρά, πού αυτόν όμως δεν τόν ξαναείδα ποτέ πιά.

ΑΡΓΥΡΩ ΠΑΝΑΠΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθ. 28ου Δημ. Σχολείου Περιστερίου 'Αθηνών

ΠΟΛΥΜΑΘΕΙΑ

'Ο δάσκαλος:

- Πές μου Γιαννάκη, πώς λέγονται τά άκρα ενός μαγνήτη;

- Πόλοι.

- Και τό κέντρο;

- 'Ισημερινός.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

Μαθ. ΣΤ' τάξ. Δημ. Σχ. Τσουκαλάδων
Λευκάδος

ΟΙ ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

P. Σπήβενσον

Όταν πήγα τό μεσημέρι κουβαλώντας γιατρικά, τόν βρήκα στά ίδια χάλια. Μόνον πού άρχιζε νά καταλαβαίνει. «Μιά χάρη θέλω από σένα, μου είπε ψευδίζοντας. Δός μου ένα ρούμι». — «Ό γιατρός, ξέρετε...». Πρίν προχωρήσω μ' έκοψε: «Όλοι οι γιατροί είναι πιά χαζοί κι από τά λάχανα. Έχει ιδέα αυτός από τόπους όπου θερίζει ό κίτρινος πυρετός τόν κόσμο, από φουρτούνες και θεριά της θάλασσας; Άιντε τώρα, φέρε τό πιστό!». Όσο πήγαινε και πιά καθαρά αλλά και πιά προσταχτικά μιλούσε. Τί νά κάνω, του πήγα λέγοντας ότι δέν έχει άλλο. Τό κατέβασε μονορούφι, κ' έκανα νά φύγω. «Στάσου, πού πäs; μου είπε. Πές μου πόσο είπε ό γιατρός ότι πρέπει νά μείνω άπραγος στό στρώμα». «Μιά βδομάδα» άποκρίθηκα. «Τί λές, μωρέ. Αυτό δέ γίνεται! Ός τότε θά μου 'χουνε σταλμένο τό μελανό σημάδι. Τώρα οι μασκαράδες θά μέ γυρεύουνε. Παλιότόμαρα, άγιογδύτες πού δέν τούς φτάνει ό,τι έχουνε μά θέλουν νά βουτήξουν και τ' άλλουνοϋ τή μερίδα. Μά θά τούς δώσω νά καταλάβουν τ' είν' ό καπετάνιος...». Ένώ μιλούσε, όλο κι άγωνιζότανε νά σηκωθεί. Με μεγάλη δυσκολία μπόρεσε νά καθήσει στην άκρη του κρεβατιού, ξανάπεσε όμως άμέσως κογγώντας. Όταν γαλήνεψε λίγο μέ ρώτησε: «Μπάς και ξανάιδες εκείνο τό θαλασσινό;». «Τό Μαύρο Σκύλο» λέτε;» «Ναι. Είναι ξέρεις έλεεινός, χειρότεροι όμως είναι αυτοί πού τόν στείλανε. Άκου τώρα: άν είμ' άκόμα άνήμπορος και προκάνουν νά μου στείλουν τό μελανό σημάδι, θά τρέξεις στό γιατρό και θά του πεις νά πάρει τόν άστυνόμο και τή συμμορία του και νά τούς φέρει στό ξενοδοχείο «Ναύαρχος Μπόου» νά μαζέψουν ό,τι άπόμεινε από τό πλήρωμα του Φλίντ. Έγώ, πού ήμουν ό δεύτερος στό καράβι, είμαι ό μόνος πού ξέρω τό μέρος, ό ίδιος μου τό μαρτύρησε τήν τελευταία του ώρα. Ίσως κ' έγώ νά κάνω τώρα τό ίδιο... Πρόσεξε! άν δέ μου στείλουν τό μαύρο σημάδι, νά μήν τούς καταγγείλεις. Ή άν ό Μαύρος Σκύλος δέ γυρίσει και, τό σπουδαιότερο, άν δέν ιδείς κάποιον θαλασσινό μ' ένα πόδι». «Αυτό τό μελανό σημάδι τ' είναι, καπετάνιε;» «Αν τό λάβω, θά σου πώ. Κ' έχεις τό λόγο μου πώς τό θησαυρό θά τόν μοιραστούμε όί δυό μας μόνον». Συνέχισε τό παραμιλητό, όταν όμως ήπιε ένα ζεστό πού του 'φτιασα αποκοιμήθηκε.

Έγώ είχα θυιστεί σέ σκέψεις. Τί έπρεπε νά κάνω; Έτρεμα μήπως όταν γινότανε καλά ό «καπετάνιος», μετάνιωνε γιατί μου φανέρωσε τό μυστικό και φρόν-

τιζε νά μέ ξεκάνει. Πήρα τήν άπόφαση νά τά πώ όλα στό γιατρό. Ξαφνικά όμως τήν ίδια νύχτα πέθανε ό πατέρας και τούτο τό κακό μ' έκανε νά διώξω από τό νου κάθε άλλη σκέψη.

Τήν άλλη μέρα παρουσιάζεται μπροστά μου ό άρρωστος, πηγαινει στον πάγκο κι άρχίζει νά πίνει ρούμι! Μέρα μέ τή μέρα ό κακός δαίμονας άδυνάτιζε. Κρατιότανε στά έπιπλα και στους τοίχους όταν βηματιζε, κάθε τόσο κινδύνευε νά πέσει. Καθώς δέ μου ξανάκανε λόγο γιά τό μυστικό του, πίστεψα πώς είχε ξεχάσει ό,τι μου 'χε πει. Όταν έπινε, έβγαζε τό μεγάλο σουγιά του και χειρονομούσε άπειλητικά. Άλλοτε μελαγχολούσε και καθόταν άμίλητος, άλλοτε πάλι τό 'ριχνε στό τραγούδι. Έγώ δέν ήξερα τί νά κάνω μέ δαυτόν. Ένα δειλινό ήμουνα στην πόρτα του μαγαζιού κι όλο τή συμφορά πού μέ βρήκε σκεφτόμουνα. Κι άξαφνα βλέπω νά 'ρχεται κάποιος ψάχνοντας τό δρόμο μέ τό μπαστούνι του. Τό πρόσωπό του ήταν μισοκρυμμένο από μία μάσκα και τά ρούχα του σ' έλεεινή κατάσταση. Σίμωσε κι άρχισε νά μιλάει μέ παράξενη, τραγουδιστή φωνή: «Χάθηκε ένας πονόψυχος άνθρωπος νά συντρέξει τόν τυφλό; Γιά τήν Άγγλία έχασα τό φώς μου... Πού βρίσκουμαι;» «Στόν κόλπο του Μαυρόλοφου, μπροστά στό πανδοχείο «Ναύαρχος Μπόου», είπα. «Α, έκανε, μου κάνεις τή χάρη νά μέ περάσεις μέσα;». Μόλις μπήκαμε μέ παρακάλεσε νά τόν πάω στόν καπετάνιο. «Λυπάμαι, δέν τολμάω νά τό κάνω τούτο». «Α, έτσι, έ;» ούρλιασε. Μου 'δωσε μία φοβερή δαγκωνιά στό μπράτσο και μέ πρόσταξε: «Έμπρός, πηγαινέ με, άλλιώς θά στό τσάκισω τό χέρι». «Κυρίε μου, άποκρίθηκα, θέλω τό καλό σου. Ή άφεντιά του έχει όλοτελα αλλάξει, έχει άγγριέψει. Κάθεται στον πάγκο μ' άνοιχτό τό σουγιά του και φοβερίζει θεούς και δαίμονες...» «Αστα αυτά και πηγαινέ με κοντά του άμέσως, στρίγγλισε. Κι άκου: μόλις πλησιάσουμε πές δυνατά: Νά ένας φίλος σου, Μπίλ». Άναγκάστηκα νά τόν ύπακούσω. Μόλις τόν είδε ό άλλος ταραχτηκε πολύ. Τρόμο και συχαμάρα φανέρωσε τό πρόσωπό του. Έκανε νά σηκωθεί. «Μήν τό κουνήσεις! πρόσταξε ό τυφλός, δός μου μόνο τ' άριστερό χέρι σου». Έπειτα μου είπε καλωσυνάτα: «Έλα, παιδί μου, πιάσε τόν καρπό τ' άριστερού του χεριού και φέρ' τονε στό δικό μου τό δεξιό». Έκανα ό,τι μου 'πε και είδα νά του θάζει κάτι στη χούφτα. Έξαφανίστηκε στη στιγμή. Ό «καπετάνιος», άφου διάβασε τό χαρτί, έκραξε: «Στίς δέκα, έ; Λοιπόν, έχουμε δέκα ώρες, πού φτάνουν γιά νά τούς έξουδετερώσουμε». Σηκώθηκε, έκανε τρεκλίζοντας δυό - τρία βήματα κι έπειτα σωριάστηκε χάμου. Φώναξα τή μητέρα μου και βιάστηκα νά τόν βοηθήσω, μά ήταν άργά. Είχε πεθάνει.

- 2 -

Ή μάνα κ' έγώ θρισκόμαστε σέ πολύ δύσκολη θέση. Τί έπρεπε νά κάνουμε; Ό «καπετάνιος» δέ μας είχε πληρώσει από μήνες. Σίγουρα θά 'χε χρήματα στό φορτσέρι του, μά οι φίλοι του, πού δέ θ' άργοϋσαν νά φανούν θά τ' άρπάζανε όλα. Ό γιατρός θά μας έδινε πολύτιμες συμβουλές, ήταν όμως μακριά και δέν έπρεπε νά λείψουμε πολλές ώρες από τό μαγαζί. Άποφασίσαμε νά πάμε στό γειτονικό χωριό, τρία χι-

λιόμετρα πιά πέρα. Φτάσαμε εκεί μόλις άναβαν τά φώτα. Έπικοινωνήσαμε μέ πολλούς γνωστούς, όμως κανείς δέν προθυμοποιήθηκε νά 'ρθει μαζί μας γιά νά βεβαιώσει ότι από τό φορτσέρι μόνον όσα μας χρωστούσε πήραμε. Μόνον ένας γηραλέος μου 'δωσε ένα πιστόλι γιά ν' άντιμετωπίσω κανέναν πού τυχόν μάς κυνηγούσε. Κάποιοι άλλοι έστειλε μέ τ' άλογό του ένα παιδί νά ειπεί στό γιατρό Νίβζεϋ τά καθέκαστα. Είχε νυχτώσει όταν μπήκαμε στό στέκι μας. «Κλείσε καλά, ρίξε τά στόρ νά μή φαινόμαστε άπ' έξω και ψάξε στίς τσέπες του νά βρεις τό κλειδί του φορτσεριού», μου είπε ή μητέρα. Μόλις έσκυψα είδα χάμω τό χαρτί πού του 'χανε στείλει. «Έχεις καιρό ως τίς δέκα», έγραφε. Βρήκα τό κλειδί κρεμασμένο από τό λαιμό του. Έψαξε στό φορτσέρι ή μητέρα, βρήκε ένα σφραγισμένο σακκούλι πού κουδούνιζε κ' ένα άλλο, άσφράγιστο. Αυτό τό άνοιξε κι άρχισε νά θγάζει τά χρήματα πού μάς χρωστούσε ό μακαρίτης. Αυτή τή στιγμή άκούστηκε τό ρυθμικό χτύπημα του μπαστουνιού του τυφλού. Παγώσαμε. Λίγα λεπτά άργότερα άκούσαμε μέ άνακούφιση νά σήνεται ό ήχος του μπαστουνιού. Ό τυφλός άπομακρυνότανε. «Πάρε τά σακκούλια κι έλα νά φύγουμε, είπε ή μητέρα. Φοβάμαι πώς θά ξανάρθει γρήγορα μαζί μέ άλλους και θά σπάσουνε τήν πόρτα». Ένα σφύριγμα άκούστηκε. Φύγαμε τρέχοντας και χαθήκαμε μέσ στην πυκνή όμίχλη. Σιμώνοντας στό χωριό είδαμε νά πλησιάζει κάποιον φώς. Ήταν ένας από τούς κακούργους πού κρατούσε λαδοφάναρο. Εύτυχώς είχαμε φτάσει στό γεφύρι. Κρυφτήκαμε από κάτω όσο νά σθήσουν τά βήματα του ληστή κι από κει παρακολουθούσαμε τί γινότανε στό μαγαζί.

- 3 -

Πετάχτηκε από τόν κρυψώνα μου, πλησίασα στην όχθη και χώθηκα πίσω από κάτι βούρλα. Ήμουνα σέ θέση νά βλέπω από κει τό δρόμο και τό σπίτι μας. Έπτά ήταν οι έχθροί. Οι τρεις κρατιόνταν από τά χέρια, δυό άλλοι οδηγούσαν τόν τυφλό. Μπροστά πηγαινε αυτός πού κρατούσε τό φανάρι. Ό ζητιάνος φώναξε: «Σπάστε τήν πόρτα». Τρέξανε στό μαγαζί και σταμάτησαν κατάπληκτοι μπροστά: ή πόρτα ήταν άνοιχτή! «Έμπρός μέσα» πρόσταξε ό τυφλός. Μπήκανε μέσα οι μισοί, οι άλλοι, μαζί τους κι ό ζητιάνος έμειναν έξω. Κι άξαφνα άκούστηκε μία φωνή από μέσα: «Ό Μπίλ είναι πεθαμένος!» Έξαλλος ό τυφλός έκραξε: «Παλιότόμαρα! Νά τόν ψάξει άμέσως ό ένας κ' οι άλλοι νά πάνε άπάνου νά βρουνε τό φορτσέρι». Τρέξανε σάν άφηνιασμένα μουλάρια. Νέες φωνές άκούστηκαν από κει: «Τό πουλί πέταξε. Τό φορτσέρι είν' άνοιγμένο, μά τά λεφτά είν' άπείραχτα». «Στό δαίμονα τά λεφτά, φώναξε ό τυφλός. Τό γραφτό του Φίλν είναι μέσα;» «Όχι, όχι». «Μας τήν έφεραν οι άπιοι! μούγγρισε, θά φταίει αυτό τό παλιόπαιδο, πρίν από λίγο ήταν έδώ και μόλις έκανα νά μπώ κλειδώσανε τήν πόρτα. Πρέπει νά τούς βρούμε. Έμπρός, ψάξτε παντού νά τούς ανακαλύψετε και νά μου τούς φέρετε». Τρεξίματα, ποδοβολητό, γενική άναστάτωση πάνω και κάτω. Τίποτα. Μήτε ψυχή μήτε χαρτί. Ένώ ό τυφλός λυσομανούσε, άκούστηκε ένα σφύριγμα

συνθηματικό, προειδοποίηση ίσως κάποιου συμμορίτη. «Ό Ντίκ θά 'ναι, μάς λέει ν' άπομακρυνθούμε άπ' αυτό τό μέρος», είπε ένας από τούς κακούργους. «Στείλτε τον στόν άγύριστο, έκραξε ό τυφλός. Αυτός είν' ένας ήλιθιος. Κάπου έδώ πρέπει νά 'ναι οι άνθρωποι του μαγαζιού. Ψάξτε!» Νέο ψάξιμο άρχισε. Μάταια όμως. «Παλιότόμαρα, έκραξε ό τυφλός, άς είχα τά μάτια μου και θά βλέπατε». «Φτάνει πιά, φώναξε ένας μέ αγανάκτηση. Παίρνουμε' έμεις τίς λίρες και σύ τό πεντόλιρο και δρόμο. Πουθενά δέ βρίσκεται τό περίφημο χαρτί». Γίνηκε καυγάς πού κράτησε πολύ. Αυτός μάς έσωσε. Γιατί ενώ συνεχιζόνταν άκούστηκε ποδοβολητό άλόγου, μία λάμψη φάνηκε και θρόντηξε μία πιστολιά. Ήταν τό στερνό σύνθημα, οι κακούργοι σκορπίσαν από δώ κι από κει, αφήνοντας μόνο τόν Πισού. Αυτός, έννευρισμένος, χτυπούσε μέ τό ραβδί του τό πάτωμα και τίς πόρτες, έβριζε, παραμιλούσε, ώσπου τό πήρε άπόφαση και ξεκουμπίστηκε. Καθώς δέ μπορούσε νά προσανατολιστεί, τράβηξε κατά τό χωριό. Παραμέρισα βλέποντάς τον, ενώ φώναζε: «Τζόνυ, Μαύρε Σκύλε, Ντίκ! Θά τόν παρατήσετε λοιπόν τόν Πισού; Πού είσαστε συντρόφια μου;». Ξανακούστηκε ποδοβολητό άλόγων. Ήταν οι καθαλάρηδες πού κατηφόριζαν καλπάζοντας. Τότε κατάλαβε τό λάθος του ό Πισού. Έκανε άπότομα μεταβολή, αλλά μπερδεύτηκε κ' έπεσε στό χαντάκι. Σηκώθηκε εύθύς, όμως χωρίς τό ραβδί του και τότε έπεσε πάνω στό πρώτο άλογο. Δέν πρόλαβε ό καθαλάρης, κι αυτός πατήθηκε από τ' άλογο. Πέθανε ξεστομίζοντας φοβερές κατάρες.

Έτρεξα και σίμωσα τούς καθαλάρηδες. Είδα ανάμεσα τους τό παλικάρι του χωριού πού έτρεξε πρόθυμα νά είδοποιήσει τό γιατρό. Όλοι οι άλλοι ήτανε λιμενικοί πού έτυχε νά συναντήσει στό δρόμο. Τούς είχε κατατοπίσει. Ό έπιθεωρητής Ντάνς είχε πληροφορίες γιά τήν άφιξη του λαθρεμπορικού καραβιού, και λάβει τά μέτρα του. Έτσι, γλυτώσαμε ή μητέρα κ' εγώ. Ήταν όμως εξαντλημένη, γι' αυτό και τήν πήγαμε στό χωριό. Εύτυχώς δέν άργησε νά συνέλθει, μόνο γιατί δέν πήρε τά λεφτά πού μάς χρωστούσε ό «καπετάνιος» στενοχωριότανε.

Ό έπιθεωρητής Ντάνς, άφου του κάκου προσπάθησε νά έμποδίσει τή φυγάδα του λαθρεμπορικού, ήρθε μαζί μου στό μαγαζί, πού τό 'χανε κάνει γυαλιάκαρφια οι κακούργοι. «Αλλά άφου πήρανε τά χρήματα, γιατί κάνουν αυτή τήν καταστροφή;» μέ ρώτησε. «Πιστεύω πώς θέλανε νά βρουνε κάτι. Τό 'χα βρει έγώ και τό 'χω τώρα στην τσέπη μου», άποκρίθηκα. «Α, έτσι, άν θές μπορώ νά τό φυλάξω έγώ». «Θά 'λεγα πώς καλύτερα είναι νά τό παραδώσω γιά φύλαξη στό γιατρό Λίβζεϋ», είπα ευγενικά. «Σωστά. Είν' ένας άδελφός, απάντησε. Νομίζω μάλιστα πώς πρέπει νά πάω άμέσως νά του πώ τά καθέκαστα. Πάει πιά ό τυφλός κακοποιός, όμως μπορεί νά φορτώσουν στους τελωνοφύλακες τό θάνατό του. Γιά τούτο καλά θά κάνουμε νά προλάβουμε. Θέλετε νά 'ρθετε μαζί μου;» Καθάλα πιασκάπουλα σ' ένα άλογο τής ύπηρεσίας του πήγα κ' έγώ στό σπίτι του γιατρού.

Διασκευή Σ.Π.

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: 'Αλκιβιάδου 4 - Τηλ. 88 32 351

Α' Περίοδος 1924-1941 - Β' Περίοδος Έτος 35ο - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1979 - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1

Επιτροπή συντάξεως του Περιοδικού

ΧΑΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ, ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ,
Π. ΤΣΑΚΡΗΣ, ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,
ΖΩΗΣ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ
Σύμβουλος για την επιμέλεια της ύλης
ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Επιμέλεια ολιγοποησιών ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις σύμφωνα με το Ν.Δ. 346/69 άρθρο 2:
ΞΕΝΟΦ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ
Δημ. Γούναρη 9 - 'Αγ. Παρασκευή
Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ Παισιανίου 10 - ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 458

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 - Έτησία συνδρομή: Έσων. Δρχ. 80 - Έξωτ. £ 2 ή \$ 4

ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Παρακαλούμε θερμά α) δόσεις καθυστερούν το χρέος τους στο περιοδικό να φροντίσουν το συντομότερο για την εξόφλησή του, β) τα έμβρασμα να γίνονται άπρόσωπα: Ε.Ε.Σ.Ν., 'Αλκιβιάδου 4, 'Αθήνας.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ: 'Ακαδημαϊκός
Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Καθηγητής της
Παντείου 'Αν. Σχ. 'Επιστημών
Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδη-
μαϊκός
Β. ΚΟΥΡΙΑΣ: Καθηγητής Πανεπιστη-
μίου 'Αθηνών

Γ. ΚΟΥΡΝΟΥΤΟΣ: Γεν. Διευθυντής
'Υπουργ. Πολιτισμού και 'Επιστημών
ΟΡ. ΛΟΥΡΙΔΗΣ: 'Ομότ. Καθηγητής
Πανεπιστημίου 'Αθηνών
Θ. ΠΕΤΣΑΛΗΣ - ΔΙΟΜΗΔΗΣ: 'Ακα-
δημαϊκός
Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδημαϊκός
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: 'Ακαδημαϊκός

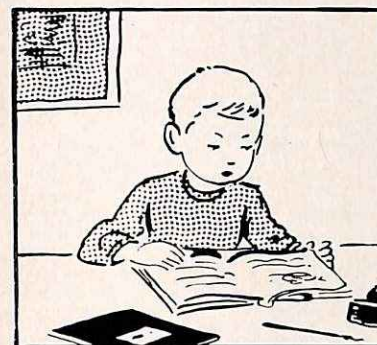
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CONTENTS

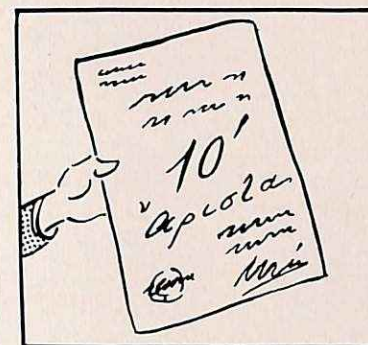
	Σελίς		Page
Θ. ΠΕΤΣΑΛΗΣ - ΔΙΟΜΗΔΗΣ: Τό Κρυφό Σχολειό	1	Th. PETSALIS - DIOMIDIS: The Secret School	1
Η. ΒΕΝΕΖΗΣ: Μαδουρή	4	E. VENEZIS: Madouri Island	4
Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ, Τ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Γ. ΚΡΟΚΟΥ: Ποιήματα	4	D. KAMBOUROGLOU, T. PAPADOPOULOS, G. KROKOS: Poems	4
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ: Τό 'Αγιόν Όρος	5	A. KARANTONIS: The Holy Mountain	5
Ο. ΛΟΥΡΙΔΗΣ: Οί δημόσιες σχέσεις, ό Τόπος, ό Έντυπος λόγος και ό Ε.Ε.Σ.	6	O. LOURIDIS: Public Relations, Press, Printed text and H.R.C.	6
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ: Τό μυστικό του Δία	8	A. VARELLA: Zeus' secret	8
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Ποίημα	10	Th. CONSTANTINOU: Poem	10
Δ. ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ: 'Η άθλητική ιδέα	11	D. SIATOPOULOS: The Athletic Ideal	11
Ι. ΧΑΣΑΠΗ: 'Η θέση του παιδιού στη χώρα μας	12	J. HASAPIS: The Child's Place in our Country	12
Χ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ: Μιά σταλαγματιά νερού (Διασκευή Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ)	13	H. ANDERSEN - S. PANAYIOTOPOULOS: A Drop of Water	13
Ν. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗΣ: Τά κατοικίδια πουλιά	14	N. DIMITROCALLIS: Domestic Birds	14
Χ.: 'Η πεντάμορφη και τό τέρας	15	X: The Beauty and the Monster	15
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Έρυθροσταυρικές ειδήσεις	20	EDITORIAL: Red Cross News	20
Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΥ: Κοντά στο Έλληνόπουλο	25	D. KOYTSOULELOS: Close to the Greek Child	25
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	26	READERS COLLABORATION	26
ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.	28	FROM H.R.C. JUNIORS ACTIVITIES:	28
Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ: Οί κρυμμένοι θησαυροί	30	R. STEVENSON: The Treasure Island	30
ΣΤΙΧΟΙ - ΜΟΥΣΙΚΗ στα έσωφύλλα		VRSES - MUSIC IN THE INNER COVERS.	

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Α ΒΩΤΤΗ

Φέτος ό μικρός ό Τάκης
ώρες κι ώρες μελετάει,
γιατί έχει μεγαλώσει.
Στή Δευτέρα τάξη πάει!

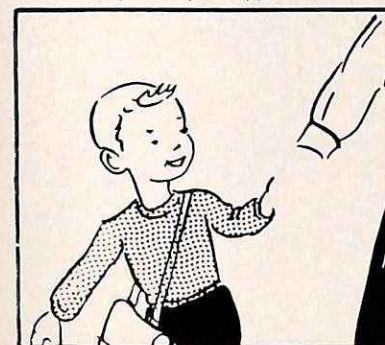

Κι άν λιγάκι καμαρώνει
Μέ τό δίκη του. Διότι
πήρε άριστα μέ τόνο
βγαίνοντας από τήν Πρώτη!

Λοιπόν ή μητερούλα του
προχθές τού είπε: Τάκη,
έφέτος πιά πού έγινες
σωστό παληκαράκι

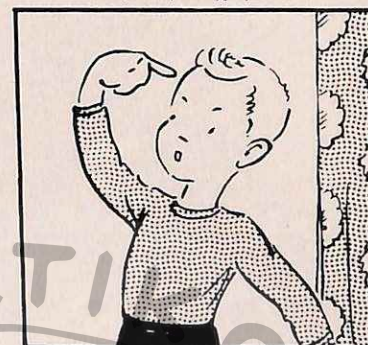
κι έπηξε κάπως πιά πολύ
τό περσινό μυαλό σου,
έ, θά πηγαίνεις στό σχολειό,
παιδί μου, μοναχός σου.

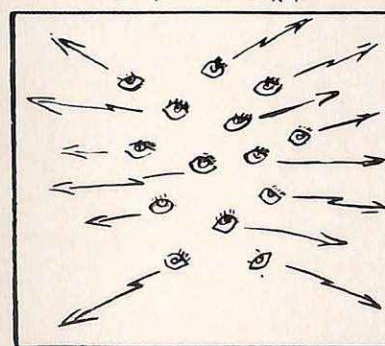
Δέν είσαι μωρουδάκι πιά,
έχεις γενεί ξεφτέρι.
Δέ χρειάζεται ή μαμάκα σου
νά σέ κρατά άπ' τό χέρι.

- Όχι, μαμά. Τό αισθάνομαι
γερό τό μυαλούδάκι μου.
- Όρα! Προσεξε λοιπόν,
χρυσέ, μικρούλη Τάκη μου,

τίς όδηγίες μου αυτές,
πού τώρα θά σου δώσω.
- Όρα! Προσεξε λοιπόν,
χρυσέ, μικρούλη Τάκη μου,

Μπράβο, παιδί μου. Κι άρχινώ:
Καθείς στό δρόμο πρέπει
μέ μάτια δεκατέσσερα
τριγύρω του νά θάλπει.

Μήν άφαιρείσαι ούτε στιγμή
κι άλλού ό νους σου τρέχει.
Όποιος βαδίζει άπρόσεχτος
άσφάλεια δέν έχει.
- Λέξη, μαμά μου, δέν ξεχνώ.

Κι άπ' όποιον δρόμο κι άν περνώ
τήν προσοχή μου όληγε
τριγύρω θάχω πάντα,
και κάθε άλλη σκέψη μου
θά τήν πετώ στην μπάντα.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ είναι καλλιτεχνική φωτογραφία παρμένη από τό εξάιρετο λεύκωμα τού Ε.Ο.Τ.
Τ' όπισθόφυλλο, πρωτότυπη σύνθεση τής δραστημένης σέ διεθνείς εκθέσεις ζωγράφου κ. Ίφιγ. Εὐαγγελινού -
Κορακιανίτη.

Καλλιγράφος Καρανής
74